

LÉLEKVÁRÓ ELMÉLKEDÉSEK

Hamvazószerdától Pünkösd vasárnapjáig

2026

A Bokor Közösség Lélekváró füzetének napi elmékedései sok-sok testvér gondolatait fűzik csokorba az ország különböző tájairól.

„Amikor pedig imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek az emberek szeme láttára a zsinagógákban és az utcasarkokon állva imádkozni!”

A farizeusok nagyra értékelték az alamizsnát, az imát és a böjtöt, és ezek voltak az erény legfőbb gyakorlatai. Imádkozni, adakozni, böjtölni – Jézus korában ezt a három cselekedetet várták el a kegyes zsidóktól.

Jézus arra tanít, hogy amikor jót teszünk, alamizsnát adunk, imádkozunk, böjtölünk, ne kürtöljük szét, ne kérkedjünk vele, mindezt feltűnés nélkül, csendben tegyük, hiszen nem az emberek elismeréséért, dicsérő szavakért tesszük, hanem mert szeretjük Istent, és ő majd megfizet nekünk ezekért.

Fogyasztásra épülő kultúránk nagy hangsúlyt fektet a látványra, és mi is gyakran azon kapjuk magunkat, hogy hatnak ránk a hírességek széles körben reklámozott tettei, bár tudatában vagyunk annak, hogy ezek jó részét mesterségesen kiszínezték, felnagyították.

Mennyire fontos a látszat? Manapság nagyon. Lehet, hogy régen is így volt, de a közösségi médiának köszönhetően ez megsokszorozódott. Azt akarjuk, hogy az emberek lássák, mit teszünk-eszünk, hogyan szórakozunk, mi foglalkoztat minket, hogy milyen tökéletes és boldog az életünk. Amit nem dokumentálunk, az nincs, az nem is történt meg. A látszat a minden. Persze ez csak a felszín, ráadásul hamis felszín. És felszínessé tesz.

Istennel nem lehet a Facebookon csetelni. A fogyasztói kultúra nem az adásról, az alamizsnálkodásról szól. És a divatos fogyókúrák sem a böjtölésről, a magunkba szállásról, az elcsendesedésről szólnak.

Úgy tűnik, még soha nem álltunk ennyi emberrel kapcsolatban, még sosem volt ennyi barátunk, ismerősünk. Tényleg így lenne?

A „látszat-én”-nek nincs ideje Istenre, másokra, önmagára; emberi kapcsolatai elsekélyesednek, valójában nem kapcsolódik sem másokhoz, sem Istenhez, és elveszíti önmagát.

Hangos a világ. Jobban kell a csend, az elvonulás, az ima, a böjt, mint valaha. Mert ebből a csendből, az imádkozásból, elmélkedésből születhetünk újjá, nyílhatunk ki valójában Isten, az embertársaink, a valódi, a mélyebb önmagunk felé.

Kissné Kosztolányi Klára, Pilisborosjenő

„Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszíti, aki pedig elveszti az életét énértem, megmenti azt.” (Lk 9,24)

Mi van?

Ennek a fenti mondatnak aztán semmi értelme.

Nem akarom az életemet elveszíteni, hiszen akkor meghalok. Ki akar meghalni? Vagy lehet, hogy ez a mondat a titokzatos túlvilági életre vonatkozik, és azt sugallja, hogy jó dolog meghalni, sőt legyünk öngyilkosok?

A fenti mondat természetesen az evilági életünkről szól, és nem olyan titokzatos, mint amilyennek látszik. Akinek füle van a hallásra (és szíve meg esze), és egy kis érteni akarás is szorult belé, annak számára egy nagyon mély üzenet bogyozható ki.

Felmerül a kérdés, hogy a Jézus korabeli emberek értették-e valamit ebből a mondatból?

Könnyen lehet, hogy számukra ez nem volt rejtélyes értelmű, főleg azok számára, akik már hallották és megértették Jézus korábbi példabeszédeit. Azt is el tudom képzelni, hogy az akkori emberek számára az „élet” szóval való „zsonglőrködés” már ismert volt egyéb népszerű történetekből.

A megoldás kulcsa az „élet” szó vizsgálatában keresendő.

... aki meg akarja menteni az életét...

Itt az „élet” nemcsak a biológiai életünket jelenti, hanem a személyiségünket, az önazonosságunkat, az önző énünket is, amit mindenáron meg akarunk menteni, amihez görcsösen ragaszkodunk. Ez annyit jelent, hogy az ember mindent ellenőrizni akar, és önmagát, a biztonságát, a kényelmét teszi az első helyre, röviden összefoglalva: „csak magamért élek”.

Tehát itt nem fizikai halálról beszél Jézus, hanem életirányról és belső hozzáállásról.

Mit jelent az elvesztés?

Az önző élet szükségszerűen belső kiüresedéshez, félelemhez, elszigetelődéshez, értelmetlenséghez vezet.

Tehát az „elvesztés” nem önpusztítást jelent, hanem lemondást az önközpontúságról, bizalmat Isten és Jézus tanítása iránt, szeretetből vállalt áldozatot, az ego elengedését. Vagy másképpen kifejezve: másokért élni, az igazságot választani akkor is, ha kényelmetlen, hűségeseznek maradni akkor is, ha veszteséggel jár.

...elveszti az életét „énértem” – mi ez a személyi kultusz?

Jézus gyakran azonossá teszi magát az általa elmondott tanítással. Itt is inkább a tanításról beszél, mint saját személyéről.

„Megmenti azt.”

Felmerül a kérdés, hogy ebben az életátalakításban mi a nyereség?

Jézus ígérete szerint: a belső teljesség, a valódi szabadság, mélyebb életértelemben átélt földi élet.

Az üzenet, a tanítás, a fenti mondat lényege: Az élet akkor válik igazán életté, amikor már nem magunk körül forog. *„Hiába fürösztöd önmagadban, csak másban moshatod meg arcodat”* (József Attila).

Aki önmagát, eddigi önző életét menti, elveszíti önmagát, aki pedig szeretetből odaadja önmagát, valójában az az ember találja meg önmagát.

Kiss Gábor, Pilisborosjenő

„Vajon szomorkodhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Eljönnek a napok, amikor elviszik tőlük a vőlegényt, akkor majd böjtölnek.”

Jézus ebben a részben a böjtről szóló kérdésre nem szabályt ad, hanem önmagára mutat. A vőlegény képe azt fejezi ki, hogy Isten közelsége ünnep, amelyet nem szabad gyásszal félreérteni.

Isten belép az időbe, és megszenteli a jelen. Ezért a jelen pillanat nem pusztán átmenet, hanem kegyelmi tér, ahol örülni kötelesség és felelősség. Jézus a hétköznapi életben megélt testvéri kapcsolatot teszi az evangélium mércéjévé. Ha a vőlegény velünk van, akkor a közösségben megélt egység és öröm hitelesebb tanúság, mint bármely külső aszkézis.

Ugyanakkor Jézus nem tagadja a böjt idejét, hanem helyére teszi azt. A böjt nem cél, hanem eszköz: felkészítés a hiány elviselésére és a vágyak megtisztítására. Amikor a vőlegényt elviszik, a böjt segít kimondani a fájdalmat és ébren tartani a reményt.

Ez a liturgikus idő ritmusa, amely váltogatja az ünnepet és a csendet.

A böjt nem önmagában értékes, hanem akkor, ha a másik javára felszabaduló figyelemmé válik. Így a jelen pillanat öröme nem önzés, hanem közösségi ajándék.

A szöveg arra tanít, hogy az idő teológiája Krisztushoz kötött: vele örülünk, nélküle várunk. Ez a várakozás azonban nem menekülés a jelenből, hanem annak elmélyítése.

A keresztény ember ezért nem halasztja az örömet egy későbbi, „méltóbb” alkalomra. Inkább felismeri, mikor van itt az ünnep ideje, és mikor a böjt csendje. A kettő együtt formál érett szabadságot és felelős szeretetet.

Máté rövid jelenete így a mindennapokban megélt, örömteli, mégis fegyelmezett hit programját adja.

Makai Ágnes, Pilisborosjenő

„Megszólította őt: Kövess engem! A vámos erre fölkel, és mindenét otthagya, követte Jézust.”

Ki lehetett Lévi, aki Jézus hívására felállt és otthagyt mindent? Tudjuk, hogy zsidó származású volt, zsidó hagyományokon nőtt fel, okos volt, hiszen komoly pénzekkel dolgozott, gazdag is lehetett, mert mi más oka lehetett volna, hogy ezt a kitzasztott pária életet élje, és Jézusnak is tudott nagy lakomát rendezni.

Saját népe megvetette, a rómaiak lenézték, családja kitzasztotta. Bizonyára magányos volt és boldogtalan.

A neveltetése, környezete beleégetett a lelkébe olyan mélyen gyökerező világnézetet, amely nem vesztethető el, legfeljebb elnyomható. Talán történt valami megrázó esemény, ami miatt hirtelen önállóságra kényszerült, és fiatalon ezt az életet választotta?

Érezte, hogy valami másnak kell következnie, ez a világ nem mehet így tovább. Változás kell, csak először rosszul döntött, vámos lett, két kultúra határán. Valószínűleg szenvedett ebben a helyzetben, de nem látott kiutat, mert még a biztos rosszat sem adjuk fel a bizonytalan jövőért.

Már többször láthatta Jézust és ismerhette tanítását, talán el is gondolkodott rajta. Amikor az Úr elhívta, lelkében már készen állt a továbblépésre.

Kimentődött abból a szorult helyzetből, ami nem volt jó neki, és nem volt Istennek tetsző sem. Visszanyerte zsidóságát, családját, barátait, kapott új foglalkozást, új identitást.

Ilyen az, amikor valaki megtér. Így történik. Átalakul a gondolkodása, megváltozik az élete.

Hiszem azt, hogy Lévi-Máté (a Máté név jelentése: Isten ajándéka!) nem véletlenül volt ott és akkor, amikor megszólított. Hiszem azt, hogy az életünk nem véletlenek sorozata, hanem az üdvösségünk útját járjuk. Istennek volt egy álma Mátéről, és *van egy álma rólunk is, mert mindnyájunkat maga mellett akar tudni.*

Vajon hány Lévi van körülöttünk, akinek Mátévá kellene lennie? Aki beleragadt egy szerepbe, és nem tud szabadulni?

Évtizedek óta járjuk a gondolatátalakítás útját. El tudunk még rugaszkodni belénk égett-égetett gondolatsablonoktól? El kell szakadnunk tőlük? Be tudunk még fogadni új gondolatokat? Van még bennünk kíváncsiság? Szükségünk lehet még nagy lépésre?

Bitter Gyöngyi, Mór

Pusztta, kísértés

Jézus a Lélek vezetésével vállalja a kísértést, hogy a pusztában legyőzze azt, amit az ember a Paradicsomban elbukott – és ezzel utat nyisson minden hívőnek a győzelemhez.

A „pusztta” (ami lehet magány, válság, hiány) nem céltalan. Olyan terep, ahol a küzdelmek során alakul hitünk valódisága.

A kísértés gyakran a növekedés és elmélyülés útja. Megméri, hogy ki is vagyok.

A Lélek néha olyan helyzetbe visz, ahol szembesülnünk kell a bennünk munkáló ismeretlen erőkkkel.

A kísértés azt célozza, hogy kibillentsen önmagunkból és Istenhez fűződő kapcsolatunkból.

A megküzdés képességeket formál bennünk. A legnagyobb győzelem itt a hűség.

Az ördög mindhárom kísértése így kezdődik: „Ha Isten Fia vagy...” (megkérdőjelezi). Az ördög azt akarja, hogy Jézus önérdékből, hatalomból, látványosságból élje meg istenségét. Jézus viszont hűségesen, engedelmesen kötődik az Atyához.

Ádám a bőségben bukott el a paradicsomban, itt Jézus a hiányban győz a pusztában, és a Sátán fölötti győzelme előképe a kereszt győzelmének. A mi kísértéseinkben ő már megnyitotta a győzelem útját.

A történet időszerűsége:

- A Lélek néha a próbán keresztül formál.
- A kísértéssel érkezik a Sátán, de a háttérben ott van Isten, így a lehetőség is a hűségre.
- A pusztta nem a halál, hanem az átalakulás helye.
- Jézus győzelme példát ad küzdelmeink lehetőségeire.

Segíts a kísértésben!

Lelovics László, Kaposvár

„Bizony, mondom nektek: Amit e legkisebbek egyikével nem tettetek, velem nem tettétek!”

Az emberiség ősidőktől fogva próbálja megérteni azokat az etikai követelményeket, amelyeket a Teremtő Isten írt a lelkébe.

Ebben a példabeszédben Jézus felsorolása híven tükrözi azt az életformát, amelyet tanítása szerint élnie kell annak, aki az Isten Országába szeretne jutni. Azaz a Teremtő Atya által elvárt helyes emberi magatartás a szegények, a rászorulóknak, az elesettek, a társadalom peremére szorultak támogatása, megsegítése.

A Jézus által felsorolt magatartásformák és következményeik párhuzamai megtalálhatók már az Ószövetségben is (Midrás), de több más nép halállal és túlvilággal foglalkozó szövegében is (pl. egyiptomi Halottak könyve, Párszizmus tanai). Ezekhez képest azonban óriási különbség az, hogy Jézus tanítása szerint ő és az Atya is *azonosul a rászorulókkal*, akár a társadalom legalján állókkal is! Tehát *mindazt a jót, amit ezekkel a legkisebbekkel nem teszünk meg, azt magával az Istennel nem tesszük meg!*

Ezért az Atyát nem a távoli felhőkben, tőlünk független Úrként kell elképzelnünk! Őt szeretni csak embertársainkat szeretve tudjuk! *Ez a szeretet pedig nem pusztán érzelem! Ezt a szeretetet csak tevékenységünkkel, tetteinkkel tudjuk kimutatni!*

Jézus nemcsak ebben a példabeszédben hívta fel az őt hallgatók figyelmét erre: *„Ha azokat szeretitek csak, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmat érdemeltek? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik”* (Lk 6,32).

Súlyos mondatok ezek, súlyos elvárásokkal!

Képes vagyok-e elfogadni Jézus szeretet-fogalmát? Képes vagyok-e az érzelmileg nehezen szerethető embertársaimat is szeretni cselekedeteimmel?

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest

*„Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg az én szeretetemben!
... Ezeket azért mondtam nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök ezzel teljes
legyen. Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket!”*

János evangéliuma a Logoszról, az Igéről szóló elvont gondolatokkal kezdődött, de ebben az evangéliumi szakaszban már nagyon is konkrétá válik: az Atya szereti Jézust, ahogy Jézus is szereti övét. Jézus azt kéri (parancsolja?), hogy követői maradjanak ebben a szeretet-áramlásban. A fordítás szerinti „parancs” szót rögtön viszonylagossá teszi azzal, hogy kifejezetten nem *szolgáknak* – parancsra engedelmeskedőknek –, hanem *barátainak* mondja övét. Nekem úgy tűnik, a szeretet világában a „parancs” szó csupán fordítási hiba lehet!

Mi Jézus célja ezzel a nyomatékosított kéréssel? Nem utasít, mint úr a szolgákat, hanem tudunkba akarja égetni, hogy mi az Atya szándéka szerinti út az ember boldogulásához, és *„hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök ezzel teljes legyen”*.

Isten a maga mintájára teremtett embert: *„Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlónak”* (1Mózes 1,26). Ez a szeretet hozta létre és tartja meg a világot. Az Atya világa szerintinek lettünk megteremtve. Azonban ezt az igazságot az emberiség elfelejtette a történelme során. Jézus felismerése (ti. hogy Isten nem igazságosztó Bíró, hanem szerető Atya, és nekünk is jó testvérekként kell élnünk) tudja visszazökkenteni az emberiséget az Atya eredeti, boldogító szándéka szerinti útra. Jézus önmagát mutatja példaként, és az ő örömét – a teljes örömet adja jutalmul.

Bajnok László, Budapest

Mondják, hogy Jónás próféta jele előképe volt Jézus halálának és feltámadásának. Jézus valóban utal rá, pedig nagy különbség van a kettő között.

Jónásnak azért kellett három napot és három éjjelt a cethal gyomrában sötétségében töltenie, mert el akart menekülni Isten elől, aki prófétai szolgálatra hívta. Ráadásul életveszélybe sodorta azokat az embereket, akik vele voltak. Normál esetben Jónásnak meg kellett volna halnia a cethal gyomrában. De ezzel egyrészt a vízbefulladásától mentette meg őt Isten, miután az emberek a tengerbe vetették, másrészt volt ideje elmélkedni, imádkozni a cet gyomrában. Végül mégiscsak betöltötte a feladatát. Jézusnak viszont azért kellett alászállnia a halál sötétségébe, mert az Atya akaratát teljesítette küldetésével.

Jel mindkettő a maga módján. Az életünk tele van jelekkel. Tehát az, hogy jelre várunk vagy jeet kapunk, nem prófétai kiváltság. Vannak jelek, amelyek figyelmeztetnek, némelyek buzdítani akarnak, más jelek a döntéshozatalban segítenek bennünket.

Ha csak Jónás jelére vagy a Jézus halála és feltámadása közötti időre gondolunk, nem szabad megfeledkeznünk arról az esetleges figyelmeztetésről sem, amely a végidőkben majdan bekövetkező háromnapos sötétségről szól. Ez is jel, az idők jele. Noha természetét tekintve felfoghatatlan. Habár vannak a Földnek olyan területei, ahol hónapokig nem megy le, illetve nem kel fel a Nap, olyanról, hogy egyszer az egész bolygót teljesen be fogja borítani a sötétség, csak a prófétai jövendölésekből hallhattunk. Ez szinte elképzelhetetlen az ember számára, hiszen ellentmond a természet ma ismert törvényeinek.

Ahhoz, hogy a jeleket felismerjük, meg kell értenünk és be kell fogadnunk e jelek forrását. Az adónak és a vevőnek összhangban kell lennie egymással, másképpen nem tudnak együttműködni.

Aki felismeri és megfogadja a figyelmeztető jeleket, az tudni fogja, hogy mi a teendője az adott helyzetben. Aki pedig nem veszi komolyan, az nagy bajba kerülhet. Jónás jele vagy Jézus jele? Minden embert érint. A réginek meg kell halnia ahhoz, hogy új élet születhessen bennünk.

Van belső és külső sötétség egyaránt. A világ ma a belső sötétségét éli, aminek számtalan belső és külső jele van, és ami külső sötétségként is meg fog mutatkozni egyszer. Így vagy úgy, de el fog jönni az az idő, amikor ezt itt a Földön minden embernek meg kell élnie.

Nagyon rossz sötétségben lenni. De az a tény, hogy ez nem örökre szól, reménnyel kell, hogy eltöltsön bennünket! A háromnapos sötétség is lehet Jónás próféta jele vagy Jézus jele, de leginkább Isten kegyetlen kegyelme. Ismerve Isten szeretettermészetét, bizalommal és hittel kell tekintenünk rá, tudva, hogy a negyedik napon nemcsak újra világos lesz, hanem egy egészen új, szebb és jobb élet is köszönt ránk. Netán örök életre támadunk fel?

Számunkra elsősorban Jézus a jel. A jel arra, hogy változtatnunk kell a gondolkodásunkon, jel arra, hogy csak Benne van életünk. Tanításával és példaadásával igazolta ezt.

Aki nem él együtt a természettel, az nem érti meg a természet jelzéseit, ezért nem tud olyan döntéseket hozni, amelyek révén együttműködhetne vele. Aki nem él együtt Istennel, az nem ismeri fel Isten feléje irányuló jeleit, akár figyelmeztetni akarja őt, akár segíteni akar neki.

Jónásnak is meg kellett tanulnia, hogy Isten nem azért küldte őt Ninivébe, hogy általa elpusztítsa a várost, hanem hogy megmentsse! Nem tudjuk, mi mindent mondott Jónás Ninivében az embereknek, és lehet, hogy tényleg csak annyit, hogy Ninive el fog pusztulni! De ez elég volt ahhoz, hogy a város megtérjen, s ezáltal megmeneküljön a pusztulástól. Jézusra nem hallgattak, pedig itt nagyobb van Jónásnál.

Nekünk milyen jelekre van még szükségünk ahhoz, hogy végre higgyünk és bízzunk Jézusban? Isten folyamatosan küldi a jeleket, hogy segítsen nekünk, hogy kivezethessen bennünket a földi élet akadályokkal és zavaróállomásokkal teli útvesztőiből a maga keskeny Útjára, amely mint Igazság az Életre vezet.

Mindannyiunk személyes érdeke, hogy hallgassunk szavára!

Kérő imádság. Jézus biztat minket, hogy bátran éljünk a kérés lehetőségével, hiszen Atyánk szeret minket.

Mondja ezt nekünk azért is, mert ismer minket: „...*nekem a kérés nagy szégyen, adjon úgy is, ha nem kérem.*”

Egy közeli pap ismerősömmel szóba került ez a szentírási részlet. Hangot adtam szomorúságomnak, hogy nem értem: miért kell kérnem, ha Isten úgymint ismeri minden szükségletemet és vágyaimat. Ő így válaszolt: „Nem kell ennyire túlbonyolítani a dolgot: Beszélj Istennel? Miről? Nyilván szóba jönnek a vágyaid. Te is tudod, Ő meg aztán csak igazán, hogy Ő mindent megtehet. Hát persze, hogy kéred a segítségét. Meg aztán azt is tudod, hogy – mint jó szülő – annak a kérésednek nem fog eleget tenni, ami káros lenne rád nézve. Egyáltalán: tapasztalataim szerint háromféle válasza szokott lenni a kéréseinkre: 1. rendben, 2. jó, de nem most, 3. jobb ötletem van.”

Frappáns megfogalmazás...

Aztán itt van ez az arany szabály: Tegyük azt mindenkivel, amit mi szeretnénk, hogy velünk tegyenek. Oly végtelenül egyszerű. Az összes nagy vallás tanítja ezt híveinek. Ez az egyik szilárd alapja a vallások közötti párbeszédnek. Jézus minden embert megváltani jött. Ha ezt megértjük, egyszerre kitágul a világ: kapcsolatok lehetőségei tárulnak fel, és közelebb kerül a béke.

Hála legyen Istenünknek!

Almási Mária, Budapest

„Az igazság Szelleme útmutatótok lesz a teljes igazságban” (Jn 16,13)

A Törvényt beteljesítő Jézus követőinek az igazsága (αλήθεια) felül kell, hogy múlja a törvényeket kínosan tisztelő írástudók és farizeusok igazságát.

Elősegítem-e, hogy a Lélek utat mutasson a teljes igazság felé, hogy a valóság bennem lévő, tudatbeli képe és a valóság minél jobban fedésbe kerüljön?

A szokványos értelemben vett igazságosság határait átlépve kezdődik Isten igazságossága, az igazságtalan-irgalmasság világa. Gyakorlom-e az igazságérzetemet leküzdeni képes irgalmasság tetteit?

Szoktam-e vizsgálni, hogy a hármas eszmény mely területén vagyok leginkább sáros?

Cselekedetem végső motivációja az-e, hogy istenképűsége teremtett lényemből egyre jobban kifaragjam a már istenképűvé vált énemet?

Csak az a jótett valódi, amelyik engem is jobbá tesz.

Nemcsak az öl, aki életet olt ki, hanem az is, aki haragot tart. Az ölni képes harag az ember szívéből (törekvésközpontjából) indul ki, és az ölést a harag táplálja.

A béketeremtés érdekében igyekszem-e minél előbb megbocsátani testvéremnek, illetve bocsánatot kérni testvéremtől?

Testvérem túlérzékenysége hivatkozva nem bagatellizálom-e el a tőlem kiinduló bántásokat, áttolva ezzel a béketeremtés felelősségét?

Meg tudom-e tenni az első lépést akkor is, ha testvérem bántott engem?

Ha vitába keveredem testvéremmel, mi a fontosabb számomra: az utolsó szó joga, vagy a másikat megközelíteni akaró első szó?

Megbántottként akarom-e, tudom-e bántó testvéremben Jézust megszólítani?

Bóta Tibor, Budapest

Kezdem a végén: Legyetek tökéletesekké, mint ahogy Mennyei Atyátok is tökéletes!

Ez egy nagyon elgondolkodtató felszólítás. Nem mondom parancsnak. Igaz ugyan, Jézus nem adós az ő elképzelésével, hogy mit nevez tökéletesnek, a 44-47. versben nagyon is konkrét cselekedetekről beszél. Úgy viselkedni ellenségeinkkel, üldözőinkkel, mint szeretteinkkel viselkedünk, nincs „kivéve, ha” felmentés. Fiaivá lenni, Atyánk örökébe másképp belépni nem lehet. Nevében cselekedni, hozzá tartozónak vallani magunkat másképp nincs jogunk.

Elgondolkodásra a következő kérdés kényszerít: Képesnek tartom-e magamat ilyen szeretetre? Olyan szeretetre, mint amilyenre Jézus a szegek fájdalma s a további rá váró kínok hatása alatt képes volt. Hogy is lennék képes? Biztos, hogy ez meghaladja mind a testi, mind a lelki erőmet. Biztos, hogy semmi szépet-jót nem kívánnék annak, aki csak fele vagy tized olyan szenvedést okoz, mint amilyen szenvedés őt érte.

De... Hiszek Jézus ígéletében: „Elküldöm Atyám Lelkét” aki megvigasztal, megerősít, eszünkbe juttat mindent, és velünk marad, nem hagy el. Rá lehet számítani minden olyan esetben, amikor az én erőmet meghaladja a feladat. Úgy legyen!

Dombi Zsuzsi, Bánya

Jézus színeváltozása

Mátét olvasva, kiegészítve a másik két szinoptikus evangélium részleteivel, vázaltszerűen felépíthetjük az események folyását, hozzátéve az ebből felismerhető tanításokat.

Fontos feltételek, mozzanatok

Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost – csak hármat a tizenkettőből. Ott, akkor ők kaptak egy lehetőséget.

Felmentek egy hegyre: kiléptek a hétköznapok szürkeségéből, a hegyre menés gyakorlata figyelmüket magukra, befelé, ill. felfelé irányította.

Imádkoztak közösen (csak Lukács említésében) – megállás, elcsendesedés, a megnyílás lehetősége.

Megélt élmény, tapasztalás

Az álom és a valóság határán látják, hallják, tapasztalják az eseményeket. (Lukácsnál a színeváltozás történése közben „elaludtak” a tanítványok.)

Egyszerre élnek át időtlenséget, tökéletességet, katartikus boldogságot és félelmet.

Építsünk sátrat! – templomot – vágyakozás a végtelent a végességben megjeleníteni, megtartani.

Felismerés, Isten-élmény, megértés: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok!”

Visszaébredés: csak Jézust, az embert látják, és az utat lefelé a hegyről. Vissza a valóságként megélt életükbe.

Hallgatás parancsa: az ilyen élményt csak azok értik, akikkel valami nagyon hasonló történik. Jézus feltámadásának tapasztalása sok embert tesz majd befogadóvá.

Aki találkozott ilyennel vagy átélte már „hegy-élményt” – a bizonyosság, az ég és föld összekapcsolásának, Isten közelségének, jelenlétének élményét, az biztos, hogy átélte a hegyről visszajutás, visszacsúszás, a hegy ködbe veszésének fájdalmas tapasztalását is.

Elcsendesedéssel visszahozva vagy villámszerűen átcikázva még újra és újra visszaköszön, de egyre távolibb, egyre múltóbb az Élmény. Fáj a hiánya... néha nagyon... Aztán a fájdalom is múltóban...

Ami marad, ami táplál, ami reményt ad, ami a bizonyosságunk: voltunk már a Hegyen! ... És lehetünk is még...

Reményik Sándor: Lefelé menet*Máté 17,2*

1.
„Elváltozék...” Köntöse, mint a hó.
Olyan szép, hogy már-már félelmetes –
Mégis: a hegyen lakni Vele jó.
Maradni: örök fészket rakni volna jó.
De nem lehet. Már sápad a csoda,
Az út megint a völgybe lehalad,
Jézus a völgyben is Jézus marad,
De jaj nekünk!
Akik a völgybe Vele lemegyünk,
Megszabadított szemű hegy-lakók
Csak egy-egy csoda-percig lehetünk.
Elfelejtjük az elsápadt csodát,
És lenn, a gomolygó völgyi borúban,
Az emberben, a szürke-szomorúban,
Nem látjuk többé az Isten fiát.

2.
Testvérem, társam, embernek fia,
Igaz: a hegyen nem maradhatunk,
Igaz: a völgyben más az alakunk,
Nekünk lényegünk, hogy szürkek vagyunk.
Botránkozásul vagyok neked én,
És botránkozásul vagy te nekem,
Mégis: legyen nekünk vigasztalás,
Legyen nekünk elég a kegyelem:
Hogy láttuk egymás fényes arcukat,
Hogy láttuk egymást Vele – a Hegyen.

(1932)

Orbán József, Felsőzsolca

Ez az evangéliumi rész nem túl hosszú, csupán pár vers, de benne van a lényeg. Ha csak ennyi maradt volna meg Jézus mondanivalójából, ez is elég lenne. Nem lenne szükség magyarázatra.

Pár gondolat:

1. Jézus felszólít: Legyetek irgalmasok! A mércének a Mennyei Atya irgalmának nagyságát állítja. Hát legyünk!
2. Aztán ne ítéljetez semmilyen formában!
3. A megbocsátás. Ez az, ami megmentené a kapcsolatokat, az egész forrongó világot, s létrejönne a béke.
4. Végül, ami a Bokor ékessége, az adás is feladat.

A felsoroltak cselekedetei minket is építenek, erősítenek, nemcsak azokat, akik felé irányulnak. Lehet edzeni, készülni, hogy jól érezzük magunkat a tökéletesen szerető Jézus mellett.

Hajrá!

Tölösi Magdolna, Bánya

Kinek akarok tetszeni?

Folyamatosan az a szándékom, hogy Isten kedvében járjak. Ez a törekvésem változatlan, de bizony a kivitelezésbe néha hiba csúszik.

Tudom azt, hogy alapeszményemnek kell lennie az Istennek tetszés akkor is, ha ezért bántást kapok. A hamis és az igaz vallásosság talán itt válik szét, azaz hajlandó vagyok-e minden áron Isten kedvében járni, még földi előnyeim feladása árán is?

A helytelen vallásosság, a farizeusi képmutatás ne legyen kenyerem! A szeretet legyen az erősségem! Magammal szemben legyek szigorú, másokkal szemben megértő! Ne legyek álszent, aki másokkal szemben szigorú, magával szemben elnéző!

Önvizsgáló kérdések

- Másokat számonkérő, vagy önmagammat nevelő vagyok?
- Kikre rakok súlyos terheket?
- Másokon vagy magamon akarok uralkodni?
- Mennyire vagyok elnéző saját magammal szemben?

Lepsényi Mária, Budapest

Jézus készül elfoglalni az őt meg nem illető helyet a kereszten, miközben fogadja egy anya kérését, aki a gyermekeit őket meg nem illető helyre szánja a Mennyben.

Az egyik tudja, hogy olyan világ várja, ahol az uralkodó mindenki szolgája, a másik olyan trónra vágyik, ami mindenki fölé helyezi.

Jézus készüllete példamutató: elárulják, elítélik, kiszolgáltatják, kínozzák és megölik. A világ legnagyobb csúfságáról ítékezés, indulatok nélkül tudósít, mint egy történetet száraz tényekkel bemutató dokumentáció – bizodalmas, vonzó út, de megtenni nehéz.

Az anya vak ösztönrel, képzelt előnyökért Istent ostromló viselkedése nem vonzó, mégis könnyen azonosulok vele.

Előttem áll az ember arcú Isten, aki égi perspektívából látja és éli az örök jelent, akinek feltámadása ugyanolyan tény, mint a halálba vezető szenvedése, akit a Szeretet arra küld, hogy önmagát egészen odaadva Utunk, Igazságunk és Életünk legyen, hogy felismerjük őt Benne és megtaláljunk Hozzá.

És előttem áll egy anya, aki még a múltó pillanatot sem látja, Jézus tanítását még nem érti, perspektíváját az önzése határolja, aki talán csak arra gondol, hogy felnevelt fiai nem a kenyérkereset, nősülés, családalapítás útját választották, hanem mindezeket hátrahagyva Jézust követik, hát akkor áldozatukért kapjanak legalább csodás kárpótlást, égi koronát.

Jézus az önzetlen odaadó szolgálat – és az anya, mint önző birtokolni, uralkodni vágyás: személyre szabott lecke, köszönöm!

Budai Márta, Székesfehérvár

Jézus tanulságos történeteiben én mindig a „gazdag embernek” tekintettem magam, akinek rengeteg lehetőséget ad az élet, hogy észrevegye mások elesettségét. Gyerekkorom óta, ha hallom ezeket a meséket, sohasem a szegény, nélkülöző és segítségre szoruló helyébe képzeltem bele magam. Gondolatban azzal azonosultam, akit bizony lépre csal a világ, aki az élet nyújtotta örömeiben figyelmen kívül hagyja a rászorulókat (*természetesen nem az „örömeik” elvetésén van a hangsúly, hanem a „figyelmen kívül hagyáson”*). Ez bizony ijesztő, hogy elmulasztok valamit, amit a szemem meg sem lát, de még rosszabb, ha meglát, és úgy mulasztom el. Ugyanakkor izgalmas is, mert rajtam múlik, hogy lát-e szemem, hall-e fülem.

Itt köszönetet mondok a Megváltónak, hogy élénk élte, hogyan is lehetséges „látni és hallani”. Ezen ígéresznél is, mint másoknál, a fordulat, a vizsgára beadott dolgozatunk eredménye a halálunk után mutatkozik meg, mert van ott valami, ami itt nincs. Az az egy biztos, hogy innen idővel elmegyünk, és akkor már látjuk, merre is vittük a lángot, amit a születéssel kaptunk. Szóval fontos az éberség, ezt megértettük! De értésben a gazdag ember sem járt hátul. Tehát kell ide más is, nem csak az „értés”.

És hogy járt a gazdag ember? Akiket lenézett, magánál kevesebbre tartott, mind messzebbre és magasabbra jutottak. Nem lehet jó érzés. Már ő van a kapuban, és szeretne a vigasztaltak asztaláról némi morzsával jóllakni. A történetben legalább a testvéreivel jót tenne ugyan, hogy azok változtathassanak az életükön, mert már látja, minden igaz, amit a bölcsök bölcsen tanítottak. Ők ne jussanak arra a sorsra, amit magának teremtett. Küldjenek a testvéreknek vissza a halálból valakit, aki hiteles, akire hallgatnak majd! Jót akar talán, megváltozott? Együtt érzek a „gazdaggal”.

Voltaképpen rajta keresztül okulhatunk mi, akik még ezen az oldalon vagyunk, és a gazdag emberek gondtalan, vak életét éljük. Mi, az itt maradottak, mint a gazdag ember testvérei, szívesen vennénk a segítséget, hogy figyelmeztessenek bennünket a veszélyekre? Viszont itt jön a történet igazi figyelmeztetése – ami egyben Jézus feltámadásának analógiája is: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül!”

Legyünk hát éberek: az értés fontos, de nem elég! Cselekedjünk is!

Kérdések:

- Vannak-e gazdag barátaim, vannak-e szegény barátaim?
- Észreveszem-e, ha valaki segítségre szorul és a kapumba ül, hogy szinte már átesek rajta?
- Miért nem veszem észre a segítségre szorulókat?
- Ha tudnám, mi vár rám, változtatnék az életemen?
- Ha „valaki” feltámadva, a halálból jön hozzám, hogy higgyek, hiszek-e majd neki?

Köszönöm, hogy ez az ígérés került a kapumba, és nem mentem el mellette úgy, hogy észre sem vettem. Sok lehetőséget és erőt kívánok mindenkinek azon az úton maradni, ami az Életre visz.

Terenyei Imre, Adony

Az egyházi év nagyböjti időszakában Jézus feltámadásának ünnepére készülünk, amelyet megelőz nagypénteki szenvedése és kereszthalála.

Elgondolkodtató, hogy Jézus mennyire tudatosan készült erre az áldozat-hozatalra. Azon túl, hogy neki is szüksége volt ennek vállalására, akkori és mai tanítványait is felkészítette arra, hogy a Sátántól megfertőzött világban a Szentháromságos Szeretet sorsa az elutasítás és az üldözés lesz, egészen a vértanúságig. Jeruzsálembé tartva háromszor is beszélt apostolainak a saját erőszakos haláláról és követői hasonló sorsáról.

Istennek ez a csak emberi szemmel nézett „esztelen” szeretete minden elképzelést felülmúl. Az Atyaisten számos negatív tapasztalat ellenére – hiszen választott népe minden Lélektől vezetett prófétáját meggyilkolta – bízott az emberben, hogy lesznek olyanok, akik csatlakoznak Fia Országához.

Jézus ezzel a példabeszédével megtérésre hívta fel hallgatóit. Gyilkos szándékuk megváltoztatásának reményében bízva szembesítette őket a szőlősgazda szeretetével. A benne szereplő gazdaemberrel szemben őbenne nyoma sincs a bosszúnak, a büntetésnek. A gonosz szőlőmunkásoknak le kellene vonniuk a következtetést: amennyiben nem hallgatnak rá, saját magukat ítélik el. Hiszen a Mester a szeretet Istenének képét hiteltelenné tette volna, ha azonosul a büntető, bosszúálló szőlősgazda képével.

A Zsoltárok könyvében említett, először félredobott, majd ezután szegletkővé lett építőanyag sorsával kinyilvánította győzelmének reményét. Így figyelmeztette vesztükre leendő gyilkosait, valamint majd más népek Őhöz tártörténő, gyümölcsstermő csatlakozására.

A szeretetnek ma is vállalnia kell ezt a kockázatot. Jézus bátorságával és Lelkének erejével győzhetjük le magunkban és kapcsolatainkban a gyilkos indulatokat, és szállhatunk szembe minden erőszakkal, békétlenséggel.

A Szentlélek itt és ma minket küldd prófétai lelkülettel, hogy hirdessük kortársainknak: elveszíti Isten Országát az a nép, amely nem vállal gyermeket, lemond keresztény örökségéről, és a bosszúra épülő életstílusával „megöli” magában és embertársaiban a jézusi életet.

Mindezek tudatosításával válaszoljak magamnak:

Töreksem a gyümölcsstermő életre?

Sikertelenségeim ellenére sem mondok le küldetésemről?

Minden támadással szemben merek-e bízni a szeretet végső győzelmében?

Várnai László, Nagykanizsa

A tékozló fiú történetére gyakran egy bűnünkől, gyarlóságunkból való megtérésről és a minket visszafogadó Atya feltétlen szeretetéről szóló példabeszédként tekintünk. Azonban a történet tükröt tart elénk az apa másik fián keresztül is. Ő az, aki soha nem ment el otthonról, aki első ránézésre mindent „jól csinált”: az apja mellett maradt, nem tékozolta el az örökséget, és nem okozott botrányt. Mégis úgy érzi, hogy apja az öccse visszatérésének jobban örül, mint az ő hűségének, mintha a testvérét valójában jobban szeretné.

Ebből a szempontból az idősebb fiú haragja és az ünnepléstől való távolmaradása emberileg érthetőnek tűnik. Azonban, ha figyelmesen olvassuk az apjával folytatott párbeszédét, az valami mélyebb igazságra világít rá. Kifejezetten beszédes, ahogyan csalódottságát megfogalmazza: *„Ennyi esztendeje szolgállok neked.”* Ez a mondat nem annyira egy gyermek, inkább egy munkás szavai. Egy világ omlik össze benne, látva, hogy tettei ellenére az öccsét ilyen örömmel fogadják vissza.

Az apa szerepe azonban ebben a helyzetben is kivételes. Ő nem hagyja magára a sértett fiát sem: ugyanúgy kimegy eléje, mint ahogy az öccse elé futott. Keresi őt, hívja az ünneplők közösségébe. Válasza pedig az idősebb fiú panaszára legalább annyira mély és őszinte: *„Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied.”* Ez a mondat rávilágít az idősebb fiú eddigi tévedésére: az apa szeretete az ő irányában is határtalan, és soha nem volt teljesítményhez kötve.

Kicsit sarkítva: ő ebben a történetben az apja lelki örökségét „tékozolta el”: a kötelességek súlya alatt elvesztette a szeretet elsőbbségében való hitet, elfelejtette, milyen csak egyszerűen az apja szeretett fiának lenni.

Az idősebb fiú történetének vége nincs lezárva, ez ránk van bízva. Ott áll az „idősebb fiúrészünk” a kivilágított ház előtt, halljuk bentről a zenét és az ünneplők nevetését. A döntés a miénk: A küszöbön hagyjuk-e sértett igazságérzetünket, teljesítménykényszerünket, és a hazatalált testvérünket átölelve végre mi magunk is részt veszünk-e az ünnepségben?

Varga Boglárka, Budapest

„...mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne”

A Jézus és a samáriai asszony címen ismertté vált bibliai elbeszélést számos exegetikai magyarázat, képzőművészeti és filmes feldolgozás veszi körül, s a liturgikus évben is kiemelt időszakban, Nagyböjt harmadik vasárnapjának evangéliumaként találkozunk vele. Az új és új értelmezések hosszú sora azt tanúsítja, hogy János elbeszélése mindegyre párbeszédbe lépett olvasóival a történelem során; és párbeszédbe lép velünk ma is, akárcsak a történetben megjelenő Jézus a samáriai asszonnyal.

János számára a dialogikus forma – méghozzá két személy meghittén őszinte és nyílt párbeszéde – nem is külsődleges módszer csupán, hanem része annak, amit szerzőként közölni kíván olvasójával a teológiai példázatban is. Jézus ugyanis nem prédikációként s nem egy néma hallgatóság előtt mondja el itt tanításait (például az új és igazi istenimádásról, a földi vízzel (H₂O) szembeállított élő vízről, az isteni küldetés egzisztenciális erejéről), hanem a vele beszélgető asszony kérdéseire, kételyeire, hitvallására és vallomására adott válaszok és magyarázatok formájában. Jézus tanító szavai elválaszthatatlanok az asszony kérdő-hitvalló szavaitól, sőt egyenesen abból születnek; s ez azt jelenti, hogy a kinyilatkoztatás beszélgetéssé, de legalábbis lelkivezetéssé vált – amit a dialógus zárómondata, Jézus öntanúsítása is kifejez: „Én vagyok az, aki veled beszélek.”

A jézusi tanítások az asszony személyes életéből fakadnak és személyesen neki szólnak, de egyszersmind benne is szólalnak meg, személyesen. Gyors lelki-hitbeli irányváltásai (metanoia) tanúsítják ezt: előbb az „élő víz” kérése, majd ahogy korsóját (a földi víz merítéséhez szükséges eszközt) is hátrahagyva megy vissza a városba, hirdetni Krisztussal való találkozására örömet („Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: Vajon nem ez-e a Krisztus?”). Szinte úgy, mintha máris munkálna benne a megígért élő víz, „az örök életre buzgó víz forrása”.

S itt fontos visszalépni a textusban szereplő „élő víz” metaforához. Amikor a samáriai asszony kétségbe vonja, hogy Jézus képes lenne jobb vizet adni, mint ami a Jákob (megszentelt) kútjából nyerhető, s amely úgymond élő víz lenne, Jézus így érvel: „Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne”. Ezt a vizet Jézus tehát nem önmagára vonatkoztatja (szemben azzal, ahogy másutt például a kenyér, a világosság, az út, az élet fogalmaival teszi), hanem az emberre, aki azt tőle ajándékkal kaphatja. Jézus csak ajándékozta ezt a vizet, de az embertől függ, hogy lelkébe akarja/tudja-e fogadni azt, hogy aztán ott, mint egy forrás, az örök élet, azaz Isten felé törjön (amit a *buzog* szó is tartalmaz jelentései között).

Evangéliumi textusunk dialogikus formájánál azt láttuk, hogy a tanítások közvetítésében Jézus számára nagyon fontos az ember mint beszélgetőtárs; az élő víz metaforájának Jánosnál olvasható értelmezése ehhez hasonlóan arra utal, hogy Isten tervének megvalósulásához is nélkülözhetetlen az ember közreműködése.

Berta Erzsébet, Debrecen

Jézust Galileában mindenütt csodálattal fogadták, s ez alól Názáret sem volt kivétel. A konfliktus kibontakozását Lukács vázlatosan írja le az idézett sorok előtt, de láthatóan itt Jézus élesít ki egy eredetileg rejtett ellentétet, ami után a közösség csodálata ott helyben halálos gyűlöletté változik, igazolván, hogy ez az ellentét igenis létezett, csak rejtett volt, s hogy ezt Jézus nem létrehozta, csak rátapintott. A történetből nyilvánvaló, hogy Jézus ezt pontosan előre látta. Ez a minta Jézus fellépése során többször megismétlődik, és végül beteljesedik.

Jézusnak valami fontosabb volt, mint a jó viszony, ami a felszínen látszik. A történet megmutatja, hogy ez valóban csak a felszín volt, ami mögül egy egészen más valóság emelkedett föl. Jézus, aki „*azért jött, hogy tanúságot tegyen az igazságról*”, megláttatta, hogy mi a felszín, és mi a valóság. Mert a felszín látszata alatt a tényleges viszonyok zavartalanul érvényesülhetnek, de „*az igazság szabaddá tesz*” azok kényszerítő erejétől.

Mi volt az a tényleges viszonyulás a felszín alatt, amelyre Jézus itt rámutatott és amit egyben el is utasított? Jézus irányában itt az a megfogalmazatlan, magától értetődő elvárás nyilvánul meg, hogy 'amije van, az hozzánk tartozik, azzal nekünk tartozik'. Példáin keresztül Jézus azt az elvárást utasítja vissza, hogy a küldetésével a közösségnek tartozna, földijei pedig Jézus magatartásának ezt a szabadságát utasítják el végletesen. De ennek a magatartásnak a lényege láthatatlan előttük, ahogyan Jézus a szemük számára is láthatatlanná válik, mert küldetésének az elején „*még nem jött el az ő órája*”, hanem csak annak az előképe.

A birodalom, a vallás, a nép, a lakóhely, a rokonság, a szűkebb család többnyire nem tudatos, de nagyon is valóságos fizikai-lelki-szellemi örökségei, és az ezeket hordozó, elvárt viszonyai, szerepei alkotják a közösség önazonosságát, lét-alapját. Minél szorosabb a közösségi kötelék, annál közvetlenebb ez az elvárás, és annál kevésbé viseli a 'kivételt' ez alól. Ez természetes magatartása egy közösségnek, ahogyan ez az embervilág, sőt az élővilág sokféle példájából is látható. Jézus itt nem a közösség több-kevesebb hibáját ítéli el, hanem 'a közösségnek nem adja meg azt, ami az Istené'.

A magatartásnak ezt a szabadságát nem lehet intézményesíteni, ezért nem lehet elvárni sem. Ez a szabadság előbb-utóbb megütközést kelt, noha amiből kiindul és amit munkál, az „*nem evilágból való*”. Ez a 'nem-evilág' láthatatlan és érthetetlen ugyan a szokásos viszonyok számára, pedig nagyon is valóságos, olyannyira, hogy a következményeit nem lehet megkerülni.

Neumann Attila, Somogyzentpál

Hányszor kell megbocsátanom embertársamnak? „*Nem mondom, hogy hétszer, hanem hetvenhétszer*”, mondja nekünk Jézus ebben az evangéliumi részben.

Jézus a gondolkodásunkat akarja átalakítani. Példabeszédet mond a megbocsátani nem tudó szolgáról, aki nem kegyelmez a neki tartozónak, jóllehet neki elengedték a még nagyobb adósságot. Amikor megbántanak bennünket, természetes, hogy sérelmet érzünk, megbántottnak érezzük magunkat. Jézus arra hív, hogy ne a sérelem legyen a szívemben.

A példabeszédben az adós szolga elképzeltetlen nagyságú tartozást kap elengedve. Olyan adósságot, amit soha nem tudna visszafizetni. Ez mi magunk vagyunk. Az életünkkel, a mulasztásainkkal, az elszalasztott szeretettel. A megbocsátás végső soron nem a másik emberről szól, hanem a szabadságunkról. Amíg a haragot őrizzük, addig a múlt uralkodik rajtunk. A harag megkötöz, a megbocsátás viszont felszabadít.

A „hetvenhétszer” tehát emlékeztet arra, hogy a megbocsátás nem egyszeri dolog, hanem napi visszatérés Isten irgalmához. Le kell tennem eléje a sebeimet, hogy Isten eljuttasson a kegyelem állapotába, és meg tudjak bocsátani, tovább tudjak lépni. Bízunk újra életünket Istenre! Készek vagyunk rá?

Dénes Zoli és Zsuzsa, Budapest

Törvénytökéletesítés

A zsidó gondolkodásban a törvény nem korlátot, gátat jelentett, hanem az életet tápláló, fenntartó rendet. Ez a látásmód tükröződik vissza a teremtéstörténetben, ahol nem az anyag létrejötte a fontos, hanem sokkal inkább a kozmosz rendjének megalkotása. Máté a Törvény „pontosságaként”, „betöltéseként” állítja be Isten Országának hirdetését. Ez annyiban igaz, hogy az Isten és emberszeretetre vonatkozó főparancsot már tartalmazta az ószövetségi Törvény. Jézus azonban gondtalanul átlépte, például a szombattal, a rituális tisztasággal, a válással stb. kapcsolatos törvényeket annak érdekében, hogy Isten akaratát jobban teljesíthesse. Kritikusan újraértelmezte még a Tízparancsolatot is. A Názáreti zsinagógában kihagyta Izaiás szövegéből az Isten bosszújáról szóló részt. Ellenfelei megalapozottan juthattak arra a gondolatra, hogy Jézus hatályon kívül akarja helyezni, meg akarja szüntetni a mózesi törvényt.

Jézus visszautasítja azt a vádat, hogy le akarná rombolni a mózesi törvényt, mondván, ő csak „teljessé akarja tenni”. Pusztán nyelvtanilag vagy formailag nagyon nehéz lenne meghatározni, mit értett ezen, de magatartásából azt látjuk, hogy sokfélé: a helyzetnek megfelelően olykor a törvény érvényre juttatását, máskor kritikáját, helyesbítését, felülmúlását vagy radikalizálását. Célja az volt, hogy az „emberi hagyományokkal” szemben ismét érvényre juttassa Isten eredeti szándékát-akaratát. Ezt elképesztő rugalmassággal tette.

Jézus szavaiból kicseng, hogy nem elegendő a törvények betű szerinti megtartása, hanem annak szellemét is nézni kell, azaz azt a célt, amit Isten akart elérni a törvényekkel. Az Evangélium nem törvénykódex, hanem fény, és annak az életnek az ereje, amely maga Jézus Krisztus.

Az életvitelünknek tudatos Istenre figyelés mentén kell mozognia. Az életszentségünkben fejlődve már nem követelményként éljük meg azt, hanem természetes életállapotként. Így az Ő parancsainak megtartása már szeretetből fakad, és tovább tökéletesedik Jézus példája nyomán.

Szerető Atyám! Nem kevesebbet szeretnék, mint „betölteni a törvényt” én is. A saját, Istenbe kapaszkodó, személyes, nekem szóló, élethosszig tartó törvénye-met. Tudom, ez boldogságom útja. Segítség, hogy ne csak ajkammal tiszteljelek, hanem a szívem legyen közel hozzád! Ámen.

Rihmer Karcsi, Budapest

A Belzebub-vád

Ebben az igerészben valami kettősség van, a jó és a gonosz küzdelmében megjelenítve. Az egyik oldal képviselője Belzebub (a Sátánt szolgáló angyalok szintjén lévő, gonosz szellemi lény). A másik oldalt Isten ujsza, a Szentlélek testesíti meg. Elolvastva ezt a részt, azon töprengtem el, hogy az én életemben bizony gyakran megvan ez a kettősség.

Hol a gonosz, hol a jó kerekedik felül. Amikor a „pokol bugyraiban” járok, mindig az ad erőt nekem, hogy van kiút, mert van HITEM. Ez a HIT csak átmenetileg gyengülhet meg, mert Isten ujsza ilyen helyzetekben is el tud érní, de erre minden esetben nyitottnak kell lennem.

Ez történt akkor is, amikor három és fél éve még az alkohol rabságába voltam bezárva, a talpamtól a fejem Belzebubjáig. Elért engem Isten ujsza, mégpedig a Katolikus Alkoholistamentő Szolgálat által közvetítve. Én csak engedtem, hogy hozzám érjen és megszabadítson, ami meg is történt, a családtagjaim nagy örömére.

Kérem, segíts abban, Istenem, hogy amit szétszórok az életem során, abból azután minél többet össze is tudjak gyűjteni.

Topál Péter, Budapest

Egy írástudó kérdezi Jézustól: „Mester, melyik az első a parancsok közül?” Miután Jézus megadta a korrekt választ, az írástudó megdicséri Jézust: „*Valóban jól mondtad...*” Végül kijelenti: „*Istent és embertársakat szeretni TÖBBET ÉR MINDEN ÉGŐ- ÉS VÉRES ÁLDOZATNÁL.*”

Miért izgathatta ez a kérdés ezt az írástudót? Miért örült Jézus válaszána? Miért dicsérte meg őt?

Az írástudó valószínűleg jól ismerte az Úr előírásait az áldozatbemutatásra vonatkozóan. A Tízparancsolat kihirdetése után, „A szövetség könyve” című fejezet 2. bekezdésében maga az Úr mondja Mózesnek: „*Földből építs nekem oltárt, azon mutasd be az égő áldozatot és a közösségi áldozatot, amelyeket juhaidból és szarvasmarháidból hozol*” (Kiv 20,24)!

Az Úr írja elő, mi legyen az áldozat. A napi égőáldozat két darab egyestendős bárány. Az egyiket reggel, a másikat este kell feláldozni. Hozzá kell még tenni egy kis liszttel kevert olajat, valamint valamennyi bort is. „*Mint állandó égőáldozatot kell azt nemzedékről nemzedékre bemutatni az Úrnak a bizonyág sátrának bejratánál*” (Kiv 29,38-42).

Egy másik áldozatot is kér az Úr, ez az illatáldozat. Erre a célra külön oltárt kell építeni a megadott paraméterekkel. Reggel és este égessenek el rajta jóillatú fűszereket (tömjént). „*Legyen ez állandó illatáldozatok nemzedékről nemzedékre*” (Kiv 30,1-10)!

Ám az írástudó valószínűleg jól ismerte a későbbi iratok tartalmát is. A Zsoltárokban ilyen mondatokkal találkozhatott: „*Te nem kívánsz véres vagy ételáldozatot, nem követelsz égő- és engesztelő áldozatot*” (Zsolt 40,7). „*Mert nem az áldozatban gyönyörködöl, és hiába hozok égőáldozatot, az nincsen tetszésedre. A töredelmes lélek az Istennek tetsző áldozat, a megtört és alázatos szívet, ó Isten, meg nem veted*” (Zsolt 50,18-19).

Több próféta is szól az Úr elégedetlenségéről: „*Jóllaktam már kosokból készült égőáldozataitokkal és a hizlalt borjak hájával. A bikák és bakok vérében nem lelem kedvemet. Ne hozzatok nekem többé értéktelen ételáldozatot, mert a füstjük utálattal tölt el. Akármennyit imádkoztok is, nem hallgatok oda, mert a kezetek csupa vér. Tanuljatok meg jól tenni: keressétek az igazságot, segítsétek az elnyomottakat, szolgáltsatok igazságot az árvának, s vedelmezzétek az özvegyet*” (Iz 1,11-17)! „*Nem az áldozat kell nekem, hanem a szeretet, nem az égőáldozat, hanem az Isten ismerete*” (Oz 6,6).

Az írástudó bizonytalansága teljesen érthető. Hiszen ismeri a próféták üzenetét, ugyanakkor látja, hogy az áldozatbemutatás továbbra is a régi előírások szerint zajlik. Ezért örül annak, hogy Jézus válasza abban erősíti meg, amit Ozeás mond: a szeretet a legfontosabb. Jézus okosnak mondja őt, és megnyugtatta: „*Nem jársz messze Isten országától.*”

Bennem is van bizonytalanság. Már az Ószövetségben kiderült, hogy Istennek nem tetszik a véres áldozat. Ennek ellenére Pál apostol úgy állítja be Jézus halálát, mint az Atya által kívánt áldozatot. „*Krisztust adta oda az Isten véres engesztelő áldozatul a hit által, hogy kimutassa igazságosságát*” (Róm 3,25). János apostol is hasonlóképpen fogalmaz: „*Jézus engesztelő áldozat bűneinkért*” (1Ján 2,2 és 1Ján 4,10).

Az Ószövetségben azt láttam, hogy először maga Isten szabta meg az áldozatbemutatás mikéntjét, később azonban azt üzeni, hogy ugyanez nem tetszik neki. A két állítás között persze eltelt néhány évszázad. Azt gondolom, nem Isten változott meg, hanem csak az üzenet igazodott az ember fejlettségi állapotához. Egy biztos: veszélyes dolog kiragadni egy-egy mondatot az egész üzenetből. Törekednem kell a teljes üzenet megismerésére. Vajon fejlődött-e az ember az utóbbi 2000 év alatt annyit, hogy képes legyen befogadni egy még pontosabb üzenetet arról, hogy valójában hogyan kell értenünk Jézus életművét.

Az Éneklő Egyház című ének- és imakönyvben ezt írják a szentmiséről: „*Krisztus engedelmességéből magára vette az egész világ bűneit, és úgy áldozta fel magát a keresztfán, elégtételt adva az első Ádám vétkéért, az egész emberiség bűneiért*” (440. old.). „*A szentmise egyszerre dicsőítő, hálaadó, engesztelő és elégtételt nyújtó áldozat*” (441. old.). Ez még erősen emlékeztet Pál apostol felfogására. De ugyanott ezt is írják: „*Krisztus az Egyházra bízta halálának és feltámadásának emlékeztetét, az irgalom szentségét, az egység jelét, a szeretet kötelékét mint húsvéti lakomát, amelyben Krisztust fogadjuk szívünkbe, lelkünk megtelik kegyelemmel, és megkapjuk a jövőd dicsőség zálogát*” (II. Vatikáni Zsinat Liturgikus Konstitúciója, 47) (441. old.). (Megjegyzés: az Éneklő Egyház kb. 20 évvel a Zsinat után készült.)

„Két ember fölment a templomba imádkozni, az egyik farizeus volt, a másik vámos”

A mai evangélium értelmezésekor induljunk ki az általános igazságokból: Tanuljunk mindenkittől, akinek pozitív tulajdonságai (is) vannak és ismeri az ÍRÁST. Ha valaki igazán ismer minket, akkor az az Isten, Neki aztán fölösleges a dicsekvésünk.

Farizeus: Hálát adok Neked... Ezt tegyük! – Ne tegyük: ha ismerni vélünk valakit, akkor se ítéljük őt el a vélt vagy valós tetteiért, hanem barátkozzunk vele, és ezt követően finoman kérdezzünk („aki magát felmagasztalja, megaláztatik, aki magát megalázza, fölmagasztalják). Ez a farizeus tulajdonképpen nem vette föl a kapcsolatot Istennel.

Vámos: ő felvette a kapcsolatot Istennel. Ezt tegyük: „Légy irgalmas hozzám, bűnöshöz!” Kérjünk segítséget a mulasztásaink feltárására és a pótlására.

Az ember jó, de rosszra hajlik. Amíg ember van a Földön, ez a kettő valahogyan egyszerre lesz jellemző ránk. De nem mindegy, hogy miképpen is áll össze bennünk ez a kettő, mit gondolunk mi magunkról, hogyan nézzük egymást.

Amikor elkezdjük magunkat igazolni, akkor tulajdonképpen nem vagyunk Isten közelében. Mert abban a pillanatban, ahogy beléptünk Isten irgalmának a világába, már nem érezzük a késztetést önmagunk igazolására, a körülmények részletes felsorolására, hogy mit miért csinálunk, és főleg hogy ki hogyan nem volt rendes és jó. Nem érezzük ezt a késztetést. Ezért ennek a farizeusnak a gyöngéje, hogy miközben ő maga ott áll a templomban és imádkozik, tulajdonképpen nem vette föl a kapcsolatot Istennel. Ebből a szempontból ennek a vámos embernek az erőssége, minden nyilvánvaló gyengeségével együtt, hogy felvette a kapcsolatot Istennel.

Hogyha az ember igaz, az egyszerre jelenti azt, hogy Isten teremtett bennünket jónak, egyszerre jelenti azt, hogy törekszünk erre a jóra, egyszerre jelenti azt, hogy minden, ami nem jó bennünk, azt merjük föltárni és megmutatni. Éppen ezért engedjük, hogy Isten fénye és melegsége gyógyítson bennünket.

Oda kellene állnunk Istenhez, hogy az Ő jelenléte átöleljen, és akkor ez a kapcsolat megmelenget bennünket. Ebben a megmelengetésben egyszer csak átéljük azt, hogy sosem vagyunk egyedül. Nemcsak azért, mert Isten velünk van, hanem azért sem, mert összetartozunk egymással.

De nagy dolog, hogy képesek lehetünk erre! Hogy nem kell az életünket folytonos öngazolásban és önmentegetésben elfecsérelni. Hogy nem kell egymás árnyékában élnünk, hogy kiállhatunk, és ismerhetjük azt a világosságot, azt a melegséget, amellyel Isten átjár bennünket, és egyszer csak kihúzhatjuk magunkat.

Kaszap István, Pécel

A vakon született meggyógyítása

Csodálatos példája a gyógyításnak–gyógyulásnak ez az igeszakasz. Két gondolatra tudnám bontani ezt a bibliai üzenetet.

Az egyik: „Ki vétkezett? Ő vagy a szülei?”

Az akkori gondolkodásban az ősök bűnét istencsapásnak hitték. De valójában az ember szabadsága és a test mulandósága vezethet betegségekhez. A világ a szeretet szabadságára lett teremtve. „Isten-Szeretet”. De a szabadsággal élni és visszaélni is lehet. Amikor nem a szeretet irányítja a cselekedeteinket, akkor megbillenhet az egyensúly, ebből születhet a bűn, annak talaján a betegségek egy része is. Gondolok itt a szenvedélybetegségekre. Bár nem mindig maga az ember vagy a körülmények hibája okozza a betegségeket, hanem a mulandó test kopása. Ilyenkor Isten felnyitja a szemünket az élet értékére, a szeretet fontosságára. (Az igében említett sár és a Siloe vize eszköz, a Szentségek bevezetése.)

A másik gondolat: „Hiszel-e az Emberfiában?” A hit – látás!

A hit szükséges a gyógyuláshoz. Hit nélkül, látás nélkül zűrzavar az életünk. Összetörjük magunkat, mint a botladozó vak ember, ha nem kap segítséget.

A hit – a látás képessé tesz bennünket az emberileg lehetetlen dolgokra is. Folyamatos figyelmet igényel. Ez a folyamatos figyelem hiányzik a farizeusokból. Megszokásból hisznek. A meggyógyult embert kidobják, pedig Isten alkalmat ad nekik is arra, hogy felismerjék Jézusban az Isten Fiát.

Szokásainkba vigyünk élő hitet, szeretetet!

Lássuk meg Isten csodáit a természetben, a fűben-fában, az esőtől duzzadó magokban, a nap-sütésben és minden élőlényben!

Lássuk meg Isten arcát a másik Emberben!

Életem során megtapasztaltam, hogy az orvos nem a betegséget, hanem a teljes embert gyógyítja.

A vak látni akar. Amikor lát – hinni szeretne. Amikor hisz – továbbadja örömét. Teste-lelke meggyógyul.

Kis-Homolya Erzsébet, Tokaj

Volt Kafarnaumban egy királyi tisztviselő, akinek a fia beteg volt. „Uram, gyere el, amíg meg nem hal a gyermekem!” Jézus azt mondta: „Menj, a fiad él!” Hitt az ember a szónak, amit Jézus mondott neki, és elment.

A királyi tisztviselő jó módú ember volt. A fia betegsége szembesítette azzal, hogy ez nem menti meg a fiát a haláltól. Ahhoz megy, akiben teljes a bizalma. Megtapasztalja, hogy Jézus gyógyította meg a fiát. Nemcsak az ő hite erősödött, hanem az egész házanépe is hitt.

Beleszülettem egy vallásos családba 1951-ben, Pécelen. Halász Bandi bácsit abban az évben – még születésem előtt – helyezték Pécelre. 30 éves koromig ő terelgetett Isten útján. Megismerkedtem a leendő férjemmel, aki nem volt vallásos. A családjában és környezetében azt tapasztalta, hogy elég, ha a nők járnak templomba. Sokat beszélgettünk a hitről. Kiben, miben hiszek. Ezek számomra kemény idők voltak, mert avval kellett szembesülnöm, hogy a hitről beszélni nehéz dolog. Nem akartam erőszakosan megtéríteni, de bizonyítani akartam, hogy én a jobbik részt választottam. Sokat imádkoztam, készültem a beszélgetésekre. Megismertem a gondolkodását, és jó embernek véltem. Összeházasodtunk, és 3 év elteltével megtért.

A mai napig is sokat gondolkodom azon, hogy a vallásos családba születés előnyt jelent-e a hitre jutásban, vagy inkább hátrányt.

Amikor összeházasodtunk, én már közösségbe jártam. Nekem természetes volt, hogy őt is elviszem, és bemutatom a barátaimnak. Ő is barátokra lelt. Bandi bácsi és a közösség nagyon sokat segített. Kettecskén nem biztos, hogy eljutottunk volna erre az útra.

Istenem! A történet engem arra tanít, hogy a hitem erősödhet. A hitem ajándék, arra való, hogy továbbadjam. Uram, erősítsd a hitemet, hogy tudjak róla beszélni, és a környezetem is követőddé váljon.

Benéné Farkas Éva, Budapest

Fekszem a tó partján és várom, hogy felkavarodjon a víz.

Amikor felkavarodik, vagy későn ismerem fel, hogy ez az a felkavarodás, *amikor az Úr angyala* megjelenik, vagy kiderül, hogy mindegy is, mert nem tudok megmozdulni, soha nem érek oda.

Ebben élek 38 éve szinte minden nap. Beteg vagyok, amikor kijövök a sodromból, amikor másokat leírok, kirekesztek, lenézek, amikor az igazságot arra használom, hogy másokat elnyomhassak, vagy csak arra, hogy az akaratomat érvényesíteni tudjam. Amikor megsértődöm, kiabálok, vagy simán csak végtelen örömtelenségben és tehetetlenségben érzem magam. Ez történik, amikor politizálok, és ismeretlen emberekre ellenségeimként tekintek, amikor moralizálok, és azt gondolom, hogy valami vagy valaki erkölcstelen.

Utólag ilyenkor látom magamat a legbetegebbnek és a legmagányosabbnak is. A lehetőségem meglenne a gyógyulásra. Arra, hogy mindent másképp csináljak: hogy elfogadjam, hogy nem kontrollálható minden, hogy lehetőséget lássak má-sokban, ne pedig ellenséget, hogy gazdagabb legyen bennem a ráhagyatkozás.

De nehéz betegen „odaérni”. Ráadásul pont akkor, amikor felkavarodik a víz.

Ekkor váratlanul odalép hozzám egy ismeretlen, és megkérdezi, hogy meg akarok-e gyógyulni. Nem vasárnap, hanem mondjuk szombaton. Nem akkor, amikor az egyház előírja, hanem amikor meglátjuk egymást.

Válaszolni alig tudok, de felkelek, az ágyamat összecsomagolom, és abban reménykedem, hogy egyszer én is őszintén elmondhatom, hogy ha *„Isten mindmáig munkálkodik, akkor én is munkálkodom”*.

Köllőd Márton, Budapest

A zsidóknál – ahogy minden népnél – van egy vörös vonal. Ha egy ember önmagát Istennek mondja vagy az Istenhez közvetlenül tartozó dolgokat (például a templomot) megkérdőjelezi, az méltó halálra, azt meg kell ölni. Mert az ember nem lehet Isten, és Isten nem lehet ember.

De volt itt egy csapda is, amit a zsidók önmaguknak állítottak. A zsidó jogrend teokratikus volt, azaz Isten volt a törvényhozó, aki Mózesnek diktálta le a törvényeket, amelyek megszabták az ország rendjét, az emberek egymás és Isten közötti viszonyát. Isten adta törvényt Mózes közreműködésével.

Ha Isten adta a törvényt, csak ő tudja megváltoztatni. Másnak nincs ehhez joga. Ezért van az, hogy Jézus és a zsidó szellemi-vallási elit konfliktusa többnyire a törvény körül zajlik. Vajon miért? Mert Jézus rájött arra, hogy a zsidó nép által megkérdőjelezhetetlen törvény végül elpusztítja a zsidó nemzetet. Ha nem változik meg a törvény, a zsidóságnak vége.

Ezért sír Jeruzsálemet látva, hogy nemsokára kő kövön nem marad itt. Jézus pontosan tudta, hogy a Római Birodalom számára előbb-utóbb eljön leszámolás ideje, mert az ő jogrendjük és birodalomépítésük, jogfelfogásuk ellentétes a zsidók törvényeivel. A zsidó népnek el kell magyarázni, hogy ha a Messiás, a Megváltó – akinek a zsidók gondolták – kiűzi rómaiakat, a háború elkerülhetetlen-né teszi a nemzet pusztulását.

De lehet-e egy évezredes hiedelmen, valláson, törvényen változtatni? Rövid időn belül alapvetően nincs erre lehetőség. Márpedig az idő „betelt”, a gépezetek, ha lassan is, de beindultak. A fegyveres felkelések menetrendszerűen ismétlődtek, a szikáriusok gyilkoltak, a nép készen állt a harcra. A felépült templom – ahol Isten lakik – és a zsidó nemzet gazdagodása, a közvetítő nagykereskedelem és a birodalmi pénzügyek irányítása megfelelő öntudatot és anyagi/szellemi erőt halmozott fel.

Egyvalaki tudja megváltoztatni a törvényt: maga az Isten. Jézus ebben az evangéliumi részben pontosan azt vállalja – szinte kérkedik vele –, hogy ő Isten. Hogy az Atya és a Fiú egy, hogy amit ő mond, azt az Atya mondja. A több szerénységnek már nincs itt az ideje. Be kell teljesíteni a törvényt, meg kell változtatni, újra kell értelmezni, új hangsúlyokat kell keresni, mert így a csapda rázárul a zsidó népre. És az ítélet jogát is magáénak tartja. Mi ez, ha nem segélykiáltás: Vegyetek már komolyan! Hát nem látjátok, hogy baj van, vagy lesz! Vegyétek észre, hogy Isten vagyok! Isten vagyok! Új törvény hozok – a szelídség, az adás és a szolgálat törvényét. És ez a törvény az esély a békére, az életre, a jövőre.

Hát nehéz volt a mezítlábas profétában Istent látni. Hol vannak a légióid? – kérdezik tőle. Mivel nincsenek és nem is lehetnek, egy kétségbeesett kijelentést még tehet Jézus: Én vagyok a Messiás! Én vagyok a Megváltó! Én vagyok, aki elveszi a világ bűneit! Vállalom az Isten szerepet – értetek.

Hogy ez az Atya terve volt, vagy Jézus jött rá, hogy neki kell Istennek lennie – hagyjuk meg a teológusok spekulációjának. Tudjuk, mi történt. Jött a hat légió, és mind Jézus, mind a zsidóság álmai szertefoszlottak, és kő kövön nem maradt. És eljött a szétszórattatás ideje. Jézusnak igaza volt: meg kellett volna változtatni a törvényt.

És mi hogy vagyunk mindezzel? Hisszük-e, gondoljuk-e és cselekedjük-e, hogy Jézus törvénye a mi életünket is megmenti, megváltoztatja, élhetővé és boldoggá teszi? Végül is minden ezen fordul. és ez a törvény nem más, mint amit Jézus 2000 éve mond, és ez visszhangzik az emberi lelkiismeretben és a prófétáink szavában: „Szeretni kell, ennyi az egész!” – pont úgy, ahogy ez a bugyuta sláger mondja. Nekem Téged, Neked engem és így táguló körökben minden egyes embert.

Garay András, Dunakeszi

Út – egység – hűség

Évek óta rabul ejt ezen három szó mély lüktetése. Miért szeretem nagyon? Értelmezhető profán módon, például a közlekedésben, és nagyon ül a szakrális térben is.

Még néhány szót ejtenék nagy elődeink hármasszó lüktetésű gondolatairól: adás – szolgálat – erőszakmentesség. Ide kívánczok áldott emlékű Éva néni üzenete is a fiatalság számára: Mi az élet titka? Imádság – munka – szolgálat.

A mai szentírási sorokra szűkítve a kört:

Út: A gyermekáldás gyönyörű, kegyelmes és áldott útja az ember életének. A természet rendje szerint folytatjuk Isten teremtésre való felszólítását.

Egység: A férfi és a nő egységéből születik a gyermek. Gyümölcs!!

Hűség: Itt látjuk József fejlődését. Hűséges volt a törvényhez, csendben akarta elbocsájtani Máriát, botránymentesen. Itt jön a fordulat: az égi felszólításra kénytelen szintet lépni. Hűséges lesz az egyetlen, az állandó Örökkévalóhoz. Munkatárs lesz az Úr születésében. Ekkor egy nagyobb hűségben vizsgázott jól.

Emmánuel, mint tudjuk, azt jelenti: Velünk az Isten. DE csak akkor van velünk, ha mi is vele vagyunk. Ne szomorítsuk el, tényleg legyünk vele! Akinek nem inge, ne vegye magára!

Kiss Jozsó, Budapest

Jézus mivel ingerelte föl a zsidókat annyira, hogy halálra keresik? Jót tesz, mégis üldözik, és bujkálnia kell. A farizeusok nem tudják elviselni, hogy rajongói Messiásnak tartják, és azt sem, hogy tanításai során arra hivatkozik, ő Istentől van, és nem magától jött, hanem Isten küldte, akit jól ismer. Számonkérőiről azt mondja, ők viszont nem ismerik az Igaz Istent. Ez skandalum, emiatt el akarják kapni, és bíróság elé állítani.

Jézus stratégiai nyugalommal kivárja azt az időt és lehetőséget, amikor a megfelelő helyen taníthatja a zsidókat is, és beteljesítheti küldetését. E nélkül, ez előtt nem szabad, hogy elhallgattassák. Nem kapkodja el, 4 hónapot vár, mindennek megvan a maga helye és ideje, nem hagyja, hogy rokonai sűrgessék. Óvatos, figyel arra, nehogy idő előtt lekapcsolják, elhallgattassák vagy elárulják. Nem magát félti, hisz akkor végleg elbujdosott volna, és kész, hanem arra vár, hogy a megfelelő helyen és időben eljuttathassa az Atya üzenetét, az Örömhírt.

A Sátoros Ünnep ígérkezik erre leginkább alkalmasnak. Jeruzsálembé érve aztán bátran kiáll, és tanít.

Néhányan csodálkoznak is: Hát nem őt keresik halálra? Tán mégis ő a Messiás, azért hagyják beszélni? – merül fel a kérdés sokakban.

Megfelel nekik, miért van itt. Válasza vádlói szemében káromlás. Mégis egyfajta meglepetésként hat mindenkire a megjelenése, mert nem a zarándokokkal együtt érkezik. Vannak, akik titkon örülnek, mások végleg eldöntik, itt valamit tenni kell. Az ellene tenni akarókat is valami lenyűgözi, bénítja. Jézusnak kisugárzása van. Túl sokan lelkesednek érte, még nem csiszolták ki a tervet, hogyan veszítsék el, és kivárásával Jézus elaltatta éberségüket, úgy intézte, hogy időnap előtt ne következessen be a halála, hanem pontosan beteljesedhessen minden a jövődölések szerint.

Nekünk is feladatunk az Örömhír továbbadása, minél több emberhez való eljuttatása. Mennyire vagyunk ebben céltudatosak, hatékonyak, összeszedettek, mennyire halljuk meg Küldőnk üzenetét, vagy csak Hübele Balázs módjára próbálunk tenni valamit?

Nagybán Edit és Ferenc, Budapest

Jézusnak ez az ígérete gyakran feledésbe merül: élő vízforrások fakadnak fel a benne hívők szívéből. Ahhoz, hogy egy forrás felszínre törjön, először jó sokáig vizet kell gyűjtenie a Föld mélyében. Aztán pedig hol csendesen, hol kirobbanóan, de mindenképpen ellentmondást nem tűrően kibukkan a mélyből, és megkezdzi útját az óceán felé.

Úgy tűnik, hogy nagyjából kétfajta Istenre találást figyelhetünk meg napjainkban.

Vannak, akik beleszületnek valamilyen hagyományos vallási közegbe, élük az életüket, olvassák a Bibliát, tanulnak Istenről, próbálják a mindennapjaikat Isten törvényei szerint élni. Beszélnek is róla, de talán csak kötelességből, és valahogy hiányzik az íz a mondanivalójukból. Aztán egyszer csak találkoznak az élő Istennel, megtapasztalják falakat bontó szeretetét, s attól kezdve úgy tudnak tanúságot tenni a hitükről, hogy annak valóban fogantja van.

Vannak, akik szinte semmilyen tudással nem rendelkeznek Isten világáról, de egy egyéni megvilágosodás pillanatában vagy egy közösségi dicsőítésen előnti őket a felismerés, hogy Isten létezik, szereti őket, betölti erővel és örömmel. Beszélnek is rögtön arról, hogy Isten csodálatos, és néha kicsit erőszakosan próbálnak rávenni mindenkit, hogy csatlakozzon ehhez az életúthoz. Eleinte néha zavarosan beszélnek a tanításról, inkább az érzelmi megérintettség dominál, de ahol igazán komoly az Isten-követés szándéka, ott előbb-utóbb tisztul a látás, az ismeretek és a tapasztalatok összhangba kerülnek. Csakúgy, mint amikor kutatásunk: előbb zavaros, sáros minden, aztán amikor elhordjuk a törmeléket, a felesleges gyökereket, leveleket, megcsillan a tiszta víz a kút alján.

Vajon melyik út a jobb, az egyszerűbb, a hatásosabb? Nem tudni, s ez többnyire nem is a mi választásunk. Ami viszont mindkettőre igaz, hogy fejlődni lehet az úton! Több Isten-ismeret, több Isten-tapasztalat! S aztán – reményeink szerint – életpéldánkat látva, szavainkat hallgatva, közösségeink szolgálatát láva, az Úr napról napra növeli az üdvösségre rendelték számát (ApCsel 2,47 nyomán).

A tömeg vitatkozik Jézus kilétéről. Az egyszerű emberek szíve azt mondja: Ő az, akit vártunk! Az okosak, a farizeusok nem hisznek, s gúnyolják a népet, hiszen mindent ők tudnak jól. (Értelmiségi gőg?) A hatalmasok magabiztos hangja sokszor elnyomja a lelkiismeret halk ösztönzéseit. Légy résen! Nikodémus oldja a kialakult feszültséget, ügyes elterelő kérdéssel. Bárcsak mi is megtalálnánk mindig azokat a szavakat, amelyek kiváltázzák a súrlódásokat!

Pécs, Gyurgyóka közösség

„Menjünk mi is, haljunk meg vele együtt!”

Jézus, amikor meghallotta, hogy Lázár beteg, két napig még helyben maradt, és csak utána mondta: „Menjünk ismét Júdeába!” „Mester – felelték a tanítványai –, most akartak megkövetni a zsidók, és te ismét odamégy?”

Valljuk be, Jézusnak az egyik ismertetőjegye, hogy érthetetlen. Vagy legalábbis nehezen érthető. Nehezen érthető, amit mond, és nehezen érthető, amit cselekszik. Nem mindig, de gyakran. Miért tétlenkedik még két napig, ahelyett, hogy rögtön elindulna Lázárt meggyógyítani? Miért kockáztatja az életét azzal, hogy Júdeába megy, amikor a napokban ott akarták megkövetni?

A tanítványok csak kapkodják a fejüket, nem találnak magyarázatokat. Esetleg az is felmerül bennük, hogy a mesterük nem normális? Háát! Ha a normálison azt értjük, hogy szabályszerű, átlagos, megfelel a társadalmi elvárásoknak, mentes a rendellenességektől, akkor Jézus ezeket a kereteket messze túllépi. Életének hosszú, első szakaszában, amikor ácsként dolgozott, nem feszegette a kereteket, élte az átlagos mesterember életét. Alig tudunk valamit erről az időszakról. Amikor viszont elkezdett tanítani, sorra mondott és tett olyanokat, ami teljesen szokatlan volt, nem felelt meg a kor szokásainak, vallási előírásainak. Rendkívüli hatással volt a tanítványokra, és annyira megszerették, megbíztak benne, hogy Tamás kimondja: „Menjünk mi is, haljunk meg vele együtt!”

Az elkötelezett ember egyik alapelve: „Olyasmiért érdemes élni, amiért akár meghalni is érdemes.” *Előtted van olyan érték, életcél, amiért akár meghalni is érdemes?* Nagy szavak ezek, nagy gondolatok, amelyeket a rejtekben kell megbeszélni a Jóistennel.

Tamás eldöntötte magában, hogy Jézusért és az ő tanításáért akár meghalni is érdemes. Ő annyira bízik Jézusban, hogy akár a halálba is hajlandó követni. Számára Jézus volt a biztos pont. *Te kiben, kikben bízol? Megtaláltad már a biztos pontokat az életedben?*

Tamás is emberből volt, ezért hullámozott a lelkesedése, elszántsága. A Getszemáni-kertben ő is elmenekült, mint a többi tanítvány, viszont a későbbi évek folyamán vállalta a vértanúhalált.

A szentek életében ritka a nyílegyenes életút, inkább a hullámozás a gyakori. Lehet, ma nem tudom kimondani: „Menjünk mi is, haljunk meg vele együtt!”, de ha jól ápolom a kapcsolatot a Názárettel, előbb-utóbb megszületik bennem az elhatározás, hogy vállalom az elhaló és termést hozó búzaszem sorsát.

Balogh Laci, Debrecen

„Én vagyok a világ világossága. Aki engem követ, nem jár sötétben, hanem övé lesz az élet világossága.”

Jánosnak nagyon fontos volt ez a jézusi mondat. Evangéliuma kezdő, misztikus bevezetőjében is ezt a szimbólumot használja: Jézus „az igazi világosság”: „Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.”

A világosság, a fény nagyon fontos minden élő számára, fizikai és pszichés értelemben is. Az ősi kultúrák istenként tisztelték a Napot. Adventi énekünkben is Isten jelképeként szólongatjuk, hogy törje át az éj sötétjét. Jézus születése szinte egybeesik a téli napfordulóval, amitől kezdve a fény növekszik és szűnik a sötétség. A Világ Világossága bennünk is lakozik, hiszen a Szentlélek temploma vagyunk, és minden önzetlen gondolattal közelebb kerülünk Hozzá.

Az én életemet mennyire világítja meg Jézus? Világossága átragyog-e rajtam?

A farizeusok nem tudnak elszakadni a törvénytől és annak szörszálhasogató értelmezésétől, nem képesek a Világ Világosságát felismerni, sötétségben maradnak. Ők a saját törvényértelmezésükhöz és az abban megtestesülő istenképükhöz, a hadak urához ragaszkodnak. Jézus Keresztelő János kérdésére is a tetteire hivatkozik, ezeket mint a Messiás bizonyítékait az írásokat ismerő farizeusoknak is fel kellett volna ismerniük. És ők is olvashatták, hogy *„szeretetet akarok, nem áldozatot, és Isten ismeretét”* (Oz 6,6). Az ószövetségi büntető istenképtől nagyon nehéz lehetett elszakadni, és Jézusban felismerni, hogy ő *„az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít”* (Jn 1,9). Hiszen Jézus az utolsó vacsorán Fülöpnek is azt válaszolja, mint most a farizeusoknak: *„Ha engem ismernétek, Atyámat is ismernétek.”*

Bennem milyen kép él Istenről? A tékozló fiú atyját, vagy az uralkodó és ítélő Istent ismerem?

Pécs, Gyurgyóka közösség

A hitelenség büntetése

Jézus mondja az Atyáról: „Aki küldött engem, velem van. Nem hagyott magamra, mert én mindenkor azt teszem, ami neki kedves.” Az Atyának az a kedves, hogy nem tért le a számára kijelölt Útról. Nem hagyta magát letéríteni, félrevezetni, pedig volt erre kísértés több formában is. Péter jó szándéktól hajtva le akarja beszélni a rá váró szenvedésekről (Mt 16,22). Aggódó anyja és rokonai erővel magukkal akarták vinni, hogy eltántorítsák prófétai működésétől (Mk 3,21). A farizeusok fenyegető fellépése ellenére a szombati gyógyítás mellett érvelt (Mt 12,9; Jn 5,1.16) Nem hagyta el Isten Ügyét, ezért az Atya sem hagyta el őt. Kölcsönös megfelelésről van szó, egymásra hagyatkozásról, tökéletes összhangról.

Ha egy vallásos tárgyú párbeszéd nem a magasságos Isten szeretetéből indul ki, akkor – itt alatt – előbb-utóbb elszabadulnak a mélyből jövő indulatok, és fizikai erőszakhoz vezetnek. Jézus a Fentről küldött, ő az, aki képes összekötő lenni ég és föld között, ő az a lajtorja, amin felkapaszkodhatunk a Teremtőhöz, s aki egyben itt van a szívünkben is. Akik elutasítják őt, a hitelenség vétkében bűnösök. Róluk mondja Jézus: „Meghaltok bűneitekben, ha nem hiszitek, hogy én vagyok”, ti. a Megváltó (Jn 8,24).

Aki tévúton jár, objektíve vétkezik, tudatlansága ellenére is. Ha meg a vétsége tudatos, akkor a lelki halál állapotába kerül. Jézus azért jött, hogy a tudatlanul tévúton járókat visszavezesse a helyes útra. Jézus Megváltó abban az értelemben is, hogy átállítja az életünk „váltóját”, és a vakvágányról a helyes vágányra tereli „vonatunkat”.

Jézus többször is mondja, hogy az Atya beszél és cselekszik általa (Jn 5,36; 12,49; 14,10).

Nekünk is adott esetben engednünk kell, hogy Jézus beszéljen és cselekedjen általunk, a Lélek közreműködésével.

A Diabolosz, a Sátán (a széthúzó), hang és kép különléte – azt hajtogatja, hogy: „Ragadd meg „Az”-t, és add nekem!, s békén hagylak egy időre!” (Személytől-tárgyig: „én”–„Az” függőség.)

A Messiás, a Megváltó (az Egyeséget Alkotó), Hang és Kép egyezése – azt sugallja, hogy: „Ragadj meg engem, és adj tovább!”, s tied lesz az Örök Boldogság. (Személytől-személyig: „Én”–„TE” szent viszony.)

Ez legyen létem mozgatórugója, az életem Istennek tetsző módja!

Rohonczi Gábor, Budapest

Küldöttje által Isten megszólította Máriát. A küldött üdvözlő szavait írja le ez az evangéliumi rész, egy nagyon fontos beszélgetés bevezetéseként. A 28. szakasz görög szövegének szó szerinti fordítása: *És bemenve hozzá mondta: „Örvendj, kegyelembe fogadott, az Úr veled.”*

(<https://letoltes.pecsiegyhazmegye.hu/LD/A-ev/LDA-Magyarok-Nagyasszonya.pdf>)

Az angyal tehát örvendezésre szólítja fel Máriát, s egyből közli ennek okát is: Isten vele van! Istent mi is befogadhatjuk, jelenlétét életünkben felismerhetjük, bár ez nem mindig magától értetődő – mint az ismeretlen szerző írja:

Erőt kértem az úrtól –
s ő nehézségeket adott,
melyeken megedződtem.
Bölcsességért imádkoztam –
és problémákat adott,
melyeken megedződtem.
Előmenetelt óhajtottam –
gondolkodó agyat és testi erőt kaptam,
hogy dolgozzam.
Bátorságot kértem –
és Isten veszélyeket adott,
melyeket legyőztem.
Szeretetre vágytam –
és kaptam az Úrtól bajbajutott embereket,
hogy segítsék rajtuk.
Kegyes jóindulat helyett
alkalmat kaptam a jóra.
Semmit nem kaptam, amit kértem,
és mindent megkaptam, amire szükségem volt.
Meghallgatta imádságomat!

Minek örvendezek?

Mit kérek Istentől?

Mit ajánlok fel neki?

Hogyan üdvözlök másokat?

Szól hozzám is Isten?

Tóth Anikó, Budapest

Rövid, kissé kaotikusnak tűnő „párbeszéd” zajlik ebben a részben. Szokatlan, hogy Jézus olyanokkal vitatkozik, akiktől nem várható, hogy megértsék vagy egyáltalán meghallják az érvelését. Ő mégis nekigyürkőzik. Ha egy csepp esély sincs, akkor is ütköztetni kell, akkor is hangoztatni kell a megélt meggyőződést? Mitől hiteles valaki, és hogy érhet el változást, ha esetenként még Jézus sem tud?

Jézus korában sokaknak ugyanolyan nehéz „elhinni” Jézust, mint kétezer évvel később.

Mintha két nyelven beszélnének, ő és az izraeli férfiak. Ugyanazon a nyelven, ugyanazzal a szó-készlettel, de teljesen más malomban őrlnek.

Jó lenne azt gondolni, hogy Jézus nyelvén beszélek. Azt és úgy értem, úgy fordítom le az életemre a példázatait, a tanításait úgy ültetem át, hogy közben nem alakítok ki merev keretrendszert, amiből nem tudok kilátni, nem tudok megújulni, világos fejjel, ítélet és előítéletmentesen reflektálni másokra, tanulni, fejlődni halálig.

A hitük kereteihez ragaszkodó „Ábrahám fiai” nagyobbat nem ismernek el, mint Ábrahám atyát; lehet a Fiú a szemük előtt, annál nagyobb a méltatlankodó felháborodás. Egyszerűen nem állnak szóba az életükben megtörténő csodával, a velük szóba álló Istenfiával.

Jézus esélyt ad (többet; ez csak az egyik). Itt különösképpen, nemcsak szóba áll velük, hanem egyenesen győzködi őket, sőt olyan „ébresztő” mondatokat vág a fejükhöz, mint „Atyám, ... akiről azt mondjátok ugyan, hogy Istenetek, de nem ismeritek”.

Minden életkorban jöhetnek új tapasztalatok, az élet minden pillanatán átüthet a felismerés: mit kíván Ő tőlem ott, abban a pillanatban. Ismerni, felismerni akarom az életemben. De olyan jó a rutin, ami a fiatalos lelkesedést felváltja. Olyan biztonságos. Ugyanaz a meder, nem tévedhetek. Csak hát közben lehet, hogy kiszáradt, vagy bűvópatak lett a folyóból. *Újra meg újra keresni a forrást, frissességével feltöltődni, átmosódni, életkortól függetlenül – sajátom-e ez a nyitottság?*

„Aki megtartja tanításomat, nem ízleli meg a halált örökre.”

Bognár Éva, Csömör

Jézus a Jordán folyónál kezdte el nyilvános működését, és most visszatér ugyanarra a helyre, ahonnan elindult. Sokan elfogadták a tanítását, mert látták a tetteit is, és emlékeztek Keresztelő János tanúságtételére – és ez a kettő összhangban volt egymással. Mások viszont istenkáromlással vádolták, és teljes mértékben elutasították.

Én melyik táborba tartozom? Elutasítom? Vagy esetleg válogatok: amit nehezemre esik megtenni, azt elengedem a fülem mellett?

Vagy követem (igyekszem követni) mindenben, mert tudom, hogy az Ő igazsága az egyetlen igazság, és csak ezt az utat járva juthatok el Hozzá. Teljesen függetlenül attól, hogy más hisz-e az Ő igazságában, és hogy más milyen úton jár.

Bakonyi Mária, Pécel

Jézus leghűségesebb nőtanítványai közé tartozott Mária Magdolna, aki a bűnbánattartása és a kapott bűnbocsánat után Jézus nyomába szegődött. Női társaival együtt nemcsak az apostolok kiszolgálója volt vándorútjuk során, hanem a férfi tanítványoknál is jobban értették Jézus tanítását.

Milyen a kapcsolatom közösségem tagjaival?

Mennyire vagyok segítőkész?

Mennyire él bennem az elfogadás készsége?

Jézus azért ment a Jordánon túlra, mert már a megkövezésig feszült volt a légkör körülötte. Lázár feltámasztása után a jelenlévő zsidók közül sokan hittek benne. Voltak azonban, akik fontosabbnak tartották, hogy jelentsék ezt a farizeusoknak, illetve a Főtanácsnak. A nép vezetőinek tanácskozása hatására elhatározták, hogy Jézust meg kell ölni. „Jobb nektek, ha egy ember hal meg a népért, és nem az egész nép pusztul el” (Jn 11,50). Azt a Jézust szándékozták megölni, aki jósága és szeretete mellett csodáival is igazolta istenségét.

A hűség próbája a bajban való viselkedésem. Találkoztam-e már azzal, hogy a szeretet cselekedete egyeseket Istenhez közelít, míg másokat Istentől eltávolít?

Istenem, segíts, hogy a Hozzád tartozás hűsége erősítsen az úton járásomban a nehézségek idején is.

Mlecsenkov Angel, Szigetszentmiklós

Jézus imaküzdelme

A Biblia legmegrendítőbb részei ezek a sorok. Valahányszor olvasom, mindig Haydn *Jézus utolsó hét szava a kereszten* című oratóriumát hallgatom.

Rácsodálkozom, hogy Jézus szolgálatának kezdetén és végén is ott van a Sátán kísértése. A Getszemáni-kertben azt akarja, hogy Jézus ne szenvedje el azt az ítéletet, amit az Atya rajta akar végrehajtani azért, hogy nekünk, akik elkövettük a bűnöket, ne kelljen kiinnunk azt a poharat. S megmutatja azt is, hogy csak az imádság segíthet az Atya akaratának elfogadásában. Mert csak ez az eszköz az, ami nincs meg a Sátán eszköztárában. Jézus emberi szívének – ha szabad ilyet mondanunk – titkaiba nyújt bepillantást ez az imaharc. De megerősödve kerül ki belőle. Már nem érdeklik az alvó tanítványok, a magány, csak az Atya akaratát szerint akar cselekedni. Ettől fogva már ott ragyog benne és rajta keresztül Isten mindenható ereje.

A továbbiakban már alig szól. Körülötte, mellette minden mozgásban van, mint egy felgyorsult filmben peregnek az események. Jézus nem reagál az emberi gonoszságra, tudja, hogy minden Isten üdvterve szerint történik.

Mi még elgondolkodhatunk Péteren, vajon hogyan lehet, hogy az, aki Jézus közelében élt, átélte csodáit, hallgatta tanításait, mégis megtagadja.

Barabás történetének mélyebb megértése felé Karinthy Frigyes hasonló című [novellája](#) visz közelebb.

Számomra a kereszthalál legmegrendítőbb pillanata Jézus kérdése: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” El sem tudjuk képzelni, hogy ez mit jelent, mert nem szenvedjük el Isten ítéletét büntelenül. Nem hagy magunkra bennünket az Úr, még a legnehezebb óráinkban sem.

A Jézus halálát követő apokaliptikus látomás egy pillanatra felvázolja előttünk, mi történt volna Jézus kereszthalála nélkül, s hálával tudunk leborulni a kereszttel előtt.

„Áll a Jézus szent keresztje
elmúlás és rom felett,
Krisztusban beteljesedve
látom üdvösségemet.”

Bódor Katalin, Miskolc

(A szerkesztőség megjegyzése: Református testvérünk elmékedésének istenképe eltér a miénktől, viszont alkalmat ad a sajátunk átgondolására; köszönjük a gondolatait.)

Felelősségünk van abban, mit mondunk, mennyire színezzük ki az egyes történeteket, ezzel lehetőséget adva téves elképzelésekre.

Mire alapozom ezt az állítást?

A betániai vacsora leírása szerepel Máténál, Márknál, valamint Jánosnál.

A szinoptikusoknál az esemény a leprás Simon házában történt, Jánosnál Lázár házában.

A szinoptikusoknál egy asszony drága cédrusolajat öntött Jézus fejére, Jánosnál Mária tette ugyanezt Jézus lábával, majd hajával törölte meg. Ez bennem akaratlanul is elindított erotikus gondolatokat, és azon tépelődtem, vajon ez nem botránkozta-e meg az akkori zsidó embereket?

Az alabástrom edény olajának „elocsékolása” miatt Máténál némelyek, Márknál néhányan a tanítványok közül, Jánosnál Júdás botránkozott meg, és ő Jánosnál rögtön tolvajjá is „előlép”.

Súlyos minősítés ez egy emberről, aki valóban elkövette az árulást, de az indítékai a mai napig sem egyértelműek. Lehetett az akár jó szándékból is.

A szinoptikusok is, János is egyvalamiben biztos. Egy asszony belső, intuitív meggyőződésből olyat tesz, ami észérvekkel nem magyarázható.

Felmerül bennem a kérdés: Vajon én, mi merünk-e néha intuitív módon, az észérvek ellenére is a szívünkre hallgatva cselekedni?

Merjük-e kockáztatni a világ, vagy akár testvéreink kritikai megjegyzéseit, csak azért, mert a szívünk azt diktálja?

Egyáltalán: Merünk mi a szívünkre hallgatni?

Ugyanezt a kérdést megfordítva is érdemes feltenni: Jézus példája nyomán, kivételes élethelyzetben el tudok fogadni kényeztetés számba menő kedvességet? Tudom-e értékelni?

A Lélek eljövételére várva azt kérem a Mennyei Atyától, hogy értelmünk után nyissa meg a szívünket is, hogy érzékelni tudjuk a belső rezdüléseket, és adjon elég bátorságot, nyitottságot, hogy merjünk ezeknek megfelelően cselekedni, hiszen „Jól csak a szívével lát az ember”, ahogyan a róka is mondta a Kis hercegnek.

Bandula Mária, Szigetszentmiklós

Ebben az evangéliumi részben közli Jézus, hogy a tanítványai közül egy elárulja, egy megtagadja őt!

Közvetlen előzménye ennek a lábmosás bensőséges szertartása, a korábbi előzmény pedig az együtt töltött három év, Jézus tanítása, példabeszédei, gyógyításai, csodatettei... és mégis! Júdás nem tudta (vagy nem akarta?) befogadni, magáévá tenni az adás-szolgálat-erőszakmenesség „aprópénzeit”, talán jobban szerette a pénzt, a hatalmat, a harcot, mintsem megváltozozon, megtérjen. ... És Péter: lángoló, lobbanékony természetű, aki tudja és kimondja: „Te vagy a Messiás!”; szorult helyzetében pedig nem vállalja Jézust, letagadja, hogy ismeri.

A tanítványok, amikor Jézushoz csatlakoztak, bizonyára tele voltak reménységgel, a lehetőségek szinte végtelen tárházával ahhoz, hogy változást hozzanak, hogy szebbé tegyék a világot!

Hová jutottak? Mi történt bennük?

Jézus ismerte/ismeri övéit! Ismerte személyiségüket, tudta szándékukat. Együtt élt velük három éven át, és tanította őket, elmondott, átadott minden lényeges információt a boldogságról, a szeretetről, Isten Országáról! ... És ők döntöttek: Júdás az árulással a hatalom mellett, Péter a kishitűségével, a félelmével önmaga védelmében a tagadás mellett!

S most gondoljunk magunkra: Hová-meddig jutottunk X év alatt a tanítás befogadásával, életünk jézusivá alakításával? Bennünk és velünk él a Szeretet? Vagy eláruljuk, megtagadjuk, akár apró, semmiségnek tűnő cselekedeteinkkel, hibás döntéseinkkel? Vagy az életodaadást, a Szeretetet választjuk?

Szekeresné Ági, Pécel

Júdás, az áruló

Vajon mi vitte rá Júdást, hogy elárulja Mesterét? Pénzre volt szüksége? Vagy nem kapott elég figyelmet az apostolok között? Hírnévre vágyott? Sikerült neki. Örökre beírta nevét a történelembe, az egyik legocsmányabb bűn elkövetésével, elárulta azt, akitől csak jót kapott.

Az utolsó vacsora

Az apostolok lelkesen készülnek a húsvéti vacsorára. Kikérik Jézus véleményét, mindenben a kedvében szeretnének járni. Ha tudták volna, hogy ez a vacsora lesz az utolsó...

Jézus, az áldozat

Az asztalhoz telepedve egyszer csak megszólal Jézus: „Valamelyikőtök elárul engem.” Vajon miért mondta? Arra gondolt, hogy ezzel eltérítheti az árulót a cselekedetétől, még mielőtt megtenné, és szégyenében elmenekül? Vagy a benne lévő feszültség a rá váró szenvedés miatt mondatta ki vele? Az apostolok pánikba esnek, de vajon miért? Eddig egyáltalán nem gondolt egyikőjük sem árulásra. Júdás van olyan szemtelen, hogy ő is rákérdez: „Csak nem én vagyok?” „Te mondtad”, hagyta helyben Jézus.

Segítség, Uram, hogy soha ne legyünk árulók! Lelkesen és teljes odaadással építsük Országodat! Jócselekedeteinkkel szerezzünk magunknak hírnevet! Arról ismerjenek meg minket, hogy mindig lehet számítani ránk!

Istenem tegyél csodát,
Újuljon meg a világ,
A gonosz húzza össze magát,
Töltsön be mindent a RAGYOGÁS!

Apáti Zsuzsanna, Pécel, Seeker közösség

Kiv 12,1-8.11-14 Mózes és Áron rendelkezése a kultikus vacsora megtartására: akik megtartják, azok lesznek annak a közösségnek tagjai, akik kivándorolnak Egyiptomból. Mindezt önmagukért, a jobb életért teszik. Akik ezt nem vállalják, azokra bosszú vár. – Ünnepnep ez, mert „az Úr megveri Egyiptomot”!

Érdekes ellentétes tükörképe ez Jézus kultikus vacsorájának: annak résztvevői az Ügyért, a másokért élésért lesznek közösség, és ezért kemény élet, üldözés vár rájuk, nem jobb élet. – Ünnepnep lesz ez, hogy emlékezzünk Mesterünkre – ahogyan ő kérte –, a jézusi közösség alapítójára.

1Kor 11 Mindezt felidézi Pál is mint az Úrtól kapott hagyományt: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem. Ez a kehely az újszövetség kelyhe az én véremben. Valahányszor isztok belőle, tegyétek ezt az én emlékezetemre!”

Akkor és ott nem lehattunk, de itt és most ugyanúgy odatehetjük szándékunkat, és ugyanúgy a jézusi közösség része lehetünk – egy kenyérré leszünk, amelynek a kovásza ugyanaz a Jézus Krisztus!

Jn 13,1-15 Ezen a kultikus közösségalapító vacsorán a lejegyzett sok-sok fontos és mély üzenet mellett Jézus nagyon lényeges dologban mutat egyértelmű példát: aki hozzá, a közösségéhez tartozik, bármilyen szerepe, hivatása, tehetsége, élethelyzete van, feladata ugyanaz, ti. szolgálni, segíteni a másik embert. Nincs alantas segítség, szolgálat.

Senki sem nagyobb Ember a másikánál. Lehet nagyobb tehetségű, gazdagabb, földi hatalommal felruházott stb. Ezek nem kategóriák Isten Országában, ott egyformán egymásnak rendelt társak vagyunk. Ne firtassuk most, hányszor és hányan voltak fényévekre ettől, mégoly nagyra becsült keresztényként is a történelemben.

Csak magunkba nézzünk: Nem élvezünk, várunk el kiváltságokat?

Szolgáló szeretettel éljük mindennapjainkat?

A Jézushoz tartozásnak e szerint ez alapfeltétele...

György Zoltán, Ajkarendek, Ö2 közösség

A mai az év legszomorúbb napja: keresztút; oltárfosztott csonka mise – [Werner Alajos](#) jellemdallamú szenvedéstörténete – kereszthódolat – szent sír; [Bach János-passiója](#). Szent János evangéliuma jelentősen különbözik az „együttlátóktól” (a *szünoptikosz*-októl).

Lélektani csomópontok a Passióból

[18,10–11; 26:] **Malkus megsebzése.** Az emberi erőszak szörnyű módon tolul elénk nap mint nap. Jézus nem akarja az erőszakos önvédelmet sem, hiszen Isten világában csakis szeretetadás-szolgálat-szelídség – s a helykiívás járja. Később Malkus rokona ismeri föl Pétert s „kényszeríti” Jézus-tagadásra. (Keressétek az Isten Országát! 61b.)

[13-14; 19-23:] **Annás elé. Nyílt sisakkal ←→ arcuvertés.** A hatalmi gépezet részben titokban működik (rejtett, magát erősnek vélő főhatalom), s nem éppen kesztyűs kézzel bánik a „gyanúsított” Jézussal, hogy megtörje. Pedig ő tisztességes eljárást vár, párbeszédet kísérel meg. De a hatalom nem átallja megütni az Isten Fiát. – „Nyíltan beszéltem...” (*Egó parrészia lelaléka...*) – „Titokban nem mondtam semmit.” („*Kai en krüptó elalésza úden.*”) – „Miért ütsz?” („*ti me dereisz?*”)

[24; 14:] **Kaifás elé.** Ide, a „hivatalos” eljárásra már megkötözve hurcolják Jézust. A főpap az, aki szinte megjövendöli Jézusnak barátaiért való életáldozatát. – „Jobb, ha egy ember hal meg a népért.” („*hoti szümpherei hena anthrópon apothanein hüper tú laú.*”)

[33-38:] **Beszélgetés Pilátussal.** Szinte emberközeli párbeszéd folyik a közhatalom vezetője és Jézus között. Egyáltalán lehetséges ez? De a vallási vezetők Barabást választják. – „Hogy tanúságot tegyek az igazságról.” („*hina martürészó té alétheia*”) – „Mi az igazság?” („*Ti esztin alétheia?*”)

[19,4–7; 12-15; 21-27:] **Megmentés-kísérlet ←→ megalkuvás-folyamat.** Pilátus továbbra is igyekszik kimenteni Jézust a halál torkából. A hatalmi nyomásgyakorlás jegyében a zsidó vezetők emlékeztetik Pilátust a megtisztelő cím lehetséges elvesztésére, így megtörik, s oda süllyed, hogy hősiessége az I.N.R.I. felirathoz való ragaszkodásban merül ki. – „Íme, az ember!” („*Idú ho anthróposz!*”); – „nem vagy a császár barátja.” („*úk ei philosz tú Kaiszarosz.*”) – „Amit írtam, azt megírtam!” („*Ho gegrapha, gegrapha!*”)

[30:] – „**Elvégeztetett.**” („*Tetelasztai.*”) Jézus életét adja barátaiért, teológiai kifejezéssel: beteljesedik a megváltás. Arimateai József és Nikodémus sürgősen el is temetik.

Kérdések:

1. Hogyan tudom képviselni, gyakorolni az erőszakmentességet, korunk egyik létfontosságú „hiánycikkét”, egyénileg és közösségileg?
2. Istenhez kapcsolódó, jézusi méltósággal álllok-e ki a Szeretet(-Ország)ért, vagy megelégszem a zsebbe fityisszel?
3. Kitartok-e cselekvően Jézus igazsága mellett, vagy kételkedve-ingadozva élek?
4. Isten barátja akarok-e lenni, vagy a kétes császár-barátságba hagyatkozom?
5. Jézus példájára, saját életkörülményeimben vállalom-e a nehézség(ek)et, az életáldozatot?

„*Mëghalt, mëghalt az ártatlan búrány, / Vértől ázott szent këreszt oltárán.*”

(Joó Andrásné, Përëg, 1932. Volly István gyűjtése: 53.)

A női lét fontos és jellemző mozzanataira világít rá ez az evangéliumi szakasz. A belső, ősi indításokra, motivációkra figyelés, és az annak megfelelő, helyes és nem hivalkodó cselekvés formáinak megtalálása évezredekken át hozzátartozott a női identitáshoz. Ennek az identitásnak fókuszba helyezése manapság különösen is időszerű.

A szenvedéstörténet feljegyezte Veronika kendőjének sok értelmű jelentéssel bíró és a női megélt belső valóságnak cselekvésbe forduló, tényleges és szimbolikus voltát. Veronika a mély, sokakat megérintő együttérzésen túl megtalálta a legegyszerűbb, az adott helyzetben egyedül lehetséges módot Jézus szenvedésének enyhítésére.

Jézus sírba tétele után Mária, a magdalai, és a másik Mária – a gyászmunka részeként, belső igénynek engedelmességgel, a szokás eredeti okának, értelmének és szükségszerűségének tudatával, és ennek érvényre juttatásának igényével – a fenyegető körülmények közepette ott maradt, és letelepedtek a sírral szemben (Mt 27,61).

A mai igehely olvasásakor szintén a női erő, a női bátorság megnyilvánulásának, a nehézségekben való személyes felülemelkedésnek, önmaguk legyőzésének lehetünk tanúi. Noha Mária, a magdalai, és a másik Mária össze van törve az események súlya alatt, de őrzik azt a tradíciót, azt a folyamatosságot, amely az életnek és a halálnak méltóságot ad. A hajnali esemény nem látványos. Nem fitogtatva, nem összehasonlítva – hogy bezzeg mi, míg mások nem –, nem kérkedve cselekednek, hanem szabadon a félelemtől, a lehetséges következmények mérlegelésétől. Számolnak a katonák tiltakozásával, az elkergetéssel. Belső bizonyossággal tudják, hogy mi az igaz, mi a helyes. Nincs depresszió, nincs összeroskadás, vagy ha van, az aktivitássá, szeretet-cselekedetté formálódik.

A mélység és a magasság, amit átélnek, a racionalitáson túl van. A sokat próbált, halálra vált örök már nem jelentenek veszélyt. Az asszonyok a gyötrő bánat, a félelem és gyász után a magasba repítő, örömteli események közepette az angyaltól azonnal fontos feladatot kapnak. A hírvivői szerep vár rájuk. A Jézussal való találkozás meglepetése és öröme a megrázó érzelmi hullámvasút újabb csodája, zenitje lett.

Jézus követése, az Örömhír megértése és életté válása a hűség, az együttérzés kifejezései mellett minden korban a hírvivői, tanítói szerep vállalását jelenti a Hozzá tartozni akaró férfiak és nők számára; a ma élő generációk számára is.

Vinczéné Géczy Gabriella, Budapest, F1 közösség

Mit tanít az üres sír?

Mária Magdolna, aki először ment a sírhoz, valami nagyon szokatlant látott, illetve nem látta azt, amit várt. Szeretett Uruk, akit előző este oda helyeztek, ma nem volt ott. Még ez is! Újabb helyzet, amit nem ért. Ennek nem így kellene lennie! Hová lett? Ellopták? Kétségbeesett. Felháborodva futott a barátaihoz. Eszébe sem jutott, hogy más is történhetett. Hogy Jézus jövőlései teljesebben be éppén most. Hisz annyi mindent mondott az utolsó héten, aminek a felét sem értették. Jézus szenvedéseit, halálát látva meg is voltak rendülve. Érthető, hogy össze voltak zavarodva.

Mi hogyan viselkednénk, ha egy szokatlan, váratlan eseménnyel találánk szembe magunkat? Ha nem az történik, amit előre elképzeltünk, nem várt helyzetbe, eseménybe sodródunk, tudnánk higgadtak, reménykedők maradni? Isten az egyetlen, aki rosszból is tud jót előhozni, aki megígérte, hogy velünk marad minden napon, és az ő békességét adja, nem úgy, ahogy a világ adja. Ahhoz, hogy erre a jézusi ígéretre emlékezzenek, el is fogadják, és e szerint éljenek, a tanítványoknak időre volt szükségük. Mi már nem hivatkozhatunk arra, hogy nem ismerjük ezeket az jézusi ígéreteket.

Édesapám hite mindig példaként állt előttem, és így idősebb koromra magam is megszereztem. Vele együtt mondom, hiszem: Bármilyen történik velünk, Isten tenyerén történik. Ha szokatlan, ha furcsa, ha egyelőre nem értem, akkor azt mondom: Kíváncsian várom, Uram, hogyan vezetsz ki ebből, milyen lehetőség jön, hogy megértsem és továbbléphessek. És előbb-utóbb kiderül, megoldódik, begyógyul, kivezet, új lehetőséget ad.

Mária Magdolna rémült mondanivalója után Péter és János futva ment, hogy meggyőződjenek, igaz-e, amit Mária Magdolna állít. Mi mire vagyunk hajlandók Jézusért? Utánamegyünk-e a hírnek, hogy úgy van-e? Esetleg hajlandók vagyunk futni is? Teszünk-e erőfeszítéseket azért, hogy többet tudjunk meg Jézusról? A szülőktől örökölt hit felnőtt korban már nem elég. Saját meggyőződésű, elkötelezett hitre van szükségünk ahhoz, hogy a jézusi értékek szerint járjuk utunkat. Választásainkhoz, döntéseinkhez erre van szükség.

Te meddig mégy el, hogy többet tudj meg Jézusról?

Kálmán Márta, Budapest

Húsvéthétfő. A nagyheti és a húsvéti események után vagyunk. Jézus beteljesítette küldetését. Kinevelte a tanítványait, rájuk bízta Isten Országa örömhírének továbbadását, Péternek átadta az oldás és kötés hatalmát. Nagycsütörtökön még egy utolsó bizonyágát adta szeretetéről tanítványainak a vágyva vágyott vacsorán. Ezután felgyorsultak az események. Még aznap éjszaka a katonák elfogták, elítélték, másnap keresztre feszítették, kínhalált szenvedett. Vasárnap reggelre feltámadt, de a feltámadásnak közvetlen tanúja nem volt.

Mindeközben hol vannak a tanítványai, barátai? Hol van a nép? Hol vannak a csodák tanúi és a csodás módon meggyógyultak? A városban csalódottság, szomorúság, kiábrándultság. A vidékről érkezettek kezdenek szétszéledni, az emmauszi tanítványok is már úton vannak hazafelé.

Az apostolok ugyan együtt vannak, de félnek, bezárkóztak. A keserűség őket is eltölti. Még a feltámadt Jézust is nehezen ismerik fel, amikor megjelenik nekik. Tamást mondjuk hitetlennek, aki csak a sebek megtapintása után hisz, és mondja ki a legszebb hitvallást: „Én Uram, én Istenem!”. De hiszen egy héttel korábban Jézus a többieknek is megmutatta a sebeit, mert anélkül ők is kételkedtek!

Az általános csalódottságban egyedül az asszonyok nem veszítették el a hitüket, a józanságukat, az aktivitásukat. Már a keresztúton is ők kísérték Jézust, a keresztnél is egyedül ők állnak ott, az egyetlen János kivételével. Az asszonyok azok, akik vasárnap reggel kimennek a sírhoz. Máté két asszonyról beszél, Márk háromról, Lukács többről, János egyedül Mária Magdolnát említi. Mindenesetre Mária Magdolna mindegyik leírásban szerepel. Ő tűnik a legaktívabbnak. Ő is szomorú, de úgy érzi, hogy ott a helye a sírnál, a halott Jézus mellett. Talán csak látni akarja a sírban fekvő Jézust, talán illatszerekkel akarja megkenni, megadván neki a végtisztességet. Talán csak nem tud megülni otthon bánatában, el kell indulnia a sírhoz. Az asszonyok kitartásuk, hűségük miatt el is nyerik a jutalmukat: ők lesznek azok, akik találkozhatnak az angyallal az üres sírnál, ők lesznek a feltámadás hírvivői az apostoloknak. Különösen megható Mária Magdolna találkozása a sírnál Jézussal, ahogy János leírásában olvashatjuk. Ő találkozik elsőként a feltámadt Jézussal, de szomorúsága vagy talán a sűrűn hulló könnyei miatt nem ismeri fel Jézust, hanem a kertésznek, vagy valaki másnak gondolja őt. Ám amikor Jézus a nevére szólítja: „Mária!”, akkor lehull a hályog a szeméről, s csak annyit mond: „Rabboni!”, vagyis Mester! Szavakra nincs is itt tovább szükség. Mária már tisztán lát, Mária hisz! Mária sokat kapott Jézustól, hiszen hét ördögöt űzött ki belőle. Egyszerű a válasz a kérdésre, hogy miért Mária Magdolna részesült ebben a nagy kegyelemben. Azért, mert ő nagyon szeretett! Ebben lehet példa mindnyájunk számára.

Add Uram, hogy én is Mária Magdolna és az asszonyok szeretetével tudjalak szeretni! Add, hogy mindig meghalljam, amikor csendben a nevemen szólítasz!

Gyulai Zsolt, Budapest

2026. április 7., kedd

Jn 20,11-18

Ebben a szakaszban és a megelőzőben is Mária Magdolna a főszereplő: Jézus szenvedésének, halálának, sírbatételének tanúja. Egy nap (törvény általi) kötelező pihenés után egyedül indul a sírhoz.

Az előző fájdalmakat újabb sokkoló meglepetések követik. A kő nincs a helyén. Megy Péternek és Jánosnak jelenteni. Visszatér a sírhoz. Sírás közben bepillantva az üres sírba az Atya kommunikációs követeivel, a két angyallal beszél, elmondja fájdalmát. Kifelé is figyel, hisz a "kertész" is ugyanazt a kérdést teszi fel neki. Neki is őszintén felel. Kettőt is fordul, mire felismeri Jézust.

Mennyi izgalom, mennyi történés. Fel tudja dolgozni, nem bénítja, inkább energiát ad neki. Semmi bezárkózás. A segítők, fájdalomcsillapítók felé nyitott, nem utasítja vissza őket.

Nagy örömben lesz jutalma: ő találkozik először a feltámadt Jézussal.

Hogyan viselkedek fájdalmak, meglepetések sorozata idején?

Köszönöm Jézus, hogy megismerhettem egy hiteles bibliai nő példáját.

Gróf Zoltánné Margit, Ballószög

Ketten mentek (vasárnap) egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira volt, Emmausba. Arról beszélgettek, hogy mik is történtek Jeruzsálemben, mit láttak, hallottak, közben maga Jézus csatlakozott hozzájuk. (Nem ismerték ám föl.)

Jézus megkérdezte: Miről beszélgettek, miért lógatjátok a fejetekeket? A Kleofás nevű felelt neki: – Te nem tudsz a legfrissebb jeruzsálemi eseményekről?

– Mikről? – kérdezte Jézus.

– A názáreti Jézus esetéről. Próféta volt, tetteiben és beszédben hatalmas az Isten és az egész nép előtt. És a főpapok és a mi főembereink kiszolgáltatták, halálos ítéletre adták, meg is feszítették. Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki meg fogja váltani Izráelt, ő a Küldött. De azóta három nap telt el. Ugyan néhány asszony megdöbbenett minket, hogy kora reggel a sírnál voltak, és nem találták benne a testét. Hazaszaladtak, és azt állították, hogy angyalok is voltak ott, akik azt mondták, hogy föltámadt és él. Néhány társunk oda is ment, és éppen úgy találtak mindent, amint az asszonyok mondták, de őt magát nem látták.

[...]

Jézus megkérdezte: Nem éppen ezeket kellett elszenvednie a Megváltónak (a Krisztusnak)? És Mózesről kezdve a prófétákon keresztül elmagyarázta nekik az Írásokat, amik rá vonatkoztak.

Emmauszhoz érve úgy tett, mintha tovább akarna menni, de rávették, hogy maradjon: Nézd, esteledik, késő van, Velük maradt hát. Leült velük, ettek, majd a vacsora végén vette a kenyeret, megáldotta és megtörte, odaadta nekik – mire fölismerték, hogy ki is az útitársuk, aki ebben a pillanatban el is tűnt előlük...

Ők még abban az órában visszaindultak Jeruzsálembé és lelkenedezve beszámoltak a többieknek arról, hogy találkoztak a Föltámadottal.

Beszélgetésrészlet (az 1Kor4,7-hez és az Emmauszi tanítványok történetéhez (V.I.T. segítségével):

[...]

- Mit tudok elérni önerőből?
- Semmit.
- Mikor jut ez eszembe?
- Soha, jóformán.
- Miért?
- Mert nem gondolsz arra, hogy mindenedet kaptad.
- S ha néha, mégis, ritkán megköszönöm?
- Soha, jóformán.
- Miért?
- Mert nem gyakorolod.
- Változtatni akarok ezen
- Nem fog önerőből menni :)))
- Miért?
- Mert nem kérted. Mi is volt az első kérdésed?
- Aha... Kérem hát...
- Valahogy így. Jó lesz, alakulgat ...
- Köszönöm.
- Ez önálló gondolat lett volna? Ugye nem? Mégis: Igazán kedves volt tőled. Szívesen!
-
- Jó volt veled beszélgetni, viszlát!
- Mi??
- Mit mi??
- Hová indulsz – nélkülem? Kezded előlről? Veled mennék ám szívesen ..
- Hmmm.
- Mit hmmm?
- Furcsa lesz. De igazad lehet, gyere. Nem fogsz unatkozni?
- Ééén? Soha! Nem ismersz még...
- Hová szeretnél menni?
- Kiváló a kezdet! Vigyük kenyértörésre:) a dolgot!
- ??
- Megmutatom, érdekes lesz. Biztosítalak, velem TE NEM fogsz unatkozni ☺!
- Akkor gyerünk!
- Gyerünk!
-
- Hm, igen furcsa. Mintha ismernének.... Hol is találkozhattunk?
- Hol is találkozhatunk Veled?
-

Hány éve is járunk Jézussal? 50, 60, 70, 80? És mennyire ismerjük Őt? Többen közülünk betéve tudjuk az evangéliumok egyes részeit. (Hozzáteszem, nem annyira, mint protestáns testvéreink.) De ami sokkal fontosabb: Mennyire éljük Jézus tanítását, az evangéliumot?

Az apostolok három évig jártak vele, és kiderült, milyen sokat nem értenek Jézus szavaiból, és még inkább cselekedeteiből. Majd csak feltámadása után, amikor elküldte nekik a megígért Szentlelket.

Ugyanígy az emmauszi tanítványok is. Csak a kenyértörésben ismerték fel Jézust. Azzal, hogy visszatértek az apostolokhoz, és elmondták egymásnak, mit tapasztaltak, kölcsönösen megerősödtek a hitben. Erre a megerősítésre van szükségünk nekünk is. Nem egyszer, hanem minden alkalommal, amikor elbizonytalanodunk.

Hiszen ez az egyik fő feladatunk: az Örömhír továbbadása. Küldetésünk van! Mindazokhoz, akikhez a Lélek küld. A Szentlélek meg fogja mutatni, kik azok, akiknek épp rám – és rajtam keresztül az Örömhírré – van szükségük. Nem csak a gyermekkorunktól tanultak elmondása. Ugye lángolt a szívünk?

Mindannyiunknak vannak ajándékai, amiket a Szentlélektől kaptunk. Ezek az istenfélelem, jámborság, tudomány, lelki erősség, jó tanács, értelem, bölcsesség. Nézzünk magunkba, melyikünk melyik ajándékot kapta. Semmiképp sem azért, hogy magunkban tartsuk, sem hogy dicsekedjünk vele, hanem hogy használjunk vele.

Ha Isten igéje azt mondja, hogy „törekedjete” arra, akkor Isten meg is fogja nekünk adni az adományokat. Hiszen Jézus mondta nekünk, hogy mindazt meg akarja nekünk adni, amit az Atyától az Ő nevében kérünk (Mt 7,7-11).

A Szentlélek által teremtett gyümölcsök pedig, amelyek a hívő életét jellemzik: szeretet, öröm, béke, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség és önmegtartóztatás. (Gal 5:22-23) Ezek viszont mindannyiunkban – minden életszentségre törekvő hívő keresztényben – meg kell, hogy legyenek. Olyan nincs, hogy törekszem az életszentségre, de szeretet nincs bennem valaki iránt.

Ha úgy próbáljuk továbbadni az Örömhírt, hogy az nem látszik rajtunk, evangelizációnk szándéka eleve kudarcra van ítélve. Az Örömhírt csak úgy tudjuk hitelesen továbbadni, ha életünk is hiteles. De ezt mindannyian tudjuk.

„Egy szomorú szent az bizony szomorú szent.” ([Szolgálat 32. szám; 1976/4](#))

Harmat József, Várpalota

Te ott vagy, ahol lenned kell?

Kereszthalál ide, feltámadás oda, a tanítványok kimentek a szokott módon halászni. Mégiscsak ez a szakmájuk, ehhez értenek, enni kell, a napoknak valahogy folytatódniuk kell, akármilyen rendkívüli események is történtek korábban.

A rutinokban mindig nagy biztonság van. Talán azt gondolták, a legegyszerűbb, amit most tehetnek, végül is a bénult félelem helyett rutinból cselekedni nem rossz dolog. Önmagában nem is baj, hogy halásznak, tisztességes szakma, és ezt tették, mielőtt találkoztak volna Jézussal.

A baj inkább az, hogy most is találkozhatnának Jézussal, vele lehetnének, vihetnék az örömhíret, a rendkívüli események tanúiként és szószólóiként, olyanokként, akik Jézust ismerik és szeretik... csak hát ők a halak keresésével vannak elfoglalva. A halak azonban nem jönnek. Valahogy a tanítványok most nem tudják tartalommal (hallal...) megtölteni ezt a teljesen hétköznapi rutint és így értelmetlen, kudarcos lesz számukra. A tóban van hal, a tanítványok tudnak halászni, ez nem szerencsétlenség kérdése – ez az a helyzet, amikor az ember belül kiüresedett, hiányos, nem lélekből cselekszik, nincs a helyén, nem ott van, ahol lennie kell, nem azt csinálja, amit csinálnia kell, így aztán tartalma, értelme sincs a cselekedetének. Üres rutin.

Ez a helyzet fájóan ismerős nekem. Én is sokszor nem ott vagyok, ahol lennem kell, nem azzal foglalkozom, amivel foglalkoznom kell, minden mással inkább foglalkozom, még hasznosnak is mondhatom magamat – csak éppen, ha nem Jézus küldetésében járok, üres rutinokat pörgetek. Hogy lehetne ezt jól felismerni?

Jézus segít ebben. Nagyon egyszerű, nagyon emberi módon, kísértál a partra, eljön ő a tanítványokhoz. Eljön mint jó barát a barátaihoz, szölongatja őket. És amikor a tanítványok hallgatnak rá, nem lesz többet hiányuk. Lesz hal. Lesz tele háló. Lesz tartalom, és ez a tartalommal való megtöltés az, amiben a tanítványok felismerik Jézust. Rájönnek, hogy az, amiben vannak, a kereszthalál, Jézus látszólagos földi bukása, felbukkanása, amit kezdenek megérteni, a saját gyengeségeik, tagadásuk, félelmük nem kudarcos helyzet, hanem ez maga a fordulat, ami végérvényesen hatással van az életükre, és nekik bőségesen van mondanivalójuk, van örömhírük, van reményük, tele vannak, rengeteg van, és – milyen szép ez is – elbírák mégis.

Aztán Jézus, aki már javában sütöget, meghívja reggelizni őket és kéri, hogy ők is csatlakozzanak hozzá a saját fogásukkal. Jézus együtt akar lenni velük. Van neki reggelije, ad is belőle, de fontos, hogy mindenki hozzátegye a magáét a közös evéshez. Jézus azt akarja, hogy ne maradjon ki senki, se az evésből, se a szolgálatból, se a kapásból, se az adásból, végeredményben, hogy egyensúlyban legyenek az emberi kapcsolatok, egyensúlyban legyen a közösség. Nagy terveik vannak ezzel a kis társasággal, ahogyan nagy terveik vannak mindnyájunkkal!

Ha Jézus ide sétálna az ablakunk alá, hogyan találna minket? Min munkálkodunk éppen? Van benne tartalom, szeretet, öröm, örömhír? Küldetésünkben járunk?

Garay Zsófia, Budapest

Amikor ő ott kopogtat az ajtódon, és te valamiért mégis nehezen engeded be. Felbukkan egy pillanatra, de nem hiszed el. Ez lenne az egyszerűbb út? Legyinteni rá. Figyelmen kívül hagyni. Miért is éljem bele magam, hogy megtörténhet? De vajon tudod-e, ezekkel a gondolatokkal mit vonsz meg magadtól?

Talán túl sok negatív dolog vesz minket körül, ami miatt már ritkábban vesszük észre az életünkben azt a sok *jót* és *jóságot*, amivel nap mint nap találkozhatunk. Feltételezünk. Ítélezünk. Mindezt elég gyorsan. Ha már vagyunk olyan szerencsések, hogy mi dönthetjük el, milyen szemüveget veszünk fel reggelente, mi lenne, ha minden nap úgy döntenénk, hogy a jót feltételezzük, hisszük?

Ismerős az a helyzet, amikor belekerülsz egy végtelennek tűnő negatív spirálba, és hiába történnek jobb dolgok is körülötted, te csak a rosszat veszed észre? Nem könnyű, ha saját magad akadálya vagy. Talán a legnagyobb kihívás – felülkerekedni önmagunkon és a cselekedeteink által közvetítve hirdetni a jót, hirdetni a létezés örömét.

Hönich Heléna, Budapest

Mi ér többet minden kitüntetésnél?

Jó volt felfedezni, hogy együtt voltak a tanítványok. Még ha zárt ajtók mögött is. Jóllehet féltek, hogy vajmi keveset értettek mesterük tanításából. Az események teljesen összekavarták őket. Bár már megtapasztalták, hogy üres a sír, s némely tanítványnak már ez is elég volt a hithez. Bezárkóztak, de együtt voltak. Mindent könnyebb átvészelni, ha együtt vagyunk. Együtt vagyunk mint házaspár, mint testvérek, mint közösségi tagok. Könnyebb közösségben lenni embertársainkkal, mint magányosan. Pláne vészjósló helyzetekben. A Jézus keresztre feszítése utáni napok ilyenek voltak. Összegyülekezték, jóllehet féltek.

Aztán, ahogy olvashatjuk, megjelent közöttük Jézus, megállt középen, és köszönt nekik: „Békeség néktek!” Isten áttört a falon, áttört a létezés minden gátján és akadályán, amivel be akarták zárni őt a múltba, történetét le akarták pecsételni, hogy soha ne folytatódjék tovább. Csodálatos jelkép ez! Jézus ezt az élet-halál vonalat törte át. Nincs hiábavalóság. Az életet nem a megsemmisülés, a lezárttság, az elenyészés jellemzi. Csodálatos dolog, ha Istenről el lehet mondani, hogy lesz. Jézus feltámadása azt hirdeti, hogy az emberről is el lehet mondani, hogy lesz. – Jézusnak középen van a helye. Életünk közepén. *Ott van?*

Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat. Jézus megismételte: „Békeség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket. Ezekkel a szavakkal rájuk lehelt, s így folytatta: Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, akinek megtartjátok, az bűnben marad.”

Micsoda óriási megtiszteltetés ez a küldetés! Többet ér minden kitüntetésnél. Annak a bizonyossága, hogy az Úr munkatársává fogad bennünket. Húsvét után milyen fontos azt meghallani és felismerni: Jézus hozza a békességet, rásegít a feltámadás bizonyosságára, elénk tárja az új élet gyönyörű értelmét a küldetésben. Azt mondja, hogy „ehhez az én Lelkemre van szükség”. Az oldás-kötést csak az végezheti, aki előtte befogadta a Szentlelket.

Isten a reménység Istene, aki nem engedi, hogy a sír bezárja az emberi létet. Megnyitja a sírt, és Jézusban hatalmas jelet mutat: „Ember, nincs hiábavalóság alá rekesztve az élet, mert van új a nap alatt!” Jézusban Isten áttörte a létezés körforgását, és kiemelt minket a hiábavaló körforgásból. Jézus a saját jövőjét nekem adta. Nyitva van fölöttem az ég, és rám mosolyog, vagyis nem a föld gyermeke vagyok csupán, hanem Isten már kiemelt innen, és a maga gyermekévé, az Ég gyermekévé tett.

Kálmán Márta, Budapest

„Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.”

Kezdem egy személyes megjegyzéssel: valamiért Nikodémus nekem egy nagyon szimpatikus személy a Bibliából. Talán mert hasonlítok rá egy kicsit. Őszinte az érdeklődése. Szeretné megérteni Jézust, de nagyon nagyok a korlátai. Sok szempontból nagyon más Istenről hallott az életében. Érthetetlen, hihetetlen, amiről Jézus tanít, de megdobogtatja a szívét. Érti, hogy amit Jézus mond és ahogy mondja az makulátlanul tiszta, hibátlan. Próbálkozik Nikodémus. Keresi Istent.

Mit mond Jézus neki? *„Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.”* Kemény mondatnak hallom ezt az állítást. Jézus kérdezi ezt a jó embert. Ezt az igaz embert. Ilyennek képelem Nikodémust, alapvetően egy rendes embernek. Szerintem nem bántott senkit életében, szerintem segített sokaknak, szerethették is sokan, de biztos voltak hibái, bűnei is, mint mindegyikünknek. És Jézus azt mondja neki, hogy újjá kell születned! Nemhogy azt mondja, hogy jó-jó, nem rossz, amit eddig tettél, de kevés, hanem azt mondja, újjá kellene születned, ha be akarsz jutni Isten országába. Újjászületni! Megtérsz! Rossz koordináta-rendszerben élsz. Azaz egészen meg kellene változnod, ezt mondja! Nulláról újra kellene kezdened az egész életedet! Nem érted a lényegét, ha így folytatod, nem fog sikerülni bejutni az Isten országába. (Tulajdonképpen kifejezetten vicces, hogy Nikodémus milyen butácskán kérdez vissza Jézustól. Próbálja elképzelni, hogy vissza kellene bújni az anyja méhébe ...). Jézus a lelkünk újjászületéséről beszélt. A gondolkodásunk, érdeklődésünk, az értékeink, önmagunk, életünk, döntéseink, cselekedeteink radikális átalakításáról beszélt. Hm. Hát lenne teendők. Még szerencse, hogy Jézus szavaiból megértés és biztatás árad. Szerintem. Istenem, adj erőt mindegyikünknek, hogy tudjunk változni, nagyot változni és egyszer majd találkozunk Isten országában.

Földiák Gergely, Budapest

„... újonnan kell születnetek.”

Nemcsak Nikodémus számára volt nehezen érthető ez a kijelentés, nekünk is nehezen megfogható. A születés mindig fájdalommal jár, sok erőt, nagy energiákat kell mozgósítani hozzá. Vannak kényszerítő körülmények és időszakok, amikor ha akarjuk, ha nem, végbemegy velünk egyfajta újjá születés. Például ilyen a kamaszkor is, amikor gyerekből felnőtté válunk, ami nekünk is és a körülöttünk élők számára is megterhelő és sok próbát tartogató szakasza az életünknek, amit nemcsak át kell vészelni, hanem közben késznek kell lennünk mindent hátrahagyni, kilépni a komfortzónánkból, megválni a megszokott rutinoktól, leválni az addigi rendszert és biztonságot nyújtó közegről, és esetleg megszabadulni a már ismert, addig hangoztatott narratíváktól. Késznek kell lenni egy új (megújított) életre.

Mintha Jézus is valami ilyesmire hívna. Nem titkolja a folyamat bizonytalanságát: *„A szél fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.”* Lehet, hogy nem tudjuk pontosan, merre tartunk, mit tartogat számunkra a Lélek, sőt nem is vágyunk rá, hogy mindent hátrahagyva felforgassuk az életünket, de olyan jó érzés, ha bízunk benne, hogy teljes lesz, egész lesz, termékeny lesz.

Hamvas Béla így fogalmaz, ami nekem nagyon rímel a fentiekre: *„az élet ott kezdődik, amikor nem tudod mi lesz”*. Mert sokszor egy kilátástalan helyzetben döbbenünk rá, hogy mi az igazán fontos az életünkben, mi a küldetésünk és mi mindenre vagyunk képesek. Sok-sok olyan év van mögöttem, amikor nem tudtam, mi vár rám, de menni kellett tovább, és csak a remény volt meg bennem, hogy ha áteszem a fókuszot arra, amivé válhatok a kapott talentumaim kamatoztatása által, és közben nyitott szemmel és füllel járok, akkor hallhatom a Lélek zúgását.

Bajnokné Vincze Orsolya, Budapest

„Nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvösséget szerezzen a világnak.”

A mai evangéliumi szakaszban Jézus arról beszél nekünk, hogy nem ítéletet mondani jött a világba. Erre bizonyítékként szolgál egész élete, számtalanszor megjelenik a Bibliában az a megértés, megbocsátás, irgalom, amire minket is tanítani próbált. Néhány éve sokat foglalkoztatott az a kérdés, hogy mit jelent az, hogy ítélezés? Mi a különbség aközött, hogy van egy véleményem, egy világnézetem, és ezt képviselem, valamint aközött, hogy valakiről ítélezve beszélek, megítélem őt? Egy jezsuita atya ezt a következőképpen foglalta össze nekem:

„Az ítélezés az, amikor úgy beszélsz a másiról, hogy nem tudod elképzelni vagy elhinni, hogy képes a változásra.”

Mikor valami bántó számomra, nemegyszer megesik velem, hogy már előre tudni vélem, a másik miért mondta azt, amit mondott, vagy mi volt a szándéka a cselekedetével.

Ennél talán három rosszabb dolog van: (1) amikor már előre kitalálom, mit akar a másik mondani, (2) amikor eldöntöm, hogy a másinak hogyan kéne cselekednie, vagy megváltoznia vagy (3) amikor el se gondolkozom a szándékon, mert már elkönyveltem a másikat valamilyennek, és reflexből reagálok.

Látszik, hogy rengeteg helyen tudunk rossz irányba fordulni, és nehéz megtalálni a helyes ösvényt. Egy barátom néhány napja azt mondta nekem: *„Nekem nagyon rosszul esne, ha már esélyt sem kapnék arra, hogy változtatni tudjak.”* Hálásak lehetünk egy ilyen őszinteségért, mert ez az, ami olykor vissza tud terelni minket a helyes útra.

Érdemes lenne megvizsgálnunk, hogyan állunk ehhez a kérdéshez: tettem-e feltételezéseket, ítéleztem-e a tegnapi nap folyamán barátaimról, páromról, főnökömről vagy munkatársamról? Mennyi ítélező gondolat fut át rajtam, amikor egy mosdatlan hajléktalan leül mellém a metróban? Rögtön meg is fogalmazódik bennem, hogy mit kéne ezzel tenni és mi erre a „megoldás”? Még ha fel is merülnek bennünk ezek a gondolatok, nem szabad hibáztatnunk magunkat értük, hisz mindannyian emberek vagyunk, sebekkel és tökéletlenségekkel. Ebben az esetben két lényegi kérdést érdemes átgondolnunk: mit tesznek velünk ezek a gondolatok, és mi mit teszünk ezekkel a gondolatokkal?

Legtöbbször saját magunk számára teremtjük meg azt a sötétséget, amiről Jézus beszél. De ha a világosságra akarunk lépni, érdemes az irgalmat felébreszteni a szívünkben.

Ahogy Pilinszky mondja:

„Mert ti úgy gondoltok, hogy az életben problémák vannak, és megoldásokra van szükség. Én viszont úgy gondolkozom, hogy az életben tragédiák vannak, és irgalomra van szükség.”

Botlik Barnabás, Budapest

Sokszor nem tudom eldönteni, hogy ég és föld inkább kiegészíti egymást vagy inkább egymásnak feszül. Utóbbit többször érzem, az biztos. „Földről való, földies dolgokról beszélő” lényként kell elfogadnom a mennyei tanúságot. Mostanában sokszor szembesülök a határaimmal, a befogadásképtelenségemmel. Rengeteg kérdésem van, amire mind az a válasz, hogy ezt majd csak akkor fogom megérteni, ha eljutok a színről színre látásig. Mert ez égi dimenzió, ember nem tudja felfogni. Persze, értem, valahol itt kezdődik a hit. Mégis sokszor igazságtalannak érzem, hogy ilyen szűken véges értelműnek lettem teremtve, és a velőmig hatoló, fontos dilemmák feloldásához előbb meg kell halnom.

Nyilvánvalóan ez a hozzáállásom, durcizásom blokkolja, de legalábbis tompítja a „nem szűken mért, nekem adott Lélek” munkáját. Természetesen mindent elhiszek Jézusnak, a menny küldöttének, s törekszem szavainak, tetteinek helyes értelmezésére. De sok bennem a dacos kérdőjel. Na, itt jön be Isten haragja, amiről sokan nem szeretnek beszélni, nehogy egy idejétmúlt istenképet erősítsenek meg. Számtalan írás szól a jogos és indokolatlan haragról. Arról, hogy akkor jogos, ha valamilyen igazságtalanság, erkölcsi vétség, helyes útról letérés történik, ami nagy bajhoz vezet. Erre figyelmeztet Isten. *„Célja, hogy konstruktív, szeretetteljes cselekvésre ösztönözze az embert.”* (Chapman G., A szeretet másik arca – a harag).

Nem mindenki tartja megfelelő szóhasználatnak a haragot, én szeretem ezt az erős kifejezést. Ismerem magamat, tudom, hogy néha csak egy erősebb lelki „tasli” tud felrázni, vagy segít túllépni bizonyos megrekedéseimen. Lehet, valahol provokálom is ezt a haragot. Néha az használna, ha Jézus kiúzná kufár, alkudozós, köztökös kérdéseimet lelkem templomából. Máskor meg az válik be, ha szelíden megnyugtatja háborgó elmémet és szívemet. Bár nem mindig érzékelem így, mégis teljesen biztos vagyok benne, hogy Isten mindig a megfelelő úton közelít hozzám. Hálás vagy neki, mert nem „elmagyarázom, feladat kiadva, ennyi idő van rá” tanítói hitvallással dolgozik, hanem egyénre szabott, jól időzített, változatos segítő módszerekkel kísér végig az életemen. Megnyugtató, hogy nem egyedül kell elkepickélnem az üdvösségig.

Köszönöm, Uram!

Kőszegi Júlia, Budapest

„Jézus észrevette, hogy körül akarják venni, erőszakkal meg akarják tenni királynak, azért visszament a hegyre egyedül.”

Számomra ez a mondat volt ez egyik, ami megragadott és elgondolkodtató volt a mai részből. Jézushoz és Istenhez való kapcsolódásunk egyik esszenciáját találtam meg ebben a pillanatban. A siker, a jó cselekedet, a tömegek csodálatos jóllakatása után Jézus úgy érezte, szüksége van a magányra, az elvonulásra, ahelyett, hogy éltesse magát, királlyá válasszák és ünnepeljék őt. Cselekedeteinek őszinteségét, tisztaságát jelenti ez számomra és mutatja az utat: az utat, hogy még a legzajosabb helyzetből kilépve is próbáljunk csendben, „egyedül” eljutni Istenhez, mert így nem csupán hozzá, hanem önmagunkhoz is minél közelebb kerülünk, és rendet tehetünk a lelkünkben.

A másik, ami a rendhez kapcsolható, az a maradékok összeszedése, amit Jézus kért a tanítványaitól. A pazarlás, a rendetlenség az én életemben is olyan dolgok, amiket igyekszem elkerülni, példát mutatva ezzel a gyermekeimnek és a szűk környezetemnek is. A fogyasztói társadalom egyik legkárosabb „vívmánya” a rendkívüli mértékű pazarlás, a javítható eszközeink, használati cikkeink kidobása, mely szemlélet az emberi kapcsolatainkra is hatással van. Minden pótolhatóvá válik, mindenki pótolható lesz, de ez korántsem helyes gondolat és út, hiszen az emberi kapcsolataink nem mehetnek kárba, hisz abból építkezünk, tesszük jobbbá a másikat sok esetben.

A párhuzam lehet kissé felületes, de én úgy éreztem, hogy ez az igehely ezt is üzent nekem, és eszembe juttatta Szent Benedek jó tanácsát is, mely szerint *„Tartsd meg a rendet, és a rend megtart téged”*. Jézus is erre biztat minket mind a maradék összeszedésével, mind az elvonulásával. Szedjük össze mi is a maradékokat, és vonuljunk el, ha túl nagy a zaj, és nem halljuk sem magunkat, sem Urunkat.

Pálinkás-Máté Orsolya, Budapest

Sokszor vagyunk úgy, hogy egy sikeres feladat véghezvitele után azt is tudni véljük, hogy merre van a jó irány, és megfelelő önbizalommal bele is vágunk. A tanítványok is valahogy így lehetnek, mégiscsak a semmiből megebédeltettek ötezer férfit (a jelenlévő nők és gyerekek létszámát ilyen pontosan nem jegyezték fel az evangélisták), pedig ha éhen marad a tömeg, annak könnyen kellemetlen vége lett volna, de legalábbis rossz szájjal távoztak volna a hegyről a Mesterre kíváncsi hallgatók.

Ugyan Jézus visszavonult imádkozni, a tanítványok mégis nekivágtak még aznap este a Galileai-tónak és 5-6 kilométer evezés után, a háborgó tavon elfogyott a tanítványok addigi önbizalma, talán már-már kétségbe is estek, és a kitűzött irány sem tűnhetett olyan egyértelműnek. És ekkor megjelenik a Mester. Hogy valóban azt kell értenünk az evangélium szavain, hogy a tó közepén a vízben járva közeledett feléjük, vagy gyakorlatilag a parton, a sekély vízben gázolva tűnt fel, nem tudom pontosan. De hogy a helyes irányt mutatta nekik ezzel, az egészen bizonyos.

Mindenkor, de háborgó időkben – amilyennek talán a mostanit is érezhetjük – arra érdemes figyelniük, hogy honnan halljuk a Jézustól érkező „*Én vagyok, ne féljete!*”, a valódi célunkhoz elvezető biztatást!

Pálinkás Barnabás, Budapest

„Maradj velünk...”

Biztosan te is örülnél, ha életed nehéz szakaszaiban melléd szegődne Jézus. Az emmauszi tanítványoknak jó volt a velük ballagó, először idegennek tűnő férfi beszédét, magyarázatait hallgatni. A kedves ismeretlen vándor próbálta rávezetni őket az ószövetségi prófécia és a jelen történéseinek összefüggéseire. De nem ismerték fel. Valami megakadályozta őket abban, hogy ráismerjenek.

Jézus megígérte, hogy velünk van minden nap, amíg világ a világ. Tehát ott van melletted, minden helyzetben. Akkor is, ha jól megy minden, akkor is, ha nehéz, nem érted, fáj, megbántottak vagy te voltál valakivel undok.

Mi az, ami megakadályoz, hogy felismerd Jézust a hétköznapjaidban? A sürgős dolgaid, az önhitséged, az állandó öngazolásod, a kapkodó sietséged, a munkába temetkezésed, a fontossági sorrend elvétele? Nagyon elhangolódta? Ezért nem veszed az adást?

Így volt ez a két tanítvány is. Elhomályosult a látásuk, írja valamelyik bibliafordítás. Ezekről függetlenül melegedni kezdett a szívük, amikor hallgatták az Urat, és amikor elválni készült tőlük, marasztalták. „Maradj velem, mert mindjárt este van, /nő a sötét, ó, el ne hagyj, Uram! /Nincs senkim, és a vigaszt nem lelem, /gyámoltalannal, ó maradj velem!” Ez a dicséret jutott eszembe, amit gyermekkoromban gyakran énekeltünk.

Hányszor vagy te is ilyen gyámoltalan helyzetben? Bevallom, eddigi életemben én többször kerültem hasonló helyzetbe.

Mered-e megszólítani a melletted vándorló Urat, hogy maradjon melletted? Vagy te akarsz minden kérdésedre válaszolni, minden fájdalmadat, összekuszálódott gondjaidat megoldani? Jézus készségesen maradt a tanítványokkal. Ezt a segítő szándékát neked is felajánlja. A te életedbe is be akar térni. Veled is szeretne együtt vacsorálni! *Akarod-e?*

A tanítványok ott Emmauszban behívták, és asztalhoz ültették a kedves idegent. Jézus a szokásos módon „kezébe vette a kenyeret, hálát adott Istennek, tört a kenyérből, és a tanítványoknak adta, akiknek ebben a pillanatban megnyílt a szemük”. *Nálad mit kell tennie Jézusnak, hogy felismerd?*

Egyszer, nagy árvíz idején egy ember Istenhez fohászolt, hogy mentse meg. Felmászott a tetőre, és várta az Urat. Jött egy mentőcsónak, felkiáltottak belőle, menjen le, szálljon be a csónakba. Emberünk nem ment. „Majd Isten megmenti.” Jött egy másik ember helikopterrel. Ereszkedett le a hágcsó. Ezt is elutasította, mondván, őt Isten fogja megmenteni. Emberünk belefulladt a vízbe. Fenn a mennyben kérdezi: Hol voltál, Uram, hiszen megígérted, hogy segítesz? „Ember”, válaszolt az Úr, „küldtem neked két segítséget is, egy csónakot és egy helikoptert. Elutasítottad.”

Nehogy így járjunk! Ott van melletted Isten álruhában, embertársaidban, rászoruló testvéredben, a gyermekeidben. Általuk akar neked segíteni! Észreveszed, meghallgatod, megfontolod a mondanivalójukat? Te is lehetsz embere egy rászorulóknak.

Téged, minket, Isten embereit milyen jelünkről ismernek fel? Vannak olyan gesztusaink, mondataink, amelyek túlmutatnak rajtunk?

Hangolódj, hangolódjunk Isten hullámhosszára, hogy vegyük fentről az adást, és sugározzuk tovább!

Kálmán Márta, Budapest

„Másnap a sokaság, amely a tengeren túl állott, látva, hogy nem volt ott más hajó, csak az az egy, amelybe a Jézus tanítványai szállottak...”

A „kenyérszaporítás” – az osztozás csodája után vagyunk egy nappal. Jézus nincs a helyszínen, a tanítványok sem, annyit tudunk mindössze, hogy nem együtt távoztak, és ezt a nép is tudja. Sokan jönnek keresni a csodatévőt, talán még többen, mint akik előzőleg hallgatták. Valószínűleg sokan szóltak a rokonságban, szomszédságban, hogy itt egy csodatévő jó ember, és meg-sokasítja a mindennapi betevőt – teljesen ingyen. Szuperkedvezményes akció van a helyi áru-házban, érdemes feltölteni a készleteket.

Első koppanás: a csodatévő nincs a helyszínen – jelenre fordítva: itt már kifogyott az ingyen készlet. Gyerünk utána, hátha még a szomszéd kerületben... Mennek is – hajókkal és nagy szaty-rokkal.

Valószínűleg nem értették a beszédet, és nem értették a kenyérszaporítás mibenlétét és jelentőségét sem... És úgy tűnik, az apostolok sem. Az Írás konkrét információi erősen hiányosak, csak eddigi ismereteink alapján következtethetünk. Jézus továbbküldte az apostolokat, megelőzve az értelmetlen beszélgetéseket, vagy csak gondolkodni egy éjszakára – amikor a vízenjárás csodája is történt vagy történhetett. Ez az ő ügyük – Jézus és a 12 ügye: veletek vagyok, itt vagyok, én vagyok...

Ő meg, ha egyedül távozott – ez hangsúlyos és megírt dolog, hogy hová és hogyan nem – feltehetően imádkozni ment. Hogy újra csak megbeszélje a Mennyei Atyával: nem váltotta be a „csoda” a kívánt hatást. Nem jó irányba vitt. Mit kell tenni? A kenyérszaporítás-kenyérszaporítás-osztozás-élelmiszerszaporítás csodája: a mindennapi kenyéremet megtöröm, azaz megosztom, amim van. A „nektek is jusson” és „így kell cselekednetek hasonló helyzetekben” nem a hitet és a hitet követő cselekvést mozdította elő, hanem a spájzolás.

Mit kell hát cselekednünk? – hangzik a nép kérdése. Jézus válasza nagyon rövid – itt a második koppanás: higgyetek! És tudjuk, hogy a hit cselekedetek nélkül halott. Tehát hasonlókat cselekedjete ott, ahol vagytok, ahová valók vagytok.

Nem a sztár-papot, a csodatévő uralkodó-jelöltet kell fizikálisan követni, hanem hittel cselekedni, amire tanított.

Az örök élet igéi a mindennapok igéi – hisz az örök élet már megkezdődött. Ha a kenyér Jézus szinonímája, akkor a mindennapi kenyér Jézusra utaltságunknak számunkra is „kézzel fogható” megjelenése. A mindennapok hozzáigazítása az Atya akaratához, amire Jézusnak is mint való-ságos embernek szüksége volt. Kérjük és adjuk is a mindennapit!

Pálinkás Orsi-Laci, Budapest

2026. április 21., kedd

Jn 6,30-35

A nagyon pörgős és a megszokottnál lassabb időszakokban szoktam azon gondolkozni, hogy „mi tart életben ma?”. Család, kapcsolatok vagy esetleg inkább a határidők, teljesítménykényszer és elismerés? Ezek mind olyanok, mint a manna: szükségesek, mert nélkülük nehéz élni, de nem adnak önmagukban életet. Pontosan ebből indul ki a nép is, amikor Jézust kérdezi: „Milyen jelt mutatsz?”. Ők egy egyértelmű, jól felismerhető biztosítékot akarnak – olyat, mint a manna. Valamit, amit meg lehet fogni, amire rá lehet mutatni: „Ez az. Itt van. Működik.”

Könnyen beleragadunk abba, hogy régi élményekből, korábbi megtapasztalásokról élünk: „régén jobban ment”, „akkor közelebb voltam Istenhez”. Jézus arra hív, hogy a jelenben is keressük az Istennel való kapcsolatot, ne csak emlékekből és a múlt csodáiból táplálkozzunk. Az Atya nem egy múltó, alkalmi kapcsolódást szeretne, hanem olyat, amely túlmutat a fizikai szükségleteinken és belső irányt, értelmet, tartást ad.

A nép válaszában azonban továbbra is jól látszik az emberi természetünk. Vágy az állandóságra; többre van szükségük, mint pillanatnyi megoldásokra. Ugyan-akkor ezzel még mindig a földi életben maradunk: hogyan tudná ez a kenyér biztosítani az életüket itt és most – mindig. Jézus azonban ennél mélyebbre hív, a történet így válik maivá: nem az a kérdés, kapunk-e mannat, hanem hogy felismerjük-e az élet kenyerét, aki ott van velünk a hétköznapiakban is.

Földiák Miklós, Budapest

Rohan a világ. Mindent arra építettünk ki, hogy időt spóroljunk magunknak. A közlekedést, a kommunikációt felgyorsítottuk, az életünket összesűríttük. És még így is azt érezzük, hogy mindig rohanunk és nincs elég időnk. Ráadásul ez a felgyorsult életmódunk nemcsak önmagunknak rossz, hanem a környezetünknek is. Ma van 2026. április 22., a Föld napja, így ma különösen jó odafigyelni, hogyan viselkedünk magunkkal és a teremtéskor ajándékba kapott Földdel. De mégis, hogyan kéne jól/jobban élni az életünket?

Azt hiszem, a lelassulás, elcsendesedés egy jó módszer lehet erre. Persze erre is IDŐT kell szánni, de szerintem nagyon megéri. Akár 5-10 perc csend vagy beszélgetés az Istennel nagy megnyugvást tud jelenteni számomra. Csak pár perc a napodból, amit szerintem abszolút érdemes rászánni. Én esténként szoktam erre egy kis időt áldozni, de a reggeledet is ugyanúgy feldobhatja.

Na és itt kapcsolódnék valahogy az evangéliumhoz. Ugyan nem olyan hosszú ez a szakasz, de három kulcsmondat van, ami különösen megtetszett, és ezért ki is emelném őket:

„Aki hozzám jön, többé nem éhezik, s aki bennem hisz, nem szomjazik soha.”

Szerintem ezen nem sok mindent kell magyarázni, számomra egyszerűen annyit jelent, hogy ha Jézusban hiszünk, és időt töltünk Vele, azzal csak jót teszünk magunknak.

„Annak, aki küldött, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek.”

Itt lehet megint kapcsolódni a Föld napjához. Ezt ajándékba kaptuk az Atyától, és gondoznunk kell, vigyáznunk kell rá.

„Mert Atyámnak az az akarata, hogy mindenki, aki látja a Fiút és hisz benne, örökké éljen, s feltámasszam az utolsó napon.”

Ehhez már tényleg nem sokat tudok hozzátenni, ez szerintem egy teljes értékű magyarázat arra, hogy miért érdemes jézusi életet élni. Mindemellett ehhez maga a Bokor is hozzásegít, amiért nagyon hálás vagyok, hogy ilyen környezetben nőhetek fel. A közösségi találkozók, közösségi programok óriási lelki feltöltődést tudnak adni. Ez egy kincs. Hát használjuk ki!

Bajnok Lilla, Budapest

Örökké élni... az milyen lenne? Az első gondolatom erről az volt, hogy rettenetes. Időben létezünk, elképzелhetetlen számunkra az időtlenség. A szívdobbanásaink az életünk metronómját adják, valahol mindent ehhez viszonyítunk. Aki koncertezik, tudja, hogy milyen nehéz jó tempóban elkezdni valamit, ha az izgalomtól a szokásosnál gyorsabban ver a szívünk. Ha valami jó élményben van részünk, akkor vágyunk arra, hogy az az érzés örökké tartson, de valójában pont attól lesz a jó érzésünk, hogy a jónak egyszer vége lesz. Vége van a legjobb könyvnek, zenének, nyaralásnak... és vége van a legjobb életnek is. Végtelenben csak az Isten létezik. A bolygók és maga az univerzum is véget ér egyszer.

Következésképpen szerintem nem is azért kell „enni a mennyből alászállott élő kenyérből”, hogy örökké éljünk, hanem azért, hogy a véges életünkhöz erőt meríthessünk. Akár a fizikai tápanyagból, akár szellemi vagy lelki táplálék formájában. Minden szívdobbanásunk egy lehetőség arra, hogy valami jót teremtsünk a világban, amivel mások életét gazdagabbá, örömtelibbé tehetjük, vagy egyszerűen csak kevésbé szörnyűvé. Talán épp ez a jót teremtő potenciál az ajándékunk a Jóistentől.

Ha valóban van életünk a földi pályafutásunk után, az azt jelenti, hogy az Isten befogad bennünket is a maga végtelenségébe, ahol mindannyian egyek lehetünk. Azokkal is, akiket az életünkben nagyon szerettünk, és azokkal is, akiket nagyon nem. Hát csak ebben a tudatban akarjunk rosszat egymásnak: „[végül] mindnyájan Isten tanítványai lesznek”.

Bajnok Kristóf, Budapest

„Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad, és én őbenne.”

Bele szoktam-e gondolni abba, mekkora ajándék az Oltáriszentség? Hogy Jézus ilyen „kézzelfogható” módon is velünk maradt a földön, és nem „csak” lélekben. (Pedig már azért is bőven hálások lehetünk...)

A szentáldozásban Jézus önmagát adja, hogy találkozhassunk vele („bennem marad, élet lesz bennem”). Van-e bátorságom nyitott szívvel befogadni, úgy, hogy tényleg átformálhassa az életemet?

Van-e helye Jézusnak a szívemben, vagy tele vagyok minden mással, ami kiszorítja: bűnökkel, rossz szokásokkal, olyan dolgokkal, amikhez ragaszkodom, pedig nem is annyira fontosak, de miattuk már nincs helye annak, hogy az Úr kegyelmei valójában működésbe léphessenek az életemben.

Mennyire veszem komolyan Jézus ígéreteit az Eucharisziával kapcsolatban: ha nem éltek velem, nem lesz élet bennetek, ha igen, bennem maradtok, és én tibennetek? Nem mindegy...

Hogyan élek ezzel a legszentebb ajándékkal? Megteszek-e mindent, hogy tisztán, nyitott szívvel vegyem őt magamhoz, teret engedve a kegyelmeinek, vagy csak megszokásból, szinte hitetlenül áldozom, fájdalmat okozva neki bizalmatlansággal és langyossággal?

Vianney Szent János mondta, hogy nincs nagyobb dolog az Eucharisziánál, mert ha lenne, az Isten nekünk adta volna.

Örüljünk ennek az ajándéknak, fogadjuk hálással és nyitott szívvel minden egyes alkalommal!

Czibolya Edit, Budapest

Jézus feltámadása után megjelent tanítványainak, és felszólította őket, hogy hirdessék az evangélium örömhírét. Parancs ez, lelkesítő felszólítás, vagy egy kérés egy kis rejtett fenyegetéssel? Nem mindegy, hogyan olvassuk.

Nem szabad elfelejtenünk, mihez vezetett a történelem során a keresztények misszionárius vakbuzgósága: háborúkhöz és népirtáshoz. Kereszttel és karddal „térítették” vagy ölték meg népek ezreit Amerikától Afrikán át Ázsiáig, a keresztes háborúk kezdetétől a gyarmatosításig az egyetlen, igaz hit nevében. Ez az egy mondata Jézusnak átrajzolta az egész etnikai-vallási világtérképet.

Ennél biztosan szelídebb és egyszerűbb Jézus üzenete: Menj, és éld az életedet tanításom szerint! Az új élet nem marad rejtve. Az emberek meglátják rajtatok, hogy kik vagytok. Nem kell mindenkinek hangosan térítenie. Elég (lenne) a hétköznapiakban hiteles kereszténynek lenni, példát mutatni. Például egy vitában állást foglalni, segíteni annak, aki segítséget kér, időt és energiát áldozni másokra, kifelé élni, nem csak önmagunkra fókuszálva.

Istenem, szabadíts meg a félelemtől és más korlátaimtól, hogy tanításod szerint élhessek, és másoknak példát mutathassak! Add, hogy döntéseimben különbséget tudjak tenni a valódi hit, a szeretet útja és az önérdekű „keresztes hadjáratok” között!

Böhm Janka, Eichstätt

Csodás ígélet!

Biztosan ismeritek a jó pásztor történetét, amikor Jézus azt mondja magáról: „Én vagyok az ajtó.” Az ajtó két külön teret összekötő nyílás. Jelen példázatban két világot választ el egymástól. Aki rajtam megy be, mondja Jézus, az megtartatik. Ebből a szóból származnak a szabadító, szabadítás, üdvözítő, üdvösség – jézusi szavak. Tehát aki ezen a kapun, Jézuson „megy be”, az találkozik a szabadítással, üdvösséggel, magával Jézussal. Ki ne vágya egy ilyen meleg akolba bemenedülni a farkasokkal teli kinti világból?!

Én mindig meglepődöm, ha bemutatkozom valakinek, és 15-20 perc múlva néven szólít. Bizonyára magamból indulok ki, mert én elfelejtem a másik nevét. Micsoda megtiszteltetés az, hogy Jézus mindnyájunkat ismer, név szerint! Vagyis teljes valónkat, igazi énünket. Tudja, ki vagy, ki vagyok, mit gondolok, mi a vágyam. Ha belegondolok, csodás érzés, de kicsit ijesztő is. Hiszen kinek ne lenne olyan gondolata, amiről azt hiszi: Na, jobb, ha ezt senki nem tudja meg. Ugyanakkor megnyugtató érzés is: már születésem előtt ismert, tudja a gondolataimat, félelmeimet, örömeimet, vágyaimat, reményeimet.

Előttem halad, és néven szólítva reméli, hogy felismerve a hangját, követem. Feltételezi, hogy idegen hang után nem megyek. Nem megyek? Nem mégy? Honnan tudod, hogy idegen mezőre tévedtél? Onnan, hogy nem ad belső békét az a hely, nincs harmónia sem kívül, sem belül. A jó pásztor utánad megy, ha elténferegtél, és újból neveden szólít. Azt ígéri, „ha valaki rajtam át megy be, az megtartatik, bejár és kijár, és legelőre talál”. Ez azt jelenti, hogy az ember jön-megy az élet különböző részein, és valahol mindig legelőt talál. Vagyis az életed minden fordulatában jelen van Jézus, az életed minden fordulatában megtalálhatod őt, a nehézségekben és az örökökben egyaránt, a munkahelyen és a családban is. Az élet egy egész, ahol fel-alá járunk, és bármerre visz is az utunk, ott Jézus elérhető. Csodás ígélet!

„Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek”, mondja Jézus. (Itt a második csodás ígélet!) Mit jelent ez, kérdezheted. Szerintem testi és lelki bőséget. Egy rosszindulatú ember egyszer gúnyos megjegyzést tett a negyedik gyermekünk születésekor: „Minek ennyi gyerek? Azt fel is kell tudni nevelni, etetni kell, megadni neki mindent.” Azt válaszoltam neki, kissé bugyután, hogy ne aggódj, amíg tudunk nekik túrórudit venni, addig nincs baj. Azóta kicsit kibővítve most azt mondanám: azzal, hogy mi, a szülők szeretjük egymást, a legtöbbet adhatjuk gyermekeinknek. Ha kapcsolatokat is „biztosítunk” nekik, azzal megkoronázzuk, amit adhatunk. Isten iránti hálával elmondhatom, hogy most már az unokáknak is jut túrórudira, és bővelkedünk testvéri kapcsolatokban is. Kell ennél több?

Kálmán Márta, Budapest

„A béres azonban, aki nem pásztor, akinek a juhok nem sajátjai, otthagyja a juhokat és elfut...”

Te vajon mire vigyázol jobban: a saját holmidra, vagy arra, amit kölcsönkaptál? A saját könyvedre vagy a könyvtárira? Csak a saját gyerekedért ugranál vízbe, hogy megmentsd az életét, vagy a rád bízott csemetéért is? Ha sziklaszilárd „elvek embere” vagy, akkor könnyen rávágod: egyformán vigyáznék mindkettőre, és akár életemet adnám egy idegen vagy árva gyerekért is! De a gyakorlat mégis azt mutatja, hogy a könyvtári könyvek hamar „elvesznek”, a szülő nélkül maradó gyerekeknek pedig cudar sors jut osztályrészül...

Jézus a nyájajuhász, aki sajátjaként szereti juhait. Ismeri övéit, és övéi is ismerik őt, aki életét adja juhaiért. Nagyon szép ez a kép, keressetek rá, tele van ennek giccses változataival az internet: Jézus, a jó pásztor. De mit tanít nekünk ez a kép a mai világban? Talán azt, hogy higgyünk Jézusban, az életét értünk odaadó jó pásztorban, és akkor aztán meg vagyunk váltva, halleluja? Esetleg azt juttatja inkább eszünkbe, hogy Isten mindnyájunkat számon tart és gondunkat viseli, vallástól függetlenül, hiszen mindnyájan az ő juhai, sőt gyermekei vagyunk, még ha talán más-más akolból származunk is? Netán azt tanuljuk meg belőle, hogy nekünk is jó pásztorrá kell válnunk, aki gondját viseli a rábízottaknak, és nem fut el a bajban, mint egy gyáva béres?

Bajnok Dániel, Budapest

A zsidók nyíltan felteszik a kérdést Jézusnak: vajon ő-e a Messiás? Jézus egészen mást ért ezen a szón. Válaszában saját kilétére mutat rá. Jézus eddig is azon az úton járt, haladt, amelyet a Mennyei Atya kijelölt számára. Jézust azok fogadják el, akik nyájához tartoznak. Jézus olyan Messiás, aki örök életet ad nekünk. Mint erős pásztor, örökre megőríz minket.

Hiszen ő egy az Atyával. Bennünket, követőit senki el nem ragadhat kezéből. Ő ismer bennünket, mi is igyekszünk minél jobban megismerni, hiszen hozzá tartozunk. A zsidók saját messianizmusukból kiindulva provokálják Jézust. Jézus a Mennyei Atyával való egységből válaszol. Nem értik, nem érthetik meg, mert ehhez másképpen kellene gondolkodniuk.

Jézus, mint erős pásztor, megőríz bennünket, és örök életet ad. Mi is, ha egységben vagyunk Jézus és a Mennyei Atya akaratával, ha hallgatunk Jézus szavára, akkor vele élhetünk. Ilyen erős, szoros egységben legyünk Jézussal, és akkor semmilyen erő nem tudja megszüntetni kapcsolatunkat. Hiszünk az örök életben. Jézus mondja: juhaimnak-követőimnek örök életet adok. Tudjuk, hogy földi életünk véget ér. Ha követjük a föltámadott Krisztust, ő vezet el bennünket oda, a mennyországba. Szintén Szent János apostol írja a Jelenések könyvében: *„Letöröl szemükről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fáradtság, mert az elsők elmúltak.”* Jel 21,4.

Jézus Krisztus ismer bennünket. Látja szándékainkat, bensőnket, törekvéseinket, jobban, mint mi magunk. Ez lehet egyszerre megnyugtató, de lehet félelmetes is. Lehet egyszerre vonzó és taszító is. Minden életközösség a vonzódással kezdődik. Ám igazán akkor válik tartóssá, ha a tagok a kisközösségben, egy barátságban, vagy a hitvestársak a házasságban nemcsak egymással, de önmagukkal is találkoznak. Húsvét negyedik vasárnapja után vagyunk. Imádkozzunk papi, szerzetesi és szerzetesnővéri hivatásokért. Jézus ma is a családokból, az egyházközségek-ből, a kisközösségekből, a lelkeségi mozgalmak tagjai közül és az egyházi iskolákból hívja a fiatalokat a különböző hivatásokra. Nemcsak Jézus Krisztus formálja őket, de az egész keresztény közösség, annak szinte minden tagja. Imádságban kérjük az aratás urát, küldjön munkásokat aratásába!

Tóth Miklós plébános, Rábatamási

Jézus az Atya szívét tárja fel ebben a szentírási szakaszban. Olyan Istent mutat, aki nem elvárásokkal és terhekkal közelít hozzánk, hanem kapcsolatot kínál. A mai ember gyakran teljesítményben méri önmagát. Határidők teljesítése, megfelelési kényszer, és állandó bizonyítási vágy között él.

Jézus azonban azt mondja: *„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok!”* Jézusnak ez a hívása ma is érvényes, amikor a túlterheltség és a belső kimerültség mindennapos tapasztalat.

Az Atya nem a mindent tudókhoz szól. Azokhoz szól, akik merik bevallani fáradtságukat és szükségüket. Jézus igája azért könnyű, mert szeretetből fakad: nem elvesz, hanem megtart. A vele való kapcsolat nem szünteti meg a gondokat, de új módon hordozhatóvá teszi őket.

A szelídség és alázat, amelyre tanít, nem gyengeség, hanem belső szabadság: annak felismerése, hogy nem egyedül kell mindent megoldanunk. A mindennapokban ez azt jelenti, hogy teret adunk az imának, a csendnek, az irgalomnak – önmagunkkal és másokkal szemben. Így válik Jézus ígérete valósággá: *„lelketek nyugalmat talál.”*

Hol próbálok „okosabb lenni” Istennél?

Kérem-e Istent gyermeki bizalommal, vagy mindent magam akarok megoldani?

Milyen terhet hordozok most?

Vajon ezt Jézus tette rám, vagy én vettem magamra mások elvárásai miatt?

Hogyan tekintek Istenre?

Követelő Úrként vagy szerető Atyaként, aki pihenést kínál?

Engedem-e, hogy Jézus velem együtt hordozza az életem terheit?

Van-e időm csendben odamenni hozzá imában, őszintén?

Gyűrű Ferenc plébános, Lövő

A mai szentírási szakasz megértéséhez szükséges a [Jn 13,12-15.](#) vers elolvasása is. Jézus az utolsó vacsora előtt megmosta tanítványai lábát. Nem a fejüket mosta meg, nem fegyelmezte őket. Az alázatra adott példát.

Papi életem során sokszor jelentett nehézséget nagycsütörtökön 12 férfit összeszedni, akik hajlandóak voltak megmosatni a lábukat. Hogy mit jelent a lábmosás érzése, azt akkor éltem át, amikor beteg édesanyám lábát megmostam. Jézus letérdelt az apostolok előtt és meg is törölte megmosott lábukat. Péter méltatlannak tartotta magát, nem akarta, hogy Jézus megmossa őt. Jézus válasza: akkor nem tartozol hozzám. Szalmaláng természetű Péter erre kérte, hogy ne csak a lábát, hanem a fejét és a kezét is mossa meg. Egész lényével Jézushoz akart tartozni. Jézus nyitott volt mindenki felé. Fogadta Nikodémust éjnek idején, betért vendégségbe Zakeushoz a vámoshoz, szóba állt a samariai asszonnyal, megmentette a házasságtörésen ért asszonyt. Azonosult a szükségét szenvedőkkel.

Jézus előre látta az utolsó vacsora utáni eseményeket: Júdás árulását, Péter tagadását, az apostolok szétszaladását. Jól tudta, hogy mi lakik az emberben. Júdásnak esélyt adott: Tedd meg gyorsan, amit tenni akarsz. Figyelmeztetés volt. Barátjának nevezte akkor is, amikor a szeretet jelével, csókkal árulja el. Figyelmeztette a magabiztos hősködő Pétert: Meghalsz értem? Mire a kakas megszólal. Háromszor tagadod le, hogy ismeresz engem. Egyetlen éjszakát nem bírt ki. Jézus mindent előre látott. Azt is, amiért jött: értünk szenvedett és halt meg, hogy nekünk örök életünk legyen. Teljesítette a küldetést. Nyugodtan ajánlotta Atyja kezébe a lelkét. Tudta, hogy a feltámadás vár rá.

Jézust én egyetlen Mesteremnek hívom, akitől mindig lehet tanulni. Olyan örök érvényű példát adott, amilyent ennek a világnak a vezetői nem gyakorolnak. Amit Jézus tett, azt kell tenni nekünk is: szeretettel lehajolni az elesettekhez, vigasztalni a szomorúakat, a legértékesebbet időnként áldozni embertársainknak. A mai rohanó világban különösen fontos, hogy le tudjunk lassulni, oda tudjunk figyelni egymásra. Szolgáljunk az uralkodás helyett. Ez tesz igazán boldoggá.

Milyen könnyű külső alapján megítélni valakit! Egy ifjúsági MÉCS lelkigyakorlaton történt meg velem. Volt egy lány, aki szakadt farmerban bakancsban jelent meg és a földre ült. Gondoltam, hogy sok bajunk lesz vele. Bemutatkozáskor elmondta, hogy kilencen vannak testvérek, ő neveli kisebb testvéreit, és mennyire örül, hogy el tudott jönni a lelkigyakorlatra, hogy kipihenje magát, és fel tudjon tölteni lelkileg. Elszégyelltem magam, és egy adott pillanatban bocsánatot kértem tőle. Zavarba jött. Őtőle még pap nem kért bocsánatot.

Pécsi egyetemisták tettek egy próbát karácsony előtt. Egy fiú és lány plébániákra csengetett be, hogy szállást kérjen. Különbő tanácsokat kaptak, hogy menjenek a Karitáshoz, illetve a hajléktalan szállóra. Istállót nem javasoltak nekik, de személyes segítséget sem kaptak. Még komolyabb meghallgatást sem.

Pozitív példa is van. Budapesten a 4-es 6-os vonalán kéregetett egy koldus. Szóba elegyedett vele egy férfi, étellel kínálta. Egy idő után megkérdezte a férfi: Melyik villamosra vár? A 6-osra. Már kettő elment. Megértette, hogy emberszámba vette, figyelmével és idejével ajándékozta meg.

Nyitott vagyok-e Isten és embertársaim felé?

Van-e bennem alázat?

Milyen önkéntes szolgálatot vállalok?

Butsy Lajos plébános, Levél

Érdekes felszólítással kezdi Jézus a búcsúbeszédét. Felszólítja a tanítványokat, hogy ne nyugtalankodjanak. Az előzményekben arra hivatkozik, hogy el kell mennie. Ugyanakkor felszólítja őket, hogy higgyenek az Atyában és őbenne. Egy szintre emeli magát az Atyával. Elmenetelről beszél, azért megy el, hogy helyet készítsen nekik Atyja országában. Felmerül ezekben a tenyeres talpas, földön járó kétkezi munkásokban a kérdés: miért kell előre mennie Jézusnak helyet készíteni, ha a mennyben sok hely van. Nem mehetnének együtt? Mit jelent a hely készítés? Be kell jelentkeznie Jézusnak az Atyánál, vagy be kell mutatni az apostolokat? Az Atya mondja meg, hogy ki hova kerül. Jézus feltételezi, hogy a 3 év tanítás alatt megismerték Jézus útját, ahova menni készül. Itt jelentkezik Tamás apostol emberi gondolkodása, aki rákérdez, hogy hova megy Jézus, és ők hogyan jutnak oda. Jézus válasza komoly teológiai felelet, amely a jelenkor emberét is erősen elgondolkoztatja, hitét próbára teszi arról, hogy hogyan juthatunk el a mennyei Atyához. Jézus válasza: én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához csak én általam.

Nekem mit jelent Jézus útján járni? Nehéz erről írni. Hálás vagyok, hogy mélyen vallásos családba születtem bele. Édesanyám, ahogy megtudta, hogy létezem, a Szűzanya kezét fogta, és oltalmába ajánlott. Kiskoromban kijelentettem, hogy újra fogok születni, fiú és pap leszek. Érdekes volt az „első áldozásom” is. Egyik vasárnap édesanyám miséről boldogan jött haza, magához ölelt és boldogan mondta: hoztam neked Jézust és rám lehelt. Mélyebb nyomot hagyott bennem, mint a tényleges első áldozás. Tinédzser koromban sem fordultam el Istentől. Természetes volt, hogy édesanyámmal takarítottam a templomban és énekelgettem a kóruson. Középiskolás koromban kollégista voltam Esztergomban. A bazilikában talákoztam több osztálytársammal, akikkel később együtt mentünk templomba. Felnőtt életemet is megjellegte a Krisztussal egybekapcsolt élet. Voltak nehézségek az életemben, de nem lázadtam ellene. Védőnői munkámat is ebben a szellemben végeztem 20 éven át. Majd a teológiát elvégezve hitoktató és kántor voltam 25 évig. Nagyon szerettem tanítani. Életem legszebb élménye volt. Három fiatalot segítettem hivatásának felismerésében és kibontakoztatásában, akik ma is aktív papok.

Mit jelent számomra Jézus útján járni?

Élő-e a hitem?

Vágyódom-e a mennybe?

Kiss Attiláné Erzszi hitoktató, Levél

Életünk egyik legszebb, legmeghatározóbb, legnehezebb feladata: igazán megismerni önmagunkat, Jézust, Istent, a teremtett világot. Vajon akarjuk e igazán, teszünk e minden nap érte, hogy minél jobban megéljük, Jézussal, a teremtett világgal azt az egységet, melyről tanít bennünket?

„Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket.”

Istennel való önazonosságunkat nyelvünk is őrzi. Biztosan mondták szinte mindenkinek kiskorában, hogy Ten Te Baba, Ten Te.

De mit is jelent ez valójában?

Azt, hogy Isten vagy te, gyermek, egy vagy a Mindenséggel.

Isten szavunk szótöve Ten, Tenről szóló földi, felfogható, megtapasztalható tudás a Tan. Régen az elemi iskolában minden tantárgyban benne volt ez a tudás, ezért is nevezték így: számtan, mértan, nyelvtan, földtan, hangtan, sejtan, hittan. És aki ezt a tudást kiárasztotta, ő volt a Tanár.

De ki is igazából Isten, akihez hasonlatosak vagyunk?

Nehéz szavakba, formákba önteni meghatározását, mert sokszor emiatt egy torz istenképünk keletkezik. A legmegfelelőbb szavak talán a végtelen, örökkévaló, tökéletes, ő a lét. Tökéletes, mert minden benne foglaltatik. Ő az egyetlen forrás, melyből minden származik, még az is, amit elménk sokszor rossznak lát a világban. Minden tulajdonság benne van, ezért felismerhető benne az atyai, anyai oldalának megnyilvánulása is, melyet a különböző vallásokban ábrázolnak és tisztelnek. Természetes vágy, hogy az ember szeretné Istent emberközelen tudni, érezni, ábrázolni. A probléma akkor van, amikor az Atyát szakállas, felhőkön ülő idős férfiként lefestjük, s már emberként is kezeljük, emberi szintre korlátozzuk, és jönnek azok a gondolatok, hogy Isten rosszat akar nekem, haragtartó, bosszúálló, ki kell engesztelni, és ez egyre távolabb visz minket az igazi megismerésétől. S ebből a helytelen istenképből születhettek olyan vallási torzulások is, amikor erőszakos keresztény hittérítő hadjáratok indultak, s akár az egyház nevében máglyán égettek meg emberek.

A szavak önmagukban jelentéktelenek, filozofálhatunk sok mindenről, beszélhetünk valakinek a szerelemről, a sóról, a mézről, mindaddig, amíg nincs személyes megtapasztalása, nem tudja igazán, mit is fejez ki. És ez a lényeg, Istent meg kell tapasztalni, nem kell keresni a világban, mert nem rajtunk kívül, hanem bennünk létezik, és mi őbenne, egyek, elválaszthatatlanok vagyunk egymástól.

Szánjunk időt az elcsendesedésre minden nap, hogy az Istennel való egység erőt tudjon adni nekünk, mely fizikai testünkben fizikai erőként, lelkünkben lelki erőként, elménkben akarat-erőként, szellemünk szintjén teremtő erőként jelenhet meg!

Budai Sándor-Mezőőrs

„A szavakat, amelyeket hozzátok intézek, nem magamtól mondom, és a tetteket is Atyám cselekszi, aki bennem van. Higgyétek el, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem. Ha másért nem, legalább a tetteimért higgyétek!”

Jézus az út az Atyához. Szavaiból, cselekedeteiből meg kell ismerniük az Atyát, mivel ő egy-
lényegű vele.

Ahogy telik földi életének ideje, Jézus egyre jobban beavatja küldetésébe a tanítványait. Nem-csak nekünk nehéz lecke fölismernünk Jézusban a Mennyei Atyát, a teremtő és üdvözítő szán-dékot. Azt hihetnénk, a kortársaknak könnyebb volt Jézust megismerni a cselekedeteiből. Ő nem emberi számításból tette, amit tett, hanem a Mennyei Atya akaratából, aki mindannyiun-
kat vár, és magához szeretne ölelni. Nekünk is csak Jézus szavait kellene értelmeznünk, a tetteit utánoznunk, mert ez jelenti az utat az Atyához.

A mi Istenünk nem távoli hatalmasság – tanítja Jézus egész küldetésével. Kétezer év alatt a saját fejünk után menve úgy körülbástyáztuk magunkat a biztonság, kényelem, önmegvalósítás kellékeivel, hogy nem látjuk a fától az erdőt. Ajándékba, kérés nélkül kaptuk az életet a Terem-tőtől, ezt a széles világot, amely hol elkápráztat, hol nyűgökkel terhel. Csak Jézus szavait kellene megértenünk, megfogadnunk, és tetteit kellene követnünk, hogy megtaláljuk célunkat: oda-
találjunk a Mennyei Atyához.

Ő mégiscsak mindenható: ha a maga valóságában mutatkozna, az megrettentő lehetne... De Jézus a Teremtő hozzánk hajló arcát, nem a mindenható, hanem a mindent ingyen adó termé-
szetét mutatja meg. Ezért kell Jézust minél jobban megismernünk a Szentírásból, a szent hagyományból és a vele foglalkozó olvasmányokból. Jézus világossá teszi, hogy ő és az Atya egy
lényeg.

Természetesen a világ csodáit minden ember értékeli. De a benne rejlő isteni adományt az emberi dölyf nem engedi észrevenni. A hit az, amin fordul, hogy fölismerjük-e a dolgok mögött a Teremtőt. Jézus is ezzel nyitja és zárja a hittanórát: *„Higgyetek Istenben, és higgyetek én-
bennem!... Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van.”*

Ezzel a beléje vetett hittel tudjuk megtenni az ő cselekedeteit. S talán még nagyobb tetteket is... A Szentlélek növelje bennünk a hitet, a vágyat, hogy minél jobban megismerjük a Fiú szavai, tettei által az isteni Lényeget!

Benyhe Zsuzsa, Budapest

A mai evangélium nemcsak Jézus parancsainak (igéinek) megtartására szólít fel, hanem meghívást intéz az emberhez, hogy egy bensőséges istenkapcsolat részese legyen. Jézus szavai sokszor túlmutatnak viselkedési, erkölcsi előírásokon, és ebben a szentírási szakaszban is látjuk, hogy meghaladva az erkölcsi normákat, a szeretet belső dinamikáját tárja elénk. Aki belép eme Jézusi szeretet bensőséges dinamikájába, az új perspektívából látja önmagát, és a világ megértésében is új távlatok nyílnak számára. Jézusnál a szeretet és a parancsok megtartása kölcsönösen feltételezik egymást.

Nem a parancs az első, hanem a szeretet, amelyből a parancs (ige) megtartása természetes következményként születik. A parancsok megtartása nem mechanikus cselekvés, külső megfelelés, hanem az élet ritmusának harmonizálása Istennel. Annak a jele, hogy az ember engedí az azt, hogy az Isten átölelje és átformálja életét. Aki szeret, az megnyílik, és aki megnyílik, abban Isten lakást vesz. Ezért „otthont veszünk nála” jelenti az Isten bensőséges jelenlétét az emberi lét mélységében, valamint mély egzisztenciális vigaszt is hordoz az emberi törekvés és bizonytalanság világában. Hiszen az Isten nem távoli szemlélője az emberi egzisztenciának, hanem belső jelenlétével formálja a mindennapjaink döntéseit, gondolatait. Ez a jelenlét nem érzelmi eksztázisban mérhető, hanem a hétköznapi hűségében és csendes kitartásában. Júdás kérdése a mi kérdésünk is: miért nem nyilvánvaló Isten jelenléte a világ számára? Mert a világ látható, bizonyítható jelet akar, nem Jézuskövetést, békességteremtést. Mert a világ ott-hontalanságra, békétlenségre és nem a szeretet megélésére hív. Mert a világ a látványosságra, az anyagi javak birtoklására, és nem az önzetlen másokért való életre hív.

A Szentlélek ígérete biztosítja, hogy a Jézushoz fűződő kapcsolat élő maradjon. A Lélek nem új tanítást hoz, hanem az ige értelmét hozza a tudatosság fényére. A Lélek ajándéka biztosítja, hogy Jézus szavai ne maradjanak a múlt emlékei, hanem élő, értelmezett valósággá váljanak. A Lélek emlékeztető tevékenysége finom, csendes, nem tolakodó, mégis mélyen átalakító, szívet és értelmet megnyitó munka. Aki szereti Jézust, az befogadja a Lélek útmutatását.

Hol tapasztalom az életemben Isten csendes jelenlétét, amely formál és átalakít?

Milyen elvárásaim vannak Isten megnyilvánulásával kapcsolatban, és mennyiben hasonlítanak Júdás kérdéséhez?

Hogyan ismerem fel a Szentlélek csendes tanító munkáját a mindennapjaimban?

Besze Imre, Budapest

A búcsúbeszéd mai napra adott szövegében a békesség az alaptéma: *„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom, ahogy a világ adja nektek”* – mondja Jézus. A későbbiekben a béke mint ajándék többször is megjelenik, a feltámadt Jézus köszönti így tanítványait: *„Békesség nektek!”* (vö. Jn 20,19, Jn 20,21, Jn 20,26).

Jézus egyértelműen megkülönbözteti az általa adott és az Atyától származó békességet attól a békétől, amit a világ nyújt. Történelmi ismereteinkből tudjuk, hogy a Római Birodalomban erőszakkal, katonai erővel igyekeztek fenntartani a békét, a lázadó mozgalmakat a lehető leggyorsabban letörték. A katonai fellépés és megtorlás sokszor túlzó volt, hogy elvegyék a kedvet a további lázadásoktól. Jézus nem ilyen nyugalmat és nem ilyen békét ad az embereknek és a nemzeteknek. Az ő békéje nem a hatalomgyakorlók által az elnyomottakra kényszerített nyugalom. A történelmi Jézus nem a hatalomgyakorló agresszorok elleni harcot hirdeti, sőt az ellenség-szeretet aktív megélésére tanítja övéit. Jézus békéje fegyvertelen béke, mert küzdelme is fegyvertelen volt. Fegyvertelenül lefegyverző magatartásunkkal járhatjuk igazán az ő útját. Legyen szeretetünk akár az ellenséget is lefegyverző!

Az ő békéjének alapja az emberek közti egyenlőség és az igazságosság. Ez a belülről vállalt és sugárzó aktív erőszakmentesség lesz örömünk forrása.

A béke, a belső béke ajándék Istentől, ami aztán az elkötelezett tanítványokat, bennünket is bátor, kiállni tudó békességteremtőkké alakíthat.

Milyen légkör uralkodik a környezetemben? Hogyan járulhatok hozzá a béke építéséhez a családomban, a munkahelyemen, az egyházi közösségemben és a tágabb társadalomban?

Csizovszki Zsóka, Sopron

A szőlőtőről és a szőlővesszőkről szóló példabeszédben mélyértelmű tanítás rejlik az Egyházzal mint a Krisztusban hívők és az őt követők közösségéről és mint Isten újszövetségi népéről. A példázat hallatán minden bizonnyal a választott nép és Isten kapcsolatára gondoltak egykor az emberek, mert a szőlő képe végigvonul az ószövetségi írásokban, a prófétai jövendölésekben és a zsoltárokbán. Ezek szerint Izrael népe Isten szőlőskertje, szőlőültetvénye. Isten mindent megad a választott nép tagjainak a lelki növekedésre, ezért jogosan várja, hogy gyümölcsöt teremjenek.

Jézus a zsidók körében elterjedt szőlőtő hasonlatot használta, amikor magáról és az őt követő emberekről tanított Izraelben. A szőlőtő nagyon elterjedt szimbólum volt. A Makkabeusok idejében olyan pénzérmét verettek, amelyen Izraelt a szőlőtő jelképezte. A Biblia többször beszél az ószövetségi népről, mint az Úr szőlőjéről – nem titkolva azt sem, hogy a szőlő sokszor terméketlen maradt, azaz a nép hűtlenné vált. A prófétákat, akiket a szőlő gazdája, Isten küld a néphez, a gonosz munkások megölik, mert azt gondolják, hogy övék lehet a szőlő. De az a remény is megvan, hogy Isten új szőlőt fog ültetni, amely megtermi majd gyümölcsét. Ez akkor teljeseedik be, amikor Isten elküldi Fiát a világba, aki az igazi szőlőtő. Életének feláldozásával termi meg a szeretet gyümölcsét. Jézus azt mondja: *„Az én Atyám a szőlősgazda, aki megmetszi a szőlőt, hogy több gyümölcsöt hozzon.”* Rámutat arra az Istenre, aki ismét kezelésbe veszi a szőlőt, nem hagyja magára, hanem azt mondja: megtisztítom, megmetszem: újból és újból gondviselője lesz a szőlőnek. Jézus mondja: *„Én vagyok az igazi szőlőtő.”* Ha azt mondja: „igazi”, akkor valószínűleg van hamis is. Néha azt gondoljuk, hogy a szőlőtőn vagyunk. Úgy véljük, a szülői házból hozott vallásosság, a templomba járás, a napi ima elég ahhoz, hogy a szőlőtőn legyünk. Ezek hamis gondolatok. Jézus az igazi szőlőtő. Ha benne van az életünk, akkor fog csak feltörni az élet forrása. Akkor valóban ő lesz számunkra a világosság, az üdvösség, az élet. A szőlővessző csak akkor terem, ha a szőlőtőkén van, ha egységben van vele. A gyümölcsből derül ki, hogy megvan-e ez az egység. Ha osztozunk, szolgálunk, békességet tudunk teremteni, ha kezünk simogat, szavunk buzdít és vigasztal, akkor láthatóvá válnak Jézusban termő gyümölcsjeink. Jézus mondja: *„Maradjatok bennem, akkor én is bennetek maradok. Aki bennem marad, az bő termést hoz.”* Az legyen a célunk, hogy élő, napi kapcsolatban legyünk Krisztussal, igaz egységben a Szentlélek által. Legyünk élő szőlővesszők, legyünk az Egyház élő tagjai!

Amikor Jézus igazi szőlőtőnek nevezi magát, akkor azt tanítja, hogy hozzá kell kapcsolódnunk, és őbenne kell jó gyümölcsöt teremnünk. A mennyei Atya jó szőlőtőként ültette el őt az emberek világába, hogy hozzá kapcsolódva, belőle életerőt merítve növekedjünk lelkieken, és éljünk Istennek tetsző módon. Jézussal mindenünk megvan, ami szükséges az istengyermeki élethez. Ő az élet, az üdvösség, az öröm és a boldogság közvetítője számunkra. Őbenne élet van, és ő az örök élet ajándékozója.

Csizovszki Robi, Sopron

János evangéliumában az utolsó vacsorán történeteknek és elhangzottaknak különösen nagy jelentősége van. Jézus a vacsora elején az apostolok lábának megmosásával egészen lealacsonyítja magát, egész idő alatt ott lebeg szeme előtt a másnapi, áldozatból vállalt kereszthalál árnya, el kell viselnie tanítványai értetlenségét, mégis szavaiból, gesztusaiból öröm, megelégedettség is sugárzik. Búcsúbeszédéből és imájából egyértelmű, hogy az Atyával való kapcsolata bensőséges és szoros, úgy értékeli, hogy tanúságot tudott tenni az Ő szeretetéről, és átadta barátainak mindazt, ami egyáltalán lehetséges volt. Ennek öröme tölti el, és a mai evangéliumi részben azt halljuk, hogy ezt az örömet szeretné tanítványaiban is látni, és így az ő örömük is teljes legyen.

Mindannyian tudjuk, hogy az örömnek több szintje, fokozata lehetséges.

Sok olyan dolog van, ami örömmel, jó érzéssel tölthet el bennünket, ha megszerezzük: étel, ital, gazdagság, kényelem, hatalom, de ennél sokkal többet jelent az, amikor valakik örömet akarnak szerezni nekünk, valamivel meglepnek, megajándékoznak bennünket, kifejezik szeretetüket, odaadásukat irántunk.

Nagyságrenddel örömtelibb annak átélése, hogy én szeretek másokat, adok a magaméból, szolgálok valakiket, és erre a megnyílásra, szeretetre viszontválaszt kapok. Ezt élem át a házastársi kapcsolatban, a szülő-gyermek kapcsolatban, a mély barátságban, a testvéri közösségben.

A szeretetkapcsolatokban azonban állandóan megtapasztalhatjuk azok esetlegességét is: amikor szeretetünk, gesztusaink viszonzatlanok maradnak, amikor nehéz önzetlennek lenni és áldozatot hozni, amikor le kell mondanunk a másik javáért valamiről, amikor megbántanak, és meg kellene bocsátanunk. Ekkor már alig-alig tapasztalunk örömet. És ez fokozottan igaz, amikor Jézus parancsai szerint felebarátaink mellett ellenségeinket is megpróbáljuk szeretni, békességet teremteni. Örömről ezekben az esetekben aligha beszélünk.

A Jézusban megcsodált benső béke és öröm az Atyával való szeretet egység öröme (azt tette, amit Atyja parancsolt = örömet szerzett neki), és egyúttal annak öröme, hogy minden szavával, tetteivel, majd halálával az emberek iránti totális szeretetet élte meg, küldetését teljesítette.

Amikor Jézus azt mondja, hogy az ő öröme legyen mibennünk, akkor ugyanerről van szó: a bensőséges istenkapcsolatról, és az annak erejében megélt szeretetparancs teljesítésének öröméről. És ez a kettő egymást erősíti: *„Aki szeretetben él, az az Istenben él, és Isten őbenne.”* (1Jn 4,16)

Olyan jó lenne, ha egyre teljesebb örömünket lelnénk az adásban, szolgálatban, szelídségben megélt áldozatos szeretet útját járva – minden nehézség és fájdalom ellenére –, megtapasztalva az Isten-közelség élményét és erejét!

Csiky Lajos, Budapest

Jézus bemutatta, hogyan kell szeretni, és ezt „várta” el a tanítványaitól is. A barátság szent fogalom Jézus szótárában (az enyémekben is...). Szentebb, mint a vérségi kapcsolat. Ez persze nem zárja ki azt, hogy élet-odaadóan szeressék egymást a rokonok.

Jézus megadja a barátság definícióját is: megtenni azt, amit „parancsol” Jézus a tanítványainak (remélhetőleg ez ránk is vonatkozik...). Ez a megtevés azonban könnyű is, meg nehéz is. Egyrészt könnyű, mert az ember alaptermészetével összhangban van. Másrészt nehéz, mert a kisebb ellenállás irányába akar menni az ember, és igyekszik kibújni a feladat alól. Ha szeret, akkor teljesnek érzi az életét, ha nem szeret, akkor csak vergődik a maga által gyártott ideológiák között.

Jézus nyomatékosan parancsnak nevezi ezt a „hőfokú” szeretetmegnyilvánulást, és felhívja a figyelmet a tudatosságra. Minden feltétel adva van a megvalósításához: az ember alaptulajdonságához tartozik a szeretet. Szeretet nélkül nincs élet, csak pusztulás. Alapvetően ebben a légkörben érzi jól magát az ember: szeret vagy szeretve van, vagy mind a kettő. Persze ha magára veszi az ember ezt az „igát”, akkor „mind a kettő” meg fog valósulni az életében. Ezért aztán: *„Azt parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást!”* (ugye vetted a lapot, hogy nem én parancsolom, hanem...)

Miklovicz László, Nőtincs

„Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket.”

Felmerül bennem a kérdés; lehetséges vagy szükségszerű a világ gyűlölete?

Ez lenne a kritériuma, hogy hova tartozom? (Jézus ezt mondja!) A világ azt szereti, ami a sajátja; mivel a tanítványok nem részei a világnak, az gyűlöli őket.

Vallom, hogy Jézus kiválasztott engem is. Látszik rajtam, hogy nem a világból való vagyok? Miből látszik? Töreksem rá, hogy látsszon? Ez belülről kell, hogy jöjjön.

Nem vágyom az üldözésre és arra, hogy gyűlöljenek, de elfogadom a lehetősé-gét! Jézus sem vágyott rá, hogy gyűlöljék, mégis az élete következménye az lett, és belehajtotta a fejét.

A világ engem nem gyűlöl, de furcsán néz. Furcsállja a viselkedésemet. Te miért vagy ilyen? – kérdezik. Hogyhogy neki is adsz? Ő bántott, rosszindulatú veled, te mégis szívességet teszel neki?

És megjelenik a hitetlenkedés, a másik saját gondolatának rám vetítése; biztosan azért segítesz, mert jól jársz vele! Ez rosszindulatú megjegyzés?

Roszindulatú lehet, aki bánt, aki megkérdőjelezi a viselkedésemet, és hátsó szándékot sejt benne?

Vajon a Jézust bántók is rosszindulatúak voltak? Tudunk Nikodémusról, a farizeusról. A rendelkezésére álló információk gondolkodóba ejtették, meg is látogatta Jézust, de tovább nem merte vállalni a következményeket.

És biztosan voltak olyanok, akik „csak bizonytalanok” voltak.

Hogyan fordul át az ember indulata rosszból a jóra és fordítva? (Nagycsütörtök este)

Ezek csak érzelmek?

Vigyázok eléggé a gondolataimra, érzéseimre, indulataimra?

Jézusom, töreksem arra, hogy veled, benned maradjak, és ne tudjanak kibillenteni, eltéríteni az életem történései a téged követéstől.

Aczél Márta, Halásztelek

„Ha szerettek engem, tartsátok meg parancsaimat. Én pedig kérni fogom az Atyát, és ő más Vigasztalót ad majd nektek: az Igazság Lelkét, aki örökre veletek marad.”

Ez a János evangéliumából származó idézet Jézus búcsúbeszédének részlete. Jézus ekkor már biztosan tudta, hogy tanítványainak hamarosan nélküle kell tovább élniük. Tudta, hogy a tanítványok számára sokkoló lesz mesterük elvesztése. Hamarosan szembesülniük kell azzal is, hogy a Messiásról bennük élő kép, a hároméves intenzív „fejtágítás” ellenére sem egyezik azzal, amit Jézus képviselt, és aminek keserű végkifejletét hamarosan át kell élniük.

Jézus szavai alapján nyilvánvaló, hogy az utolsó pillanatig próbálta átadni tanítványainak mindazt, amit Ő az Atya világából megtapasztalt. Ez a tapasztalat egészen más volt, mint amit a zsidó nép hagyományozott fiaira nemzedékről nemzedékre. Jézus a tékozló fiút is szerető Atyáról beszélt tanítványainak, megcáfolva ezzel a Seregek Uráról vagy a „szemet szemért” elvről szóló hagyományt.

De milyen nehéz a hagyományos Messiás-kép helyett egy gyökeresen más értékrendszert és istenképet megismerni és elfogadni! A tanítványok is nagyon nehezen értették meg, hogy az Atya – a Lélek által – bennük lehet, és ha engedik, örökre velük maradhat. János evangéliumában Jézus a Vigasztalóról (paraklétosz) beszél, akit nem érezhet és nem láthat akárki. Csak azok képesek a Vigasztalót, azaz az Atya Lelkét érezni és befogadni, akik a Jézustól tanultakat megismerik, és tanítását életük folyamán követni akarják.

Kétezer esztendő mögöttünk lévő tapasztalata ellenére sajnos mi sem vagyunk ezzel másként, mi sem vagyunk különbek az akkori tanítványoknál. Az Atya Lelkét csak akkor tudjuk befogadni, ha a világ szennyét és zsivaját – látjuk ugyan, de – nem engedjük be a lelkünkbe. Nem, mert megismertük és megszerettük a Jézustól tanultakat. Bár lenne ehhez minden nap minden órájában elég erőnk!

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest

A Lélek eljött, a hit által működik...

Kétezer év óta mintha nem változott volna a világ?! Kettő világ áll szemben egymással: egyik a szeretet, az egymásban maradás, a másik a gyűlölet, az egymás ellen fordulás. Fennáll a feszültség ma is. Jézus kiválasztotta, kiemelte a világból a tanítványait. Azért, hogy vele legyenek, tanuljanak, tapasztaljanak, alakuljon a hitük, ami meggyőződéssé, hűséggé lesz. Sorsközösségbe kerülnek Jézussal. Érthető tehát, hogy a világgal való összeütközés elkerülhetetlen. Mivel a tanítványok koronatanúk „kezdettől fogva” a Lélek erejével képesek lesznek tanúságot tenni Krisztusról.

A Lélek eljött és naponta „érkezik” minden elcsendesedésben, imádságban. És hatékony akar lenni minden tanítványban. Az is lesz, ha a gondolkodásunk és a szívünk ráhangolódik – akkor az életünk is igazodni fog a tanítványi feladathoz. Ettől kezdve a tanúságtételünk életszerű lesz. Ott és azt tudjuk tenni, amit a Lélek sugall és „elvár” tőlünk. Ez persze szembe fordít a világgal, azért, mert nem ismeri Istent, sem az Atyát, sem Jézust az ő küldöttjét. A tanúságtétel egyeseket meggyőz, másokat ellenségessé tesz. Az üldözés végig kíséri a Krisztusban hívők, a Krisztusi közösségek életét. (Hol erőteljesebb, hol enyhébb az üldözés. Megéltük a kommunista időkben!) Valójában az üldözés nem gyengíti, hanem inkább erősíti az egyén és közösség állhatatosságát, hűségét, és a hite megvallására készíti a hívőt. A kitartás a személyes döntés eredménye! A felszínes hit, a Jézussal való személyes kapcsolat hiánya könnyen meginog.

Az a tanítvány, aki tájékozott a gyűlölet és üldözés láttán nem „botlik el”, mert a tények a várakozásnak megfelelnek. Talán az inkvizíciónak nem vagyunk kitéve, de a hitünk próbája (naponta!) a bennünket körülvevő világ, benne az egyház, a közösség és a saját életünk...

A Lélek, aki „már itt van”, velünk van! Segítő, Vigasztaló, Közbenjáró, az Igazság Lelke, a szeretet és a hűség ajándékát adja. Belülről, mint egy beépített „szerkezet”, egy „csipogó” figyelmeztet, és azt „üzeni”, amire éppen szükségünk van. A lélekvárásunk – nap mint nap – a személyes hit elmélyítése, a tanúságtétel záloga!

Horváth József, Tata

„Jobb nektek, ha én elmegyek...”

Jézus tudja, hogy hamarosan véget ér a földi pályafutása. Meg fog halni. Próbálja erre felkészíteni a tanítványait. „...elmegyek ahhoz, aki küldött engem.” El tudom képzelni, ahogy a tanítványok hallgatják és szótlánul maguk elé merednek. Nem szólalnak meg, nem kérdeznek. Vajon mire gondolnak, mit mondanak magukban? Legenyhébb esetben: „Már megint nem értem, amit mond a Mester. Mire gondol? Vajon a többiek értik?” Durvább esetben: „Ha azt mondja, ahhoz megy, aki küldte őt, azt jelenti, hogy az Istenhez megy? Az Istenhez élő ember még nem ment. A halálon keresztül vezet hozzá az út. Csak nem a saját haláláról beszél? Normális? Az ember nem tudja megmondani, mikor fog meghalni.”

Szomorúan hallgatnak tovább. Jézus pedig kissé méltatlankodva, talán bosszankodva mondja: „...senki közületek nem kérdi tőlem: Hová mégy?, hanem, mivel ezeket mondtam, szomorúság tölti el a szíveteket.” Jól érzékeli, valóban szomorúság tölti el őket

Ezután jön a meglepetés. A morbid humor? „Jobb nektek, ha én elmegyek...” Létezik olyan, aki egy ilyen kijelentésre egyetértően bólogat? „Igen, jobb nekünk, ha meghalsz, mert...” Nem! A tanítványok között biztosan nincs, aki egyetért. Nem ezt várják Jézustól. Dicsőséget, hatalmat, Izrael függetlenségének visszaállítását, új aranykort. Ehelyett a saját haláláról beszél? Meg hogy elküldi a Vigasztalót. „Azért lenne jobb nekünk, mert elküldi a Vigasztalót? Ki az a Vigasztaló? Sosem láttuk. Nem is hallottunk róla.”

Mi, a XXI. században egy picivel többet tudunk, sejtünk a Vigasztalóról, mint a tanítványok a fenti jelenet idején. Tudjuk, óriási ajándék, ha megkapjuk, ha eljön hozzánk. Olyannak ismerjük, aki jönni akar. Az ajtónk előtt áll, és bebocsájtásra vár. Rajtam múlik, alkalmassá válok-e a befogadására?

Készítsük a szívünket, hogy a Vigasztaló hajlékra találjon bennünk!

Balogh László, Debrecen

Az ember története leginkább a világról való ismeretszerzésének története. Jézus tudja, hogy ez a teremtésbe ágyazott folyamat, ahol az idő misztériuma sorrendiséghez köti az embert. Az ember kíváncsi a jövőre, ezért felül akar emelkedni az időn, de megzavarodna a teremtés rendje, ha azt az emberiség szintjén, tárgyhoz kötötten előre látnánk. A sorrendiség ugyan az igazság szempontjából nem olyan jelentős, hiszen olykor vissza is fordítható, amire példa Lázár feltámasztása, de az időnek alávetettség továbbra is érvényes, hiszen Lázárnak később ténylegesen meg kellett halnia.

Tehát nem a tények, a történések és az idő a fontos, hanem az *igazság*. Mert a tények vagy igazságban történnek, vagy nem. Akit az *igazság* Lelke vezet, annak a tények nem végletesek és anyaghoz, időhöz kötöttek, hanem víziója lesz az Atya világáról, az igazság világáról, és felfogja, hogy Isten fia elküldésével hogyan jelenti ki magát az embernek. Ez maga a *dicsőítés*. Vagyis a dicsőítés nem méltatás, jót mondás, leborulás a nagyság előtt, hanem annak felismerése és kijelentése, hogy az *igazság* kitől jön, és hogyan van jelen a világban. Jézus tanítása az Atya értékrendje, vagyis az Atya igazsága. Amikor Jézus ezt tudtul adja nekünk, hogy mi is vágyjunk arra az igazságra, akkor beemel bennünket az anyagvilágot meghaladó igazság világába, amelynek működési leírása az igazság Lelke. Ahogy elmélyedünk ebben a leírásban, annál érzékenyebbek és pontosabbak leszünk a rendszer ismeretében, átjár bennünket úgy, mint földi mása, a szerelem, így lépésről lépésre egyre inkább képesek leszünk azonosulni vele.

Add Istenem, hogy méltó legyek befogadni az igazság Lelkét, és egyre inkább a bennem szóló Lélek hangjához igazítsam tetteimet, gondolataimat! A magam életének kinyitása a Lélek felé az legyen, amivel igazságban dicsőítem az Atyát!

Benyhe István, Budapest

„Még egy kis idő, és nem láttok engem, megint egy kis idő, s megláttok majd engem.”

A mondatban szereplő első „kis idő” kifejezés valószínűleg azért hangzott el Jézus szájából, mert erősíteni, bátorítani akarta az apostolokat az elkövetkezendő megpróbáltatások megértésére és elfogadására: őt elfogják majd, és elveszejtik, az apostolok pedig át fogják élni a félelmet, az elkeseredést, magukra maradottságot. Nem szabad, hogy Jézus elítélése, keresztre feszítése és halála miatt elveszítsék a hitüket, s így megszakadjon a kapcsolat az apostolok és a Mester között. A kis időt, vagyis azt a pár napot, ami alatt tragikus, rettenetes dolgok fognak történni, nekik is meg kell élni, és ki kell bírni. De utána egészen más és valóban örömteli dolgok fognak bekövetkezni, *meg fogják látni Őt*.

Már a magyarban is jelentésmódosulással bír a *látni* igéhez képest a *meglátni* ige, a görögben pedig egyenesen két különböző szó fejezi ki a lényegét, észlelni lehet a *meglátni* szó széles jelentéstartalmát. Jézus egyébként is rengetegszer foglalkozott ezzel az emberi életünkhöz nélkülözhetetlen fogalommal, többeknek konkrétan visszaadta a látását, de még inkább *magatartást, lelki hozzáállást* szeretne elérni az embereknél, nála a *meglátás* a lényeg látását, megértést, a felszín mögé menni tudást, elmélyülést, megváltozást, a meglátotthoz való hűség ragaszkodást, és még sok hasonlót jelent, illetve ő *meglátja* a jót, a változni tudást a vámos Mátében és még sokakban, ezzel példát állítva élénk.

Annyira szeretnék én is jobban látni, több mindent befogadni, nagyobb életalakításra eljutni!

Mennyi időt szánok naponta arra, hogy elmélyüljek, lássam is magamat, lássam az igazi arcomat, a valódi feladataimat?

Ad-e fogódzót számomra Jézus halála előtti felkészülése a rossz elfogadására?

Tudok-e a baj előérzetekor is a rábízottakra gondolni, beléjük erőt önteni?

Amikor valamit jobban látok, mint a körülöttem lévők, dörgedelmet, kioktatást kapnak tőlem, vagy szeretetteli sóhajtással el tudom fogadni, amire pillanatnyilag képesek?

Alkalmas lennék-e új hívások meglátására és befogadására?

Tényleg világosan akarok látni? Ha valamit igazán meglátnék, képes lennék kidobni olyan szokásokat, megrögzöttségeket, amik eddig akadályoztak?

Meg tudom-e látni a „rám akaszkodó”, belőlem erőt meríteni akaró emberben a szunnyadó jót, akarok-e neki valami biztatót adni Jézus és az Atya világából?

Magyar Ági, Székesfehérvár

„Az asszony is, amikor szül, szomorkodik, mert eljött az órája, de amikor megszülte gyermekét, már nem emlékszik gyötrelmeire, mert örül, hogy ember született a világra.”

Az élet dinamikája magába foglalja a boldogságot és a szenvedést, a reményt és az elveszettség érzését, a születést és az elmúlást, az örömet és a szomorúságot is.

Amikor a fenti igeszakaszon elmélkedek, december van, az öröm vasárnapja utáni időszak, amikor Jézus születésének ünneplésére készülünk. Bár hetek óta köd és félhomály, nyirkos hideg vesz körül bennünket, mi mégis várakozásban élünk, amiben benne van a remény, a születés csodája, a szeretet megélése. Az ünnepi fények feledtetni akarják a sötétséget. A találkozás melegsége átjárja testünket, lelkünket. Fél év múlva, 2026. május végéhez közeledve már ragyog a fény, érezzük a természet újjászületését, a nap melegét, a virágok bódító illatát.

Száz éves édesanyám októberben még a virágok magjait gyűjtögette, abban a reményben, hogy 2026. májusban friss hajtás lesz belőlük. Ő megtette az első erőfeszítést, hogy a magból virág legyen. Ásni, kapálni, öntözni kell a földet, ha 2026. májusban virágot akarunk, ami a szemnek és léleknek is gyönyörűség. Kemény munka, erőfeszítés és kitartás nélkül nincs siker, nincs öröm, nincs virágzás.

Jézus tanítása, gondolatai újra és újra kicsíráznak bennem, szárba szökkennek? Dolgozom rajta, „öntözöm, táplálom”, hogy mindenki öröme legyen?

Erősítsen bennünket Jézus megígért BÁTORÍTÓJA, hogy tudjunk erőfeszítést tenni az örömhírért, a béke megteremtéséért, az egymást szeretve szolgálni akarásért, a kiengesztelődésért és az osztozásért, hogy küldetésünket betölthessük!

Deli József, Székesfehérvár

Jézus nevében kérni az Atyától

Mivel a zsidó gondolkodásban a név egyben magát az illető személyt is jelentette, ezért a Jézus nevében való kérés csak olyan lehet, ami Jézus életével, tanításával, szellemével harmonizál.

Kicsit olyan ez, mintha magunk elé tennénk Őt, hogy képviseljen, vezessen, mutassa az utat. Sőt, elkötelezettnek kell lennünk abban, hogy követjük Őt, hogy amit a kérésünkre kapunk, azt magunkba fogadjuk, átéljük, megéljük.

Ez nagyjából meghatározza azt is, hogy mit is kérhetünk így az Atyától. Nyilván nem illik ebbe a gondolkodásba, hogy evilági sikereket, gazdagságot, minden bajtól való megmenekülést kérünk. Ettől még persze megfogalmazódhatnak bennünk ilyen vágyak, sóvárgások, de ne csodálkozzunk, ha ezek nem teljesülnek.

Ami viszont Jézushoz kapcsolódó, az Ő útján járásban minket segítő, abban megkaphatjuk az erőt, a válaszokat. Ha kérünk, kapunk, sőt örömünk teljesebbé válik, mert rádöbbenünk arra, hogy csak a szeretet az, ami az embert igazán emberré, igazán „istenivé” teheti.

Persze kéréseink megfogalmazásának is vannak feltételei:

- „mindenhatóságunk” gondolatának elengedése, kicsiségünk felismerése, elfogadása, miközben önértékelésünket sem kell feladnunk, és ezzel együtt törekedhetünk a teljesség felé,
- bizalom abban, hogy van, aki meghallgat, aki figyel ránk, aki segíteni akar, és tud,
- bizalom abban, hogy kéréseinkre azt kapjuk, amire igazán szükségünk van, ami tovább segít bennünket.

Próbáljuk ezek alapján megfogalmazni kéréseinket!

Magyar László, Székesfehérvár

Örök érvényű feladatok

Urunk mennybemenetelének ünnepén a Máté-evangélium nem szól egy szót sem a mennybemenetelről. (A többi evangéliumot tekintve is csak Márk és Lukács bizonyos kézírataiban olvashatunk erről, de az ő leírásukban is eltérő módon és helyszínen történik ez az esemény.) Mégis ezekkel a mondatokkal zárul a Máté által írott örömmüzenet, és itt szól Jézus utoljára a tanítványaihoz. Érzékelhető, hogy búcsúzkodik: szavaival célt és biztatást kíván adni övéinek. Ezek a célok túlmutatnak a feltámadáson és a mennybemenetelen, mert nem krisztológiai hit-tartalmakról szólnak. Hanem miről? Jézus mindenkori követőinek hétköznapi és örök felad-tairól.

„Menjetek el, és tegyetek tanítvánnyá minden nemzetet!” Maga Jézus korábban úgy nyilatko-zott, hogy *„csak Izrael házának elveszett juhaihoz”* szól az ő küldetése (Mt 15,24). Talán a húsvéti élmény, talán valami más tapasztalat tágította ki számára a további tanítványok lehet-séges körét, mindenesetre a minden nemzet fogalmába a világon élő összes ember beletar-tozik. A felszólítás pedig nemcsak Péternek és társainak szólt – és ma sem csak a papokra vonatkozik. Egész keresztény életünk lényege annak felismerése, hogy tanítványok vagyunk, és hogy tanítóvá kell válnunk, azaz tovább kell adnunk Jézus örömmüzenetét.

„Merítsétek alá őket az Atya és a Fiú és a szent Lélek nevében!” A keresztelésre való felszólítás az iménti, tanítványgyűjtésre szóló felhívás kiegészítése. Sokat lehetne töprengeni rajta, hogy ezt a felszólítást miként ültette gyakorlatba a keresztény történelem. Sosem lett volna szabad senkit a maga meggyőződése ellenére, vagy akár tudatlansága és tehetetlensége kihasználá-sával megkeresztelni! Talán érdemes lett volna (és érdemes lenne ma is) észrevenni a helyes sorrendet: először tanítvánnyá tenni/válni, és csak utána megkeresztel(ked)ni. Kényszer nélkül, belső meggyőződésből!

„Tanítsátok őket mindannak megtartására, amit megparancsoltam nektek!” Számomra e mondat tartalma Jézus morális üzenete: a Hegyibeszéd, a Főparancs, az Újparancs. Csupa erkölcs, semmi dogmatika. Nem arra figyelmezteti tanítványait az utolsó szavaival, hogy higgye-nek az ő isteni lényében, a feltámadásában, a megváltásban, az Isten haragjának kiengesztelé-sében. Inkább arra inti őket, ami nekünk is örök feladat életünk végéig: megtartani és megélni azt a tanítást, amely az osztozó, szolgáló és ellenséget nem ismerő szeretetről szól.

Ha pedig mi kitartunk e tanítás mellett, akkor bízhatunk benne, hogy Jézus is kitart mellettünk – a világ végezetéig!

Bajnok Dániel, Budapest

Az utolsó vacsorán mondott beszédében Jézus arra törekedett, hogy felkészítse övéit arra az időszakra, amikor ő már nem lesz velük. Figyelmeztetés és bátorítás is ez egyben. Miért tartja Jézus szükségesnek, hogy a rájuk váró nehézségekre figyelmeztessen? Hitvallásuk azt sugallja, hogy a Jézussal töltött mintegy három esztendő nem volt hiábavaló. A Mester tanítása meghozta gyümölcsét. Jézus szándéka, hogy elindítsa őket a hit útján, megvalósulni látszik. Miért hangzik el mégis a figyelmeztetés? A tanítványok valóban sokat haladtak előre a hit útján. Még hátra van a legnagyobb próbatétel, Jézus halála. Az Ő segítségével minden követője képes arra, hogy hűséggel kitartson a hitben. Az Úr imája, figyelmeztetése és bátorítása nekem is szól.

Jézus tanítványai elismerik, hogy már értik beszédét, azt hiszik, isteni eredetű, de Jézus figyelmezteti őket, hogy hamarosan elhagyja őket. Üldözés vár rájuk, aztán mindezek ellenére legyőzi a világot, ami biztatást ad nekik, hogy ők is békeességben éljenek. Nehézségek jönnek, és ezeket mind meg kell oldaniuk. Életünk során minduntalan próbatételekkel szembesülünk. Ha Jézust próbáljuk követni, nap mint nap fel kell állnunk, ha elbukunk is, újra kell kezdenünk...

Tudjunk minduntalan felállni, erőt meríteni.

Példák lenni.

Kezünket kinyújtani, segítséget adni.

Hátunkon vinni a nehézségeket, utána megpihenni.

- *Amikor én beszélek, mindenkinek érthető?*
- *Mitől hiszem, hogy Istentől jött? Hiszek?*
- *Elég nekem a bizonyosság, hogy Jézus Istentől jött?*
- *Amikor úgy érzem, hogy magamra maradtam, érzem, hogy Isten velem van?*
- *Amikor egyedül vagyok elég nekem az, hogy tudom, hogy velem vagy?*

Fekete Tibor és Feketéné Bognár Zsuzsanna, Székesfehérvár

„Tieid voltak, és nekem adtad őket. Tanításodat megtartották.”

Jézus főpapi imája egy szép ima értünk, és egyúttal példa is a helyes imára.

Megtanulhatjuk belőle, hogy az Atyával nagyon őszintén beszélhetünk, és hogy nemcsak magunkért imádkozhatunk, hanem a ránk bízottakért is, akikért gondban vagyunk, akiknek a sorsa fontos a számunkra. És bizony nem csak egészségért, sikeres vizsgáért lehet imádkozni, hanem hozzátartozóink hitéért is. Sőt, főleg a hitéért, mert a világ bajai, nehézségei között a hit is igen törekeny tud lenni, és gondban kell lennünk a mieink hitéért.

Jézus tanítása nyomán megismerhettük az Atyát, megtudtuk, hogy Ő a végtelen szeretet. Ez a végtelen szeretet ránk irányul, de nekünk, ebbe a végtelen szeretetbe belesimulva, szintén szeretnünk kell, ha Isten terve szerint boldogan akarunk élni. Elsősorban persze a ránk bízottakat szeretjük, őket a legjobban, de a környezetünkben élő többi embert is, amennyire kapcsolatban vagyunk velük. De a tőlük térben és időben távol élőket is szerethetjük, például szeretetünk jeleként nem szennyezzük lakhatatlanná a Földet.

A születésünktől az Atyáé vagyunk, akár hiszünk benne, akár nem, hiszen tőle kaptuk a lelkünket. És Ő adott bennünket Jézusnak, hogy tartozunk az Ő közösségébe. Elgondolkodtató, hogy kit és miért adott az Atya Jézusnak, ki volt kész csatlakozni az Ő közösségébe? És mindaddig a közösségébe tartozunk, amíg jócselekedetekre törekszünk, és nem akarunk ártani embertársainknak. Jézus azt mondja, hogy akik őt követik, azok megismerték az igazságot. Csak ez – úgy tűnik – más igazság, mint amit emlegetni szoktam az ellenem elkövetett igazságtalanságok nyomán, vagy amit elvárok a vezetőktől, nagy emberektől. Ez arról szól, hogy Jézus az Atyától jött, és bennünket, követőit is az Atyához akar vinni, visszavezetni. De – mint Jézus mondja – nekünk ebben a világban kell élnünk, tehát szembe kell néznünk a világ kihívásaival. És ebben benne van a járványoktól kezdve a háborún át minden szenvedés, betegség, embertársaink gonoszkodása, sőt szeretteink meg nem értése is.

Hogy tudunk ezek között mégis boldogan élni? Ez bizony nehéz, de talán a legjobb út, ha benne maradunk Jézus közösségében, a szeretetet választók közösségében. Hiszen Jézusnak van hatalma a követőinek örök életet adni, és ezt az örök életet már itt a földön elkezdhetjük a szeretetben.

Singer József és Judit, Székesfehérvár

Jézus itt apostolaiért kéri az Atyát, mivel mennybemenetele után már nem találkozik velük – a Lélekre bízta őket.

Jézus földi életében (zsidó hagyományként) az ima az Atyához szólt („Mi Atyánk...”).

A Jézushoz való imádság halála után jelent meg, mert Őt az apostolok Úrnak és közbenjárónak tekintették. A Lelket inkább mint erőt adót és vezetőt kérték, Vele feltöltődtek. Az apostolok mindhárom isteni személyt kérték, de az Atyához való imádság továbbra is alapvető maradt.

Hogyan vonatkozik Jézus imája ránk, késői követőire?

Jézus imája értünk is szól. Nemcsak a papokért vagy szerzetesekért, hanem a civilekért is, akik a világban élünk, de Hozzá akarunk tartozni.

Kéri,

- hogy hűségesek maradhassunk. (Sok minden próbál kibillenteni ebből. Kérése bátorítás azoknak is, akik nehézségek, kísértések alatt nyögik mindennapjaikat.)
- hogy a világban tiszták is lehessünk. Képtelenség sterilnek maradni ennyi szennyben-gonoszságban, ezért Vele újra meg újra tisztulhatunk.
- hogy tanítása formáljon hitelesen élni, jól dönteni és szeretni.

Isten ma is vigyázza, vezeti, felemeli és megerősíti azokat, akik hisznek benne.

Lelke segít bennünket imáinkban: összekapcsol az Atyával és a Fiúval – belülről formál, hogy Istennel és egymással összhangban lehessünk.

Segíts Lelkeddel!

Lelovics László, Kaposvár

Jézus üzenete valószínűleg sohasem volt annyira sorsdöntő az emberiség számára, mint korunkban.

Jézus könyörög az Atyához, egyúttal betekintést nyújt a Szentháromság belső világába. Abba a világba, amiből minket is részesíteni akar. Jézus az egységről semmi konkrétumot nem ír, bizonyára azért sem, mert az élet minden fontosabb területére vonatkozhat. Nem egységességet akar, hiszen Isten maga is sokszínű világot teremtett nekünk. A sokféleség kísértést adhat a széthúzásra, ellenségeskedésre, de lehetőséget is a békére, a harmóniára. Világunk sok szempontból jobb lett, de ha nem fogadjuk el Jézusnak az egységre hívó üzenetét, sokkal többet kockáztatunk, mint azelőtt. Ma még jobban rászorulunk az Atya irgalmára.

Már a belső világunk egységét is nagyon sok külső hatás veszélyezteti. A virtuális világ megbontja önazonosságunkat, gondolkodásunk, érzélemvilágunk és viselkedésünk egységét. Emberi kapcsolatainkat beszűkíti a gazdasági növekedést szolgáló munka világából eredő időhiány, valamint a közösségi hálózatok okozta felszínesség. Richard Rohr a *Halhatatlan gyémánt* című könyvében négy pontban jelöli meg eltávolodásunkat a valóságtól: „*Elszakadunk az árnyékunktól (...). Elszakadunk a testünktől és a lelkünktől, az elménkben élünk. Elszakadunk a haláltól, és megpróbálunk bármilyen halál nélkül élni. Elszakadunk más énektől és igyekszünk különállóként, felsőbbrendűként és függetlenként élni*”. Ugyanakkor egyre többen ismerik fel az önmagukra találás szükségességét. A meditáció, a pszichológiai érdeklődés, a spirituális világ újrafelfedezése, valamint a hitelesebb vallási élet utáni vágy jelzi a mai ember igényét, hogy ismét önmagára találjon, és mélyebben átélje a valóságot.

Identitásunkat nagymértékben meghatározza az a kultúra, amibe beleszülettünk. A különböző kultúrák akkor szolgálják az emberiség egységét, a békét, ha megvalósul az, amire egy régebbi taizéi találkozó egyik jelmondata utalt: a kultúrák különbözőségének nem elválasztani, hanem gazdagítani kell bennünket.

A minket elárasztó információözön hatásai szintén nagyobb megosztottságot eredményezhetnek. Az egyre jobban terjedő, mindent feketén-fehéren értékelő gondolkodás polarizálja a társadalmakat és rombolhatja az emberi kapcsolatokat is. Jézus üzenete arra szólít, hogy képesek legyünk meghallgatni és megérteni a másik felet, a másik oldalt, újra érték legyen a párbeszéd.

Imádkozzunk azért, hogy az emberiség, az államok, az egyházak, a vallások és persze elsősorban mi magunk tudjunk erre az egységre törekedni, mert ez létezésünk, életünk minden területének alapja.

Döntéseink és cselekvéseink előtt mindig feltehetjük a kérdést, hogy általuk ezt a jézusi eszményt szolgáljuk-e.

Galambos Miklós, Magyaralmás

Az evangéliumot olvasva egy egyszerű és tiszta kérdést hallhatunk Jézustól: „Simon, János fia, szeretsz engem?”. Péter egyből válaszol: „Igen, Uram, tudod, hogy szeretlek.”. Végül Jézus így folytatja: „Legeltesd bárányaimat!”.

Vajon mit jelent szeretni Jézust? Számodra mit jelent? A saját módunkon fejezzük ki szeretetünket, vagy arra is figyelünk, hogy mire vágyik a másik fél? Felmentjük magunkat azzal, hogy ez nekem csak ilyen módon megy, vagy megpróbálunk felülemelkedni önmagunkon?

Jézus kérdése mélyebb, mint ahogy elsőre tűnik. Úgy szereti Pétert, ahogy mindannyiunkat. Kérdése, ugyanakkor azt is magában foglalja: ha én már nem leszek, hirdetni fogod a szeretet erejét és az örömhírt? Gondoskodni fogsz a közösségről? Számomra Jézus ebben a párbeszédben egy szerető szülőként jelenik meg, aki legidősebb gyermekére bízta a családját.

Vajon mi hogyan tudjuk igazán szeretni Jézust és a körülöttünk élőket? Legyünk kíváncsiak és figyelmesek, hátha megérezzük, hogy milyen szeretetcselekedetre vágyik a másik!

Magyar Bálint, Budapest

Elérkeztünk a Lélekváró elmélkedések utolsó napjához. Húsvét óta szinte csak János alapján elmélkedtünk. Ma már tudható, hogy nem egy személy van a név mögött, hanem egy – valószínűleg már János halála utáni – közösség. Az ő írásaik maradtak fenn ebben az Evangéliumban, a Jelenések könyvében, meg a jánosi levelekben. Ugyanúgy, mint a hosszú évek óta íródo Bokor-elmélkedések. Az idő (meg valamely lektorok) majd eldönti ezek sorsát is. Némelyik szinte új evangéliumszintű, ha „szerencsésen” találkozik a napi perikópa és az elmélkedés írója. Igen, az idő, aminek relatív voltát, egyre gyorsulását mostanában állandóan érezzük. Éppen ez a nehezen érthető fogalom, amivel „János” indít (Kezdetben...), de itt – az evangélium végén – is elég nehezen értelmezhető (...addig amíg megjövök...). Van még egy kis probléma a szakaszban, mégpedig – tudtommal – Jézustól eddig nem hallott, szokatlanul durva kifejezés (kétszer is): „mit tartozik rád”. Magyarán: mi közöd hozzá? Az is kiderül, hogy nem lehetett egészen problémamentes a tanítványi csapat egymás közötti viszonya. Péter „beszól” Jézusnak: itt jön a szeretett, kebledre dőlő kedves barátod, vele mi lesz? Ha majd szándékozod, erre utaló szavaid, sőt felszólításod szerint én leszek a főnök...

Hogyan is van ez mifelénk? Itt is vannak személyi ellentétek, csúnya beszólások, levélváltások? Ez miként fér bele a szeretet-központúságba? Meddig terjed nálam a közösségvállalás? Milyen szituációkban vállalom fel és nem, testvér-barátomat? Meddig azonosulok vele és megnyilatkozásaival? Ennek valahogyan hangot is adok? A jánosi írás eddig a búcsúzásig tart, Pünkösdről már nem mond semmit. Pedig azóta már tudjuk, hogy – Jézus eredeti szándéka ellenére – akkor és így indult az az Egyház, amihez így vagy úgy tartozunk. Kicsit visszatérnék még az időhöz, ami emberi létezésünk alapja a térrel, az anyaggal, az energiával (és ki tudja még mivel) együtt. Hogy aztán hogyan is van az egész mögött a Teremtő meg a szellemvilág? Hogyan is „leszek” majd a továbbiakban, miként is „léteznek” „ott” az elődök, rokonok, barátok? Mivel töltik az „idejüket”? Már megint az idő, ami az Örökkévalóság viszonylatában értelmetlen, mert „ott” – a „hírek” és az elképzelések szerint – időtlen állandóság van.

Aki az én idézőjeles bizonytalanságaimra kész, általa valósnak tartott tudással rendelkezik, attól elnézést kérek, hogy elmélkedési szándékában inkább csak felidegesítettem, megzavartam, mint segítettem. Különös, hogy ez az írás decemberben készül, a cserépkályhában ég a tűz. Pünkösdkor milyen Tűz lesz?

A holnapi ünnep – kitartó készületünk gyümölcseként – töltsön el mindnyájunkat tetterkészséggel, „lelkessedéssel”, energiával, tűzzel, örömmel! Szálljon ránk és belénk a Lélek, mert a pünkösdi csoda csak meghívott, és a hívást elfogadó emberek élete nyomán folyamatos már kétezer éven át, és ki „tudja” még meddig. Az idők végezetéig? És azután? Egyébként is csak itt „nálunk” a Földön „fúj” a Lélek? A Világmindenségben sehol másutt? Szinte biztosan vannak másutt is „gondolkodó”, Lelket kapott lények.

Vágyok én igazán a Lélekre? „Veszélyesek” az ilyen nyolc napok, a végén mindig történik valami. Keresztelő János is nyolc nap után kapott nevet, Zakariás megszólalt, Jézus is nyolc nap után kapta valójában a nevét. A hetvenes-nyolcvanas évek tüzes Ó-Bokra... Tüzesedik már a 21. század Új-Bokra a „Pusztában”? Folytassa mindenki tovább a gondolatokat, hiszen a Fény következne...

Cserta Gábor, Székesfehérvár

„Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”

Talán Ti is hallottatok mostanában arról az elméletről, hogy az emberek csak 5%-nyi új ismeretet vagy a korábban ismertnek ellentmondó információt képesek befogadni. Legyenek akár mennyire is meggyőzőek a bizonyítékok, az ismereteink és a hitünk 95%-át nem tudjuk megkérdőjelezni, inkább az ennek ellentmondó információkat zárjuk ki. Népszerű ez az elmélet, számos motivációs előadótól is hallhatjuk ezt... Csakhogy jelenlegi ismereteink szerint ennek nincs tudományos alapja. Talán a legközelebbi ilyen vizsgált jelenség az az ún. megerősítési torzítás (*confirmation bias*), ami arról szól, hogy az emberek *hajlamosak* csak azokat az információkat elfogadni, amik a korábbi meggyőződésüknek megfelelnek, és elutasítják azokat az adatokat, amik a meggyőződésük újragondolására kényszerítenék őket. De „5%-ról” nincs adat, ez egy legenda.

Hogyan is kapcsolódik a megerősítési torzítás a pünkösdünnephez?

Akármi történet is pontosan Húsvétkor, az egészen biztosan mélyen megrázta a tanítványokat. Meggyőződésük lehetett, hogy Jézus a Megváltó, aki visszaállítja Izrael királyságát – és erre bűnözők között, éppen egy erre utaló gúnytábla alatt halt kereszthalált. Az ideiglenes sírkamrából eltűnt a holtteste is. A halottak nem kelnek életre, a bezárt ajtón nem lehet észrevétlenül belépni. Vagy mégis?

Mi történe, ha egyszer csak megjelenne közöttünk Jézus? És mondjuk elmondaná azt, mint a Mester és Margaritában, hogy igenis létezett, csak Lévi Máté egészen rosszul jegyezte fel a szavait? Miért hinnénk neki, *meddig* hinnénk el azt, amit mond? Elhinnénk-e például azt, hogy Márk evangéliuma eredetileg pont az *előtt* ért véget, ahol a fenti jánosi szöveg elkezdődik, hogy a nők elfutnak a sírtól, és *nem szólnak senkinek*? És az egész pünkösdünnep történet csak utólagos kiegészítés?

Szerintem a Pünkösdvel kapcsolatos hitünkben nem az a lényeg, hogy pontosan mi történt, hanem az, hogy az *életről hogyan gondolkozunk*. Ha elhisszük, hogy az emberek „jó emberek”, ha elhisszük, hogy lehetséges a jobb világ, ha elhisszük, hogy rajtunk is fordul, hogy a világ jobb lesz-e, akkor bármit gondolunk is a Pünkösdről, a Szentlélek bennünk lesz, velünk lesz. És minden egyéb gondolatunk, hitünk és hiedelmünk, ami a jó munkánkat segíti, – legalábbis az én meggyőződésem szerint – a Szentlélek működése lesz bennünk.

Bajnok Kristóf, Budapest

